DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

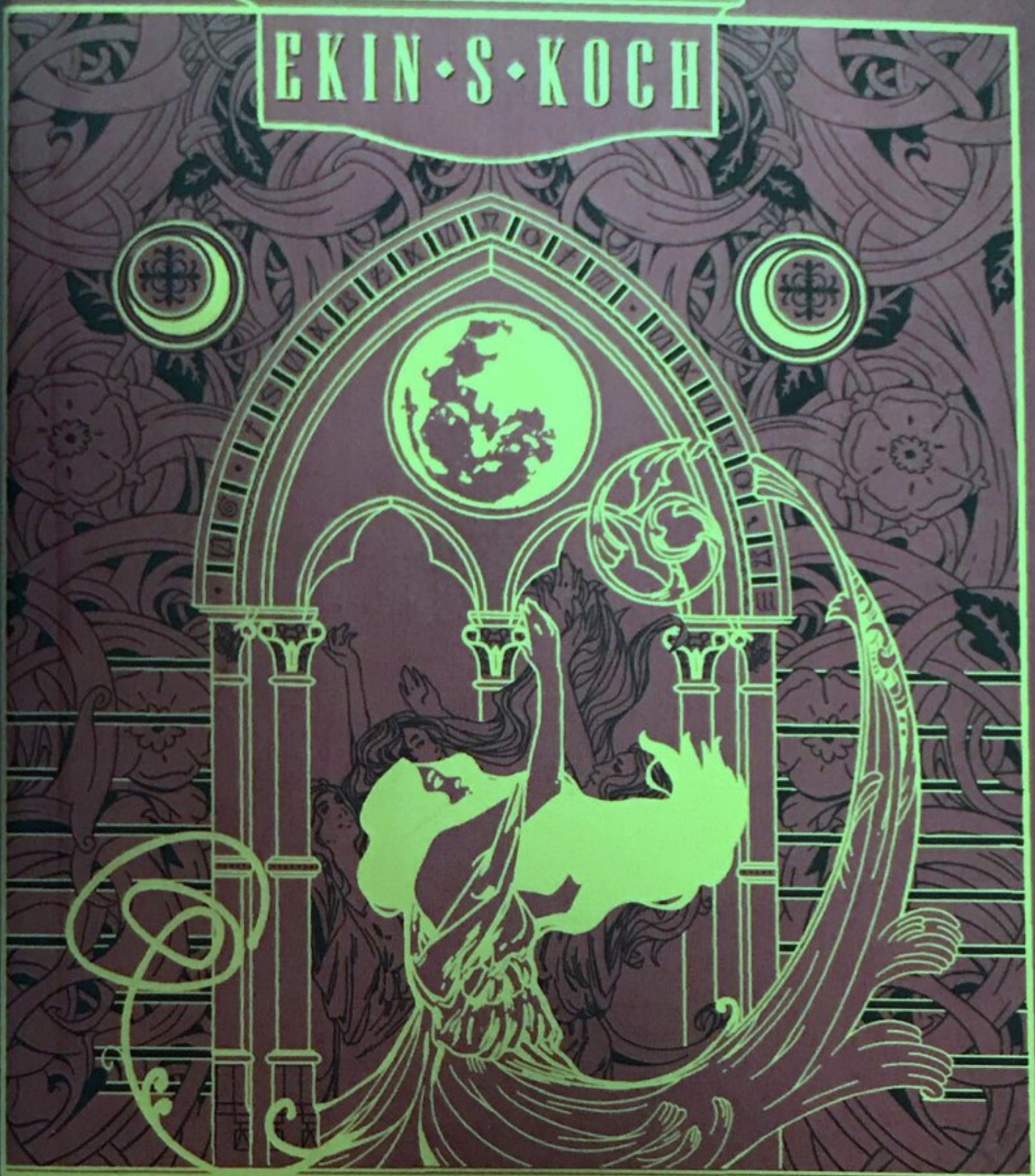
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

EKIN·S·KOCH

VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

HEKATE'NİN KIZLARI

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

EKIN·S·KOCH

HEKATE'NİN KIZLARI

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zları

afa Güneş
ın
r
Güney
r Baloğlu
Şiar Baloğlu
Baloğlu
Ademir

92-5
40169
oğlu
kı
Dış Tic. Ltd. Şti.
Grubunun tescilli markasıdır.
k San. Tic. Ltd. Şti.
4 Topkapı / İstanbul
77
12
acılık San. Ltd. Şti.
nu Topkapı / İstanbul
7 39
. Dış Tic. Ltd. Şti.
Zeytinburnu - İstanbul
15 15
u@ephesusyayinlari.com

VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

HEKATE'NİN KIZLARI

EKIN·S·KOCH

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O zamanki amacı çok-bilmiş-gıcık-çocuğun kafasına kitap geçirmek olsa da farkında olmadan beni 975 sayfalık Zümrüdüanka Yoldaşlığı ile kutsayan Ecem'e,

Fiona Rebelleiche'ye ilham olmuş Melisa'ya,

Tertemiz kalplerinizi ve kitaplıklarınızı benimle paylaştığınız için minnettarım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi, ey tatlı dilli Musaları Olimpos'un,
Siz, ey eli kalkanlı Zeus'un kızları,
Anlatın şimdi o ölümsüz kadınları ki... [1]
Hesiodos - Thegonia

1 Hesiodos, Thegonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 45. 1021 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

On Yedi Yıl Önce

"Hadi Debs, çok az kaldı! Son bir kez daha güzelim. Benim için," dedi adam merhametli bakışlarla. Karısının güç almak için ona sıkı sıkı tutunmuş, narin elinin üstüne parmaklarını kapadı. "Kızımız için."

Genç kadın, yatağında gücünün son kırıntılarını tüketmiş olsa dahi gülümsemeyi başarabildi. Açık kahve saçları terden ıslanmış, alnına yapışmıştı ve yüzü ıkınmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Son sekiz saatte doğum odasında zorlu anlar geçirmişti. Doğumun en büyük acılardan biri olduğu söylenirdi ve bu kadın, saatlerdir bununla cebelleşiyordu. Kocası defalarca ona sezaryene geçebileceklerini söylemişti ama kadın inatçıydı. En az karnından çıkmamaya kararlı minik kızı kadar...

Her seferinde kaşlarını öfkeyle çatmış ve acıyla şiddetlenmiş haykırışlar eşliğinde normal doğumda diretmişti. Bu çocuğu öyle doğurmak istiyordu. Tıpkı annesinin ve anneannesinin yaptığı gibi. Bunu kaldırabilecek kadar güçlüydü. Sadece biraz daha sert ıkınmalıydı. Biliyordu ki çocuğunu kucağına aldığında bu, ona her şeyi unutturacaktı.

Ama yanılıyordu. Bu çocuğun doğumunun normal denebilecek bir yanı yoktu. Saniyeler bunu açığa çıkarmak için sabırsızlıkla kıpırdanıyordu.

Bir an için Debra hâlsizlikten uyuklar olmuştu. Sanrıların arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Başı, yastığında huzursuzca dönüyordu. Dudakları sözcükler için aralansa da fısıltıdan başka bir ses çıkaramıyordu. Hemşire kız onu uyanık tutmak için çabalarken başını eldivenli elleriyle kavrıyor ve nazikçe sarsıyordu.

Bu sırada gözlerini kırpıştırarak aralayan kadın, üstü örtülere sarılmış karnının turuncu bir ışıkla parladığını görünce çok şaşırmadı. Şaşırmasını gerektirecek bir durum yoktu çünkü böyle bir şey mümkün değildi. Bitap düşmüşken gözünün ona oyunlar oynaması *normal*di.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşin ilginç yanı, bunu kocası Mark da görüyordu, kırışmış alnı ve kısık gözleriyle doktor ve hemşire kız da. Bir abajur gibi turuncu ışık yayan, rahmin içinde kıvrılmış bebeğin karaltısı seçilebiliyordu. İmkânsız oluşunun korkutuculuğu sayılmazsa bu, büyüleyici bir manzaraydı. Oysa kimse büyülenmişe benzemiyordu.

Aralarında uzun ve sessiz bir bakışma geçti. Makineden gelen ritmik nabız sesi ve annenin bol paralar dökülmüş eğitimlerde öğrendiği şekilde alıp vermeyi sürdürdüğü derin nefesler, bu sözsüz diyalektiği bozan iki unsurdu. Ne tepki vereceklerini kararlaştırmaya çalışıyorlardı.

Kimse bir karara varamadan hasta yatağından bir çığlık yükseldi ve dağılan dikkatler tekrar sadece kadına yöneldi.

Şimdi yerinde çığlık çığlığa kıvranan Debra için az öncesine kadar anormal hiçbir şey yoktu. Ama bir anda karnından yayılan bir sıcaklık hissetmişti, gitgide yükselen bir sıcaklık... Bu his onu yakıp kavuruyordu. Sanki içine alevler düşmüş gibiydi. Gözleri kararıyor, dayanamayacakmış gibi hissediyordu.

"Yanıyorum," dedi çığlıkların arasından. "Ateşler içindeyim Mark, yanıyorum!"

Adam, seslenişin ardından karısının yanına sokuldu ve kadının çarşafları çekiştiren elini avucuna aldı. Teni o kadar sıcaktı ki bir an için bırakmak istedi ama katlandı. Gözlerinin içine bakıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Korkma güzelim. Buradayım. Yanındayım!"

Çaresizlik, en büyük karizmasını çatık kaşlarından alan bu adamı bile ağlatacak gibi duruyordu. Kendisini mi karısını mı rahatlattığı bilinmez bir şekilde alnını kadının şakağına dayadı ve fısıldadı. "Dayan Debbie! Bebeğimiz için dayan, aşkım!"

Acı öylesine zalimdi ki bir anneye o anda nerede, neden bulunduğunu, karnındaki çocuğunu bile unutturabilmişti. "Bebeğim!" diye bağırdı kadın geç kalsa da. "Bebeğime bir şey olmasın. Tanrım, ne olur bebeğime bir şey olmasın!" İkinci sözünü yalvarırcasına söyledi.

Böylelikle çarpılmış gibi onu izleyen doktorla hemşire de yardıma girişti. Gözlerinin önündeki bu hayret verici görüntüyü boş verip doğuma devam ettiler. Doktor örtünün ardından başını kaldırdı. Endişeli olduğu kadar da kararlı görünüyordu. Bu anneyi yüzüstü bırakmayacaktı. "Beni duyabiliyor musun Debbie?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Debra, onu derin derin nefeslerinin arasından onayladı.

"Harika!" diye devam etti doktor. "Bebeğin kafası görebiliyorum. Burada her şey yolunda. Şimdi büyük bir itişe ihtiyacım var. Kocaman, güçlü bir itiş. İt!"

Kadın kendisine söyleneni yaptı. İçinde kabaran alevlerin onda yarattığı acıyla bu zor olmadı. Bedenindeki her zerreyle, hayatı buna bağlıymış gibi itti.

Turuncu ışık göz kamaştıracak bir boyuta gelene kadar itti. Kasılmış boynunun ardındaki damarlar, içinde ateşler kol geziyormuş gibi parlarken itmeye devam etti. İrisinde harlı alevlerin görüntüsü belirmiş gözlerinden geriye sıcak yaşlar süzülürken ve dişlediği dudağı kanarken de. Ve sonunda... *Başardı.*

Bitkinlikten düşen göz kapaklarının ardında bir bebeğin ağlaması duyuldu. Yanılmadığı konuysa şuydu: Bu ses ona her şeyi unutturmuştu.

Aslına bakılırsa odadaki herkes için aynı şey geçerliydi.

Ufak bir kafa karışıklığı ve bulanık görüntüler... Bu zorlu gecenin detaylarını kimse hatırlamayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM
EJDERİN KALBİ

"Hadi ama! Burası senin amcanın mekânı. Nasıl oluyor da yerini bulamıyorsun?" Ayağımı bıkkın bir şekilde yere vururken söyleniyordum ve telefona kilitlenmiş Carmen'i daha da sinir ettiğimi biliyordum.

*Google Haritalar*dan restoran arama işine iki saniyelik ara vererek başını kaldırdı. "Hiç yardımcı olmuyorsun Erin, hem de hiç!"

Omuz silktim. "Beni bu işin içine çeken sendin. Sayende serin evimden kalkıp bu sıcakta Yakın Güney Yakası'na geldik. Mızmızlanmaya yeterince hakkım var."

"Dua et koca şehirde kalan tek arkadaşımsın. Yoksa seni şu suda boğardım ve bana eşlik edecek başka birini bulurdum."

Kanalın yanımızda akan yosunlu suyuna baktım. Eğer beni biraz olsun serinletecekse hava hoştu ama İllinois'un akşam güneşi ve onu ayna gibi yansıtan beton sokakları sayesinde su kaynamış gibi olmalıydı.

Alnımdaki iri ter damlalarını silerken, "Eşlik etmek mi? Bir çöpçatanlık girişimi desek daha iyi olur," dedim alayla.

Carmen, çekik gözlerini öfkeyle kısıp tamamen bir çizgi hâline getirse de bir şey demedi ve tekrar telefonuna döndü.

Gergin olduğunu biliyordum ama üstünlük elimde olduğu için en iyi arkadaşıma eziyet etmek çok keyifli geliyordu.

Carmen sonunda yeni *crush*[2] Seth'ten bir randevu koparabilmişti. Sosyal medyadan âdeta avına çıktığı çocukla sık sık yollarını kesiştirmiş ve elbette karşı konulamaz cazibesiyle bu buluşmayı ayarlamıştı. *Fakat işler onun düşündüğü gibi gitmedi...*

2 (İng.) Birine karşı duyulan yoğun ilgi, aşırı çekici bulma durumu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

*Hayatının aşkı*nı şehirde yakaladığı bu kısa sürede, Seth'in yakın bir arkadaşı sürpriz yaparak Şikago'ya ziyaretine gelmişti. Durum böyle olunca bu görüşmenin gerçekleşmesi için tek yol, randevunun çifte randevuya dönmesi olmuştu. Her yaz annemin işi yüzünden şehre zincirli olan ben de Carmen'in ilk ve tek tercihi olmuştum tabii.

İşler benim düşündüğüm gibi de gitmiyordu...

"Tamam, tamam," diyen Carmen rahatlamış görünüyordu. "Nereden gideceğimizi anladım sayılır."

"Carmen, bir kez daha Çin Mahallesi'nde kaybolursak seni suda boğacak kişi ben olurum, haberin olsun!" Şikago'da Çin Mahallesi, şehrin diğer sıkışık yerleşkelerine göre daha sakindi. Ama bu, ağır yemek ve baharat kokularının bayıltacak esansıyla çekilemez hâle gelmesine engel değildi.

"Bu sefer bulacağız, eminim. Gerekirse amcam garsonlarından birini gönderecek."

"Bu arada, neden Çin lokantası? Sen Çin yemeklerine bayılmazsın ki."

Carmen homurdandı. "Bu buluşmayı nasıl ayarladım sanıyorsun? Seth hep Çin mutfağına merakı olduğunu söyledi. Ben de ona amcamın restoranının meşhur olduğundan bahsettim ve iş döndü dolaştı burada bitti."

Yüzümü buruşturdum. "Sence de biraz ırkçı değil mi?"

Carmen Çinli-Amerikan genlerine sahip olsa da ailesi nesillerdir doğma büyüme Şikago, İllinoisluydu. Yine de bu, onun okulda Asyalılar sınıfına itilmesine pek engel olmuyordu. Onunla tanışabilmem için ikimizin de *Amigo Kızlar*[3] üyesi olması gerekmişti.

"Kabul ediyorum, Seth biraz yüzeysel. Ama çok yakışıklı ve bu kadarı bana yeter de artar."

Bir kahkaha attım. "Kim yüzeyselmiş, bir daha düşün istersen."

Carmen kıkırdayarak telefonuna döndü ve küçük bir çığlık attı. "Lanet olsun! Çocuklar gelmişler, bizi bekliyorlarmış!"

---

3 (İng.) Cheerleader. Spor müsabakalarında kalabalığın ve takımın heyecanını arttırmak adına jimnastik, aerobik ve dansın birleşimi şovlar düzenleyen, nadir de olsa aralarında erkeklere de rastlanan, genç kızlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Carmen! Biz kızlar, erkekleri bekletiriz. Bu doğamızda var."

"Bu buluşmayı ayarlamak için o kadar uğraşmışsan bekletemezsin." Beni kolumdan çekiştirirken ekledi. "Biraz hızlı ol! Tanrı aşkına, topuklu giyen benim ve senden hızlı yürüyorum!"

Ona yetişirken itiraz ettim. "Bu sıcakta koşturup daha fazla terleye..."

Yoktan var olmuş gibi önümde iki kız belirdi ve birinin omzuna çarptığım için sözüm yarım kaldı. İkisi de baştan aşağı siyahlar giymişti ve telaşlı bir şekilde onlara çarptığımda düşecek gibi olan şey her neyse, onu yakalamak için öne atılmışlardı.

"Hey, önüne baksana!" diye ciyaklayan kız, yakalayıp avuçlarında tuttuğu şeyi göğsüne çekti ve bakışlarını üstüme dikti.

Onlarda ilgimi çeken bir şey vardı. İlk başta görünüşlerinin fazla iddialı olduğunu düşünmüştüm. Göğüslerini kapatmaya zor yeten büstiyerler ve kısa eteklerinden bahsetmiyordum. Dikkatimi çeken asıl şey, bir floresan gibi parlayan fosforlu renklerdeki saçlarıydı.

Birinin upuzun buz mavisi saçları beline dökülüyor, âdeta ışık saçıyordu. Diğerininki ise nükleer madde gibi görünen fosforlu yeşildi ve iki yanından atkuyruğu yapılmıştı. Bana, çok lezzetli görünüp bir sürü kimyasalın karıştırıldığı lastik şekerleri hatırlatmıştı.Etrafına koyu farlar sürülmüş gözleri, sanki onlara küfretmişim gibi öfkeyle kısılmıştı. Bakışlarından neredeyse elektrikler fışkırıyordu.

"Şey ben, özür dilerim. Orada olduğunuzu görmedim," diyebildim anın etkisinden çıkmakta güçlük çekerek.

Mavi saçlı kız gözlerini devirdi. "Boş ver Zuzu, zamanımızı kaybetmeye değmez."

Diğer kız kafasıyla onaylarken Carmen beni çekiştirmeye kaldığı yerden devam etti. "Özür dileriz kızlar, bir yere geç kalıyoruz da!"

Hızlı adımlarla onlardan uzaklaşırken gözüm hâlâ arkadaydı. Birkaç metre sonra sanki etki alanlarından çıkmışım gibi sıcak yaz havasını tenimde hissettim. Az öncekinin bir serinlik olduğunu anlamamıştım bile.

Carmen yürüyüş temposu yüzünden nefessiz kalmış olsa da espri kabiliyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Biliyorum, kendini yur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dunda gibi hissettin ama seni gotik arkadaşlarından ayırmak zorundaydım."

"Ben gotik değilim, sadece siyahı seviyorum. Çoğu kadın seviyor."

"Tabii tatlım, değilsin," dedi dalgayla. "Ama cidden bayağı tuhaf giyinmişlerdi. Acaba bir partiye falan mı gidiyorlardı?"

"Bilmem. Bu aralar *underground*[4] partiler bayağı revaçta. Çin Mahallesi'nde öyle şeyler olduğunu duymuştum."

Parti sözünü duyunca derin bir nefes veren Carmen, dudağını ısırdı. "Doğru söylüyorsun. Amcamı gece geç saate kadar kalabilmemiz için ikna etmesem belki giderdik. Ama adam restoranı bize özel açık tutacakken başka yere gitmemiz hoş olmaz."

"Dur bakalım. Geç saate kadar kalacağımızı kim söyledi?"

Eliyle boş ver işareti yaptı. "Erin, zaten bizde kalacaksın. Saatin ne önemi var?"

"O çocuğa katlanmam gereken fazladan birkaç saatin çok önemi var Carmen. Bu tarz şeylerden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Neden ki? Levi Hannington, St. Teressa Özel Lisesinin gözde bekârı. Lacrosse[5] takımının oyun kurucusu ve çok ama çok ateşli! Sen böyle çocuklara bayılırsın."

Kafamı salladım. "Eski Erin bayılırdı ama artık işler öyle yürümüyor."

"Sadece biraz çabalasan?" Çekik gözlerine aldırmadan yavru köpek bakışlarından attı. "Benim için."

"Zaten buraya kadar geldim, değil mi? Ayrıca dur bakalım, belki çocuk da benden hoşlanmayacak."

Carmen öyle yüksek sesle bir kahkaha attı ki çevremizdeki insanların yarısı kafasını çevirip bize baktı. "Erin, bu elbiseyle sana âşık olmayacak erkek tanımıyorum ben. Tuhaf tarzını asla anlamamama rağmen buna ben bile bayıldım."

Mütevazı davranma konusunda iyi olmadığım için bir şey söylemekten kaçındım ve eğilip telefonuna baktım. "Neydi bu mekânın ismi?"

---

4 (İng.) Yeraltı.

5 Çim hokeyi ve Amerikan futboluna benzer bir takım oyunu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Emperor's Choice.*"

"*İmparatorun Seçimi*, öyle mi?" dedim kıkırdayarak.

"Amcam isim konusunda harika sayılmaz," diye dudak büzdü ve ardından rahat bir nefes verdi. "Ah, sonunda gelebildik."

Cadde üzerindeki diğer mekânlara kıyasla kesinlikle daha gösterişli olan bu yerin önünden, daha önce de geçtiğimize emindim. Gerçekten o kadar göz önündeydi ki burayı nasıl bir türlü bulamadığımızı anlayamadım. Bizden önce geldikleri için çocukları biraz akıllı sanmıştım ama gerçek şuydu ki sadece biz biraz salaktık.

Carmen kolumu bırakıp restoranın girişindeki turkuaz gölgeliğin altına, endişeyle etrafa bakınanın amcası olduğunu tahmin ettiğim adama doğru koştu.

"Carmen, tatlım. Buraya küçükken çok sık gelirdin. Aklın karıştı herhâlde, bulmakta bu kadar zorlanmana şaşırdım."

Carmen sarıldığı adama kafasını kaldırıp baktı. "Güneş başıma geçti herhâlde, amca. İçeri geçelim lütfen, biraz kendime gelmem gerekiyor."

"Ah, tabii. Delikanlılar beklemekten ağaç oldular."

Carmen, her zamanki gibi dramatik hâllerine bürünüp dönen kapıyı itti ve ben de onu takip ettim.

Masaya gitmeden Carmen'le lavaboya gidip görünüşümüzü düzelttik. Aynada kendimi görünce gözlerimi devirdim. Aslan yelesi gibi her yanımdan fışkıran gür dalgalarımla yıldızımız bir türlü barışmamıştı. Bordo saç tellerim terle alnıma yapışmış olsa da neyse ki Carmen'in üstünde saatlerce uğraştığı makyajıma bir şey olmamıştı. Kirpiklerini tırnaklarıyla düzeltirken *waterproof*un[6] *gücü* dercesine gülümsüyordu.

Bizim için ayrılmış masaya mekânın en gözde yeri denebilirdi. Yeşil, kırmızı ve sarı renkli halılar pahalı parfüm kokuyor ve bir Çin lokantasının lüks versiyonunun aslında oldukça katlanabilir olduğunu düşündürüyordu. Odanın içi bambu ahşap panellerle süslüydü ve harika bir ışıklandırması vardı. Carmen'in amcası buradan iyi bir servet kaldırıyor olmalıydı ya da en azından bir ton para harcadığı kesindi.

6 (İng.) Suya dayanıklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acaba Carmen'in ailesi de bu kadar zengin miydi? Ailesi bana hep mütevazı gelmişti ama bu tipik Asya çekingenliğinden de olabilirdi. *Carmen'in ufak bir parçasını bile almadığı o çekingenlikten...*

Randevu erkeklerinin ikisi de masada oturuyordu. Birbirleriyle o kadar tezatlardı ki komik bir kombinasyon olmuştu.

Seth koyu renk asker tıraşı saçı, siyahi teni ve o atletik vücuduyla fitness antrenörü gibi dururken, hemen yanında oturan ve Carmen'in *Instagram* hesabını gözüme gözüme soktuğu Levi, dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Mümkün müydü bilmiyordum ama fotoğraflardakinden daha da ukala görünmeyi başarıyordu. Sarı saçları abartılı dalgalarla geriye atılmıştı ve teni güneşten kızarmış ıstakoz gibi görünüyordu. Giydiği tiril tiril beyaz gömleğinin düğmeleri, tıraşlı göğsünün yarısının açıkta bırakacak şekilde iliklenmişti.

Bizi görünce ayağa kalktılar ve resmî bir selamlaşma faslı geçti. Yuvarlak masaya ben Levi'ın, Carmen de Seth'in yanında oturacağı şekilde yerleşmiştik. Aramızda, menüye uzun uzun göz gezdirip ne istediğimize karar vermeden konuşamazmışız gibi derin bir sessizlik oluştu.

Harika! Şimdiden masayı devirip gitmek istiyorum.

Garson geldiğinde siparişlerimizi verdik. Carmen'in Çin Mutfağı Kültür Turu'na dâhil olduğumuz için bu sıcakta çorba söylemek zorunda kalmıştım. İçeride klima olması bunu belki biraz katlanılabilir kılardı, *ama belki.*

Siparişlerimizin geldiği o kısa sürede konuşmaya başladık. Levi'ın dudakları, konuşurken uzanıp düzeltmek isteyeceğim bir açıyla yana kayıyordu. Sanırım bunun ona serseri bir karizma verdiğini düşünüyordu ama benim boş midemin yarattığı tek burkulma refleksi kusmak içindi.

Kendini çorbaların geldiği iki dakikalık o sürede öve öve bitiremeyişi gerçekten takdir edilesiydi. Cümleleri, içindeki sayısız "ben" ve "harika" sözünün dışında bomboş olduğundan onu dinlemedim. Sadece laflarına rastgele yerlerde kafa sallıyor, şaşkınlık nidaları çıkarıyordum. Sık sık gözümün kaydığı telefonumun kilidini açıp sosyal medya batağına çekilmeme az kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sipariş ettiğim *acılı ekşili erişte çorbası* önüme geldiğinde iştahtan çok minnetle kaşığa sarıldım. Belki yerken konuşamazdı ve ben biraz olsun sessizliğin tadını çıkarırdım.

Masada bir süre kaşık sesleri hâkim olsa da o konuşmaya ara veremedi. Bense sessiz bir dinleyişle çorbadan küçük yudumlar aldım. En azından tadı güzeldi.

Carmen, Levi'ın düşmeye başlayan modunu ve benim aralara sıkıştırdığım kısa ve tersleyen cevaplarımı fark etmiş olacak ki konuşmaya başladı. "Erin'in de geçen sömestire kadar Amigo Kızlar takımının yardımcı kaptanı olduğunu biliyor muydun, Levi?"

"Hayır, bilmiyordum," dedi gözlerinde bir heyecan parıltısıyla. "Peki, ne oldu? Neden bıraktın?"

"İnsanlar eskisi kadar samimi gelmemeye başladı. Ben de en iyi kararın bu olacağını düşündüm," dedim çorbadan ayırmadığım gözlerle.

Carmen elini omzuma koydu. "Hadi ama Erin! Popülaritesi sana yorucu geldi ve kitaplarına yeterince zaman ayıramadığın için bıraktın."

Carmen'e öfke dolu bakışlar attım. Sanki Daphne ile olan atışmalarımızı ve arkamdan döndürdüğü tezgâhları bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Büyük ihtimalle beni Levi'ın gözünde daha ilgi çekici göstermeye ve gecesini kurtarmaya çalışıyordu.

Sanki çok umurumdaydı ya.

Kaşıkla çorbamın içindeki erişteleri balık sürüleri gibi oradan oraya sürüklerken birden gözüme bir şey çarptı ve daldığım yerden silkinip çorbaya eğildim. O kadar yakınlaşmıştım ki burnum neredeyse kâseden içeri girecekti.

Daha Carmen ne halt yediğimi soramadan bir şaşkınlık nidasıyla geri çekildim.

Porselen tabağın dibinden, sanki yoktan var olmuş gibi bir kâğıt parçası süzülerek yüzeye çıkıyordu. Küçük bir kare şeklinde katlanmış kâğıt, çorbanın içinde açılarak garip bir deniz canlısına benzemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Carmen şaşkınlıkla.

Tiksinerek kaşığımla kâğıt parçasını yakalayıp dışarı çıkardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amcana aşçılarına dikkat etmesini söylesen iyi olur. Bir Çin mutfağı uzmanı değilim ama bunun malzeme listesinde yer aldığını sanmıyorum."

Levi, espri yapma şansını kaçırır mı? "Kim bilir, belki de malzeme listesi o çıkan şeydir," dedi.

Gözlerimi devirirken, Carmen yaklaşıp tırnağıyla kâğıdı dürttü. "İstersen söyleyip yenisiyle değiştirebiliriz."

Kaşığı çorbanın içine geri bıraktım. "Gerek yok. Çok iştahım olduğu söylenemez."

Carmen *tamam* dercesine omuz silkip yemeğine döndü ama garsonlar çorbaları almaya gelip ara sıcaklara geçerken bu olayla ilgili sıkı bir azar çekmeyi unutmadı.

Gece ilerlerken ve türlü türlü yiyecekler önümüzde dolup boşalan tabaklardan geçerken gitgide daha da bunalıyordum. *Karides tava, yengeç bacağı, klasik Çin mantısı, çıtır tofu peyniri...* Sırf Seth merak ettiğini söylediği için Carmen her zamanki gibi aşırıya kaçmıştı.

Ana yemeğe neredeyse yerim kalmadığı için tabağımı yarısından fazlasıyla geri göndermiştim ve mide spazmı geçiriyor olduğumu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Yemekten sonra uzun bir süre dinlenip özel demlenmiş Çin çayları içtik. O sırada garson önümüze küçük bir tabak daha bıraktı. Tam tek bir lokma dahi yiyemeyeceğim konusunda ısrar edecekken gelenlerin fal kurabiyelerinden olduğunu fark ettim. Kulakları dikilen bir kedi edasıyla masaya yaklaşarak, kendime en yakın kurabiyeyi çekip aldım. İşte gecenin bu faslı, mistik şeylere hastalıklı bir takıntım olduğu için beni heyecanlandırmıştı.

Carmen, bükülmüş yarım ay şeklindeki çıtır kurabiyeyi ortadan ikiye ayırıp içindeki ince şerit kâğıdı çıkardı ve sesli bir şekilde yazanı okudu.

"Önündeki hafta boyunca şans senden yana olacak. Daha cesur kararlar almanın tam sırası." Gülümsedi ve kurabiyeyi ağzına atıp Seth'e işveli bakışlar fırlattı. "Ben de aynen öyle yapmayı düşünüyordum."

Carmen'in daha sakin bir yerde kur yapmasını diledim. Bastırdığım parmaklarımın arasındaki kurabiye parçalara ayrılırken kendi falı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı çıkardım ama bir farklılık vardı. Onların falları ince uzun bir şerit şeklinde kurabiyeye konmuş olmasına rağmen benimki kenarları iki santimden fazla olamayacak kare bir kâğıttı.

Belki içinde katlanmıştır diye düşünüp kâğıdı açmaya başladım fakat açtıkça açılan ve açıldıkça da açılmaya da devam eden bir kâğıt çıkmazı olduğunu keşfetmiştim. "Bu ne şimdi?" dedim daha fazla katı olduğunu belli eden katmanları işaret ederek. "Üstünde tek kelime yazmıyor."

Aklı karışmış bir şekilde bakan Carmen, kâğıdı eline aldı. "Daha önce hiçbir fal kurabiyesinden böyle bir şey çıktığını görmedim. Acaba araya mı karışmış diyeceğim ama..."

"Tuhaf..." diyen Seth ilgiyle Carmen'e ve elindeki kâğıda yaklaşmış, Carmen'in kızardığını göremeyecek kadar odaklanmıştı. "Sanki senin şu çorbadan çıkan kâğıt parçasına benziyor."

Başımla onayladım ve bir şekilde bağlantıyı kurmaya çalıştım ama işin içinden çıkamayınca pes ettim.

Dükkân, neredeyse kapanış saatine geldiği için tamamen boşalmıştı. Sadece biz olduğumuz için de daha yüksek sesle konuşmaya ve daha rahat oturmaya başlamıştık. Garsonların çoğu mesaisini bitirip gitmişlerdi. Fakat hâlâ mutfakta bir şeylerle uğraşan ya da bir yerleri temizleyen çalışanların sesini duyabiliyordum.

Carmen kalkıp üst kattaki bardan Çin rakısı olarak geçen *Baijiu* şişesini getirdi. Gürültüyle masaya bıraktığı bardaklara servis yaparken çok keyifli görünüyordu. Sırf tadına bakmak için bir bardağı çekip kendime almıştım ve kesinlikle pişmandım.

O kadar sert bir kokusu vardı ki daha yudumu boğazımdan aşağı yuvarlamadan burnum uyuşmuş, genzim yanmıştı. O yudum bana yetmişti. Bardağı anında bırakırken, oğlanların gerçekten çocukça bir gövde yarışına girip birden fazla bardağı bitirişine şahit olmuştum.

Carmen'in bunun normal alkollerden daha ağır olduğu uyarısına takılmadıkları için sonradan pişman olacakları kesindi çünkü şimdiden davranışları saçma bir hâl almıştı.

Carmen, doğruluk ve cesaret oynama fikrini ortaya atınca bana ayrılan sürenin sonuna geldiğimi anlamış oldum. Alkol yüzünden ağ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zımda kalmış, hoş denemeyecek tadı geçirmek için uzanıp Carmen'in çantasından eksik etmediği sakızdan bir şerit çektim.

Telefonumu ve ceketimi de yanıma alarak doğruldum. "Ben biraz temiz hava alacağım."

"Sana eşlik edeyim," diye doğrulan Levi'ı elimle durdurdum.

"Biraz yalnız kalsam daha iyi olur."

Carmen dik bakışlar atsa da umursamadan merdivenlere yürüdüm. Ben arkadaşlık görevimi fazlasıyla yerine getirmiştim. Bir de onları yalnız bırakmak için katil olmaya değmezdi.

"Ön kapı kilitli," diye uyardı kırgın bir sesle. "Mutfaktan arka sokağa çıkabilirsin."

Başımla onaylayıp aşağı inen kısa yolu geçtim ve mutfağa girdim. Oradan da kendimi minnetle dışarı attım. Hava içerideki kadar olmasa da serinlemişti. Yine de deri motorcu ceketimi kollarımdan geçirip saçlarımı içinden kurtardım. Saat epey geç olmalıydı. Bu sokak, arka sokaklardan bile daha karanlıktı.

Devasa çöp bidonundan olabildiğince uzaklaşarak ilerideki basamakların üstüne kendimi bıraktım.

Sonunda biraz huzur, dercesine kafamı geri atıp biraz öyle bekledim.

Ağzımdaki pis tadı hatırlayınca parmaklarımın arasında tuttuğum sakızın folyosunu açtım ve içinde bulmayı beklediğim sakız parçasını almaya yeltendim. Ama ne yazık ki bugün kader benimle oynuyor olmalıydı. Çünkü folyonun içinde son dört saatte iki kez karşılaştığım o kare kâğıttan bir başkası duruyordu.

Bu sefer inat ederek katlarını açmaya giriştim ama kâğıt açıldıkça açılıyor ve daha da açılacağını belli edercesine şişiyordu. Tahammülüm artık tükenmişti. Elimdekini hınçla buruşturup çöp yığınına atarken bunun ne tür bir kâğıt laneti olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Ne yani? Kitaplığımı o kadar kitapla doldurduğum için ağaçlar bana mı bilenmişti?

Kâğıt topunun yığında yuvarlanışına eklenen adım sesleriyle kafamı çevirdim. Nedenini bilmiyordum ama nefesimi tutmuştum. Tamam,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belki de gecenin bu saatinde böyle kuytu bir yerde birini görüyorsam bana beladan başka bir şey getiremeyeceği aşikâr olduğu içindi.

İlerideki sokak lambası olduğum tarafa hiç ışık vermediği için durduğum yerden görünmem imkânsızdı. Ama dakikalar sonrasında sokak lambasının altına gelmiş iki yabancı, kabak gibi ortadaydı.

Onları görür görmez tanımıştım. Bu, karanlıkta parıl parıl parlayan saç renkleri sayesinde kolay olmuştu. Bunlar, saatler önce çarpıştığımız ve bana nefretle bakan o kızlardan başkası değildi. *Bu saatte burada ne işleri vardı bunların?*

Aklımdan yüzlerce senaryo geçerken kızlardan yeşil saçlı olanı, elindeki telefona bakarak konuştu. Ekrandan yansıyan sıcak turuncu ışık, kampta korku hikâyeleri anlatan o sevimsiz kişilere benzemesine neden olmuştu.

"Burası olmalı Morgana."

"Burada olsa onu görürdük değil mi, Zuzu?" dedi sinirle mavi bir saç tutamını parmağında döndürürken.

"Saatlerdir bu civarlarda dolanıp duruyoruz. Burası olduğuna eminim. Belki bir yerde saklanıyor, kendini göstermiyordur."

Suçüstü yakalanmış gibi yerimde büzüldüm. Şu an benden başka saklanıp onları izleyen biri yoksa bahsettikleri ben olmalıydım. Ama onları tanımıyordum bile. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"O zaman müşterimizi bulalım da bu iş haddinden fazla uzamasın," dedi Morgana dediği kız.

Ellerini önünde yatay hâle getirdi ve parmaklarını bir origami gibi birbirine bağlayarak açtı. Bilmediğim bir dilde bir söz söylerken avuçlarını tekrar birbirine kavuşturdu ve parmaklarının arasından lacivert fişeklere benzer kıvılcımlar fışkırdı.

Az önce gördüğüm şeyin daha ne olduğunu anlayamadan kıvılcımlar ateş böcekleri gibi üstüme üşüşüp büzüldüğüm yerde öylece donakalmama neden oldu.

Ne?

Artık sokak lambasından daha güçlü bir ışıkla ifşa olmuş hâlde kıpırdayamadan duruyordum. Beynim böyle bir şeyin imkânının ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mamasıyla ilgili zırvalıklarla dolarken bedenimdeki her kas korkuyla geriliyordu.

"Vay vay! Meğerse *alıcımız*, bizi en başta neredeyse paketten eden sakar kızmış." Morgana isimli kız pis bir gülümsemeyle olduğum yere doğru yürümeye başladı. Zuzu hemen arkasındaydı.

Gözlerimi büyüterek onlara bakarken Zuzu devam etti. "Biliyordum, ilk yaptığım numara işe yaramış olmalıydı. Meğerse bizi resmen *alıcının* ayağına getirmiş."

Kuruyan boğazım yüzünden çatlamış sesimle sonunda konuşabildim. "Alıcı mı? Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bilmiyormuş gibi konuşma, küçük kız. Paketin alıcısı sen olmalısın, tüm oklar seni işaret ediyor."

Tökezleyerek ayağa kalktım. "Sanırım yanlış kişiyi buldunuz. Ben hiçbir şey aldığımı hatırlamıyorum."

"Başkası senin yerine almış olabilir. Sahi, kim böylesine değerli bir şeyi hediye eder ki? Çok varlıklı arkadaşların olmalı," diyen Zuzu gözlerini kıstı. Bakışında kıskançlık olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Carmen mi? O da sizi en fazla benim kadar tanıyor."

Morgana güldü. "Tatlım, beni gerçekten aptal olduğuna inandırmak üzeresin."

"Neden bahsettiğinizi bilmemek beni aptal yapmaz!"

Zuzu tırnaklarına bakıp nefesini verdi. "Sıkıldım. Hadi verelim şunu da ne yaparsa yapsın!"

Elinde tuttuğu ve başından beri telefon sandığım şeyi uzattı. Kırmızı kadife bir keseye sarılmış el ayası büyüklüğünde ve kusursuz bir ovallikteki taşı, nazikçe tutuyordu. İçinde, hapsolmuş alevler gibi kayarak akan bir turuncu ışıltı vardı. Sanki biri gerçekten ateşi dondurmanın bir yolunu bulmuştu.

"O nedir?" diye sordum bana uzattığı taşa şüpheyle bakarak.

"*Ejderin Kalbi*." İkisi bir ağızdan söylemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ejder, Çin Mahallesi... Tabii ya, nasıl anlamamıştım. Bu bir tür kara market teslimatı olmalıydı. Çin Mahallesi, içinde dönen türlü suç ve mafya olaylarıyla ünlüydü.

Lanet olsun ki teslimatı yanlış kişiye yapmak üzerelerdi ve bu bana beladan başka bir şey getirmeyecekti. Dokunsam hayatım tehlikeye girecekmiş gibi ellerimi çektim.

"Bakın, son kez söylüyorum. Ben alıcınız değilim. Emin olun böyle bir şey alsam bilirdim. Paketinizi yanlış kişiye teslim ediyorsunuz. Bu çok değerli bir şeye benziyor ve ben hiç bulaşmak istemiyorum." Çatık kaşlarına ve kasılmış çenelerine bakarak ekledim. "Sizi ve taşınızı gördüğümü unutacağım. Beni olayın dışında tutun yeter."

"Yanlış olan bir şey var. Kız gerçekten de doğruyu söylüyor olabilir mi? Lanet olası *Apokalips*[7], bize kesin bir şeyi söylemedi,» dedi Morgana sıkkınlıkla.

Zuzu alıntıladığını belli edercesine parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. *"Ejderin Kalbi sizi sahibine götürecek."* Avucundaki taşa baktı. "Saçmalık!"

Gerçekten saçmaydı. *Ne tür bir mafyaydı bunlar?* Herhâlde ödemeleri de tarot falı açıp alıyorlardı.

Morgana, çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi bana döndü. "Anlamadığım şey... Sen nasıl oluyor da tüm bu olanları algılayabiliyorsun? Tanrıça'nın illüzyonları senin aklını bulandırmalıydı."

"Ne Tanrıçası? Ne algısı?" Bakışlarım, içimde filizlenmeye başlamış şüpheyle ikili arasında gidip geliyordu. Adlandıramadığım ama havada dahi varlığını algılayabildiğim titreşimleri hissettim.

"Bilmiyor," dedi Zuzu eğlenerek. "Belki alıcımızı bulamadık ama çok güçlü başka bir şeye denk geldik. Hissediyorsun değil mi, Morgana? Tüylerimi diken diken edecek kadar güçlü."

Morgana elini yanağımdan tarafa yaklaştırırken refleksle geri çekildim. Kaçmama güldü ve niyetinin en baştan bana dokunmak olmadığını belli edercesine eliyle boş havayı yakaladı. Sanki orada tutabileceği bir şey varmış gibi tırnaklarının arasına kıstırdığı havanın üstünde kır-

7 İngilizcede anlamı kıyamet olan Apocalypse'in Türkçeleştirilmiş hâli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mızı patlamalar oluşturdu. Şaşkınlıkla eline bakarken, kapattığı avucunu ters çevirip önümde açtı. El ayasının üstünden çıkıp bir metreye yakın yükselen bir ışık demeti akışkan bir gazmış gibi salınıyor, sürekli form değiştiriyordu.

Ben nutkum tutulmuş gibi ona bakarken konuştu. "Hım, bir cadıymış. Çok daha farklı bir şey bekliyordum, hayal kırıklığına uğradım."

Zuzu havadaki demetin arasına parmaklarını soktu. "Bence yeterince farklı. Böylesini ilk defa görüyorum."

"Siz delirmişsiniz!" dedim önümde sanki o gün yemekte patates kızartması yerine püre olmasını tartışıyor gibi konuşan kızlara. "Cadı diye bir şey yok!" *En azından bu şekilde değil!* "Onlar hayal ürünü. Tüm *bunlar* hayal ürünü!"

Morgana pis bir şekilde gülümsedi. "Ah, öyle mi? Bu sana hayal gibi mi geliyor?" Işık demetini üstüme doğru üfleyip dağıttı. "Sence rüyanda mıyız, küçük kız?"

Parmaklarıma baktım. *Ben, bilmiyordum.* Aklım karman çorman olmuştu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi suskunluğumu cevap olarak alıp.

"O zaman teslimatı boş verip kızı yanımızda götürelim. Bu şekilde görevimizin başarısızlığını biraz olsun hafifletiriz." Zuzu bana tatlı bir oyuncakmışım gibi yaklaşırken dudakları keyifle büzülmüştü.

Tamam Erin, sakin ol! Bu, kaçman gereken o an. Bu kızlar aklını kaçırmış ve niyetleri hiç iyi görünmüyor.

"Kız eğitimsiz. Eğip bükmesi daha kolay olur," diye onayladı Morgana ve bu sefer üstüme atılan elin yakalamak istediği şey bendim.

Arkaya doğru sekip kaçmaya yeltendiğimde, Morgana'nın eli lastik gibi uzayıp benim koluma kapandı. Buzluktan yeni çıkmış gibi can yakıcı bir soğukluğu vardı ve batma hisleri eşliğinde tenimi donduruyor gibiydi.

Kahretsin! Burada ne haltlar dönüyordu böyle?

Sıkı sıkı tutan parmaklara elimle vurunca o kırmızı patlamalardan bir başkası oldu ve kız, acıyla elini çekmek zorunda kaldı. O,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tuttuğu yeri ovuştururken benim duyduğum acı onunkinin çok daha fazlasıydı.

Sıktığı yer anında morardı ve birkaç adım daha attım. Fakat bu sefer, Zuzu bana doğru hamle yapmıştı. Çaresiz bir şekilde beni yakalamasını beklerken yüzü bir vahşi hayvanınkine benzemiş kızla aramıza siyah bir perde girdi. Önce bilincimi kaybettiğimi sandım ama önümde dalgalanan yarı saydam siyah yüzey silinerek yok oldu ve ardından şaşkınlıkla bakan Zuzu tekrar görüş açıma girdi.

Anın etkisinden çıkıncaya kadar yanımızda başka biri olduğunu fark etmemiştim. Yanımda, siyahtan bir sütun gibi genç bir adamın bedeni yükseliyordu. O kadar uzundu ki yüzünü görebilmek için kafamı geriye atmak zorunda kalmıştım.

Yok artık!

Gördüklerimi idrak etmek istercesine hafifçe aralanmış dudaklarımla adama bakakaldım.

Siyah kot pantolon ve ince bir tişört giymişti. Düz saçları duman rengindeydi ve haddinden fazla uzun olan perçemleri, bir gözünü kapatarak yüzünün yanına dökülüyordu. Teni beyaz denecek kadar açıktı ve gözleri... Tanrım gözleri leylak rengindeydi. Öyle delici bakıyordu ki görenin boğazına bir yumru otururdu. Köşeli yüzü ve birkaç kez kırılmış gibi duran kemerli burnuyla kötü olduğunu bile bile yapacağınız bir seçim gibi duruyordu. Konuştuğunda pes sesi bir ninni kadar sakinleştiriciydi.

"Bu yaptığınız hiç de hoş değil hanımlar!"

Morgana gözlerini kıstı. "Bu da senin meselen değil, yabancı!"

"Öyle mi?" dedi sakinliğini bozmadan. "Buraya benim için geldiniz. Alıcınız benim. Bence bu, tam olarak *benim* meselem."

Zuzu kaşlarını çattı. "Sana inanmıyorum. Güneş tepedeyken etrafta gezemezsin."

"Ve bu yüzden de size güneş battıktan sonra aramanız söylenmiş olmalı," dedi keyifle.

"Ama... Sen bunu... Nereden biliyorsun?"

"Siparişi veren bendim, *yeraltı cadısı*. Detayları da ben belirledim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra beni gösterdi. "O amatör pusulanızın şaşması benim suçum değil, sizi kendine çeken bu küçük kızın marifeti."

Morgana ikna olmamış şekilde adama gözlerini dikti ama sözleri tam tersiydi. "Pekâlâ. Ejderin Kalbi'ni veririm ancak bana *Lonca* ile olan bağını kanıtlaman gerek."

Genç adam cebinden koyu renkte demir bir iğne çıkardı ve beklentiyle onu izleyen kıza uzattı. İğnenin ucu kıvrıla kıvrıla bir E harfine dönüşüyordu.

Morgana keyifsizce iğneyi aldı ve evire çevire incelerken gördüğünden hoşlanmadığı belliydi. Yine de adam doğruyu söylüyor olmalı ki iğneyle birlikte keseyi isteksiz bir şekilde uzattı.

Genç adamın kemikli parmakları keseyi kavradıktan sonra açıp kontrol etti. Tatmin olmuş gibi dikleşirken taşı dikkatlice cebine koydu.

Morgana sert bir şekilde konuştu. "Paketini aldın, artık gidebilirsin!"

"Hiç sanmıyorum," dedi genç eğlenerek.

"Bizim işimize burnunu sokma hakkını sana kim verdi?"

"Ben gidersem kızı götüreceksiniz."

"Onu önce biz bulduk. İstediğimizi yapabiliriz!" dedi Zuzu sanki sahip olabilecekleri bir malmışım gibi.

Adamın sesi de bakışları kadar tehditkârdı. "Kızın rızası olmadan yapamazsınız. İsterseniz deneyin."

Morgana gergin bir şekilde güldü. "Sakin ol *yarasa çocuk*! Kimse belasını aramıyor burada."

"Öyleyse kızı rahat bırakacaksınız."

Zuzu ters ters baktı. "Onu kendine mi alacaksın yoksa? Seni sapık donuk kan!"

"Yatma saatini geçirmiş iki acemi cadıya göre fazla ısrarcısınız." Sözleri söyleyişi, tenimde gezdirilen soğuk bıçaklar gibi ürpermeme neden olmuştu.

Morgana elini Zuzu'nun omzuna koydu. "Hadi, gitsek iyi olur. O çok yaşlı... Kaybedeceğimiz bir dövüşe girmeyelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zuzu ona acı veriyormuş gibi başıyla onaylarken geriledi ve duvardaki gölgeler koyulaşarak ikisini birden yuttu.

Nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama artık orada olmadıklarını hissedebiliyordum.

Önümdeki ince uzun adamla bir başıma kalmak, az önceki korkulu dakikalardan daha beterdi. Bedenim hem zangır zangır titreyecek hem de yaz havasıyla kavrulacak gibiydi. O, insani olmayan gözlerini üstümde gezdirirken bırakın yutkunmayı, nefes almak bile imkânsız geliyordu.

Ne demişlerdi? *Yarasa çocuk, donuk kan...* Parçaları bir araya getirebilecek kadar fantastik kitap kurduydum ama mantığım bu çıkarımla ters düşüyordu. *Olamazdı, imkânsızdı.*

Nefes almam için önce vermem gerektiğini hatırlayınca göğsümdeki havayı titrek bir şekilde boşalttım.

Bu hareketimle o da cansız bir manken gibi durmaktan vazgeçmişti. "Sen iyi misin?"

Harikayım!

"Ben iyinin ne demek olduğunu unutmuş hâldeyim."

Dudakları bir gülümseme için bükülürken buz tutmuş teninin çatırdadığını hayal ettim. "İyi olacaksın."

"Biraz yalnız kalmaya ve tüm bu olanları hazmetmeye ihtiyacım var. Bir gece için çok fazla şey oldu." Nasıl olduğunu ben de bilmiyordum ama hiç duraksamadan konuşabilmiştim.

Sadece, "Pekâlâ," dedi ve gözümü bir sonraki kırpışımdan sonra orada değildi.

Algım geç işlediği için uzun uzun adamın kaybolduğu yere baktım. *Ben biraz önce neler yaşamıştım?*

Adam beni bir yığın soruyla bırakıp kaybolmuştu. Ufak çaplı titreme krizi geçirirken Carmen'e eve gideceğimi söyleyen bir mesaj attım. Yoldan çevirdiğim taksinin koltuğuna gömüldüğümde adamın bana bıraktığı tek şeyin sorular olmadığını fark ettim.

Ceketimin cebi bir kesenin varlığıyla şişmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gecenin esas konusu olan paket…

Tanrım!

Ejderin Kalbi bendeydi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM
ANSIZIN GELEN MEKTUP

Buz gibi bir duş, tüm bu olanların hararetini atmama yetmiş miydi? *Kesinlikle hayır!*

Su, damlacıklar hâlinde alnımdan aşağı akarken görüntüler, flaşlar gibi önümde patlamıştı. O anları kafamda en az yüz kere döndürmüştüm ama yoktu... Bunların hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Bu yaşadıklarım yalnızca o okuduğum fantastik kitaplarda olurdu. Ben ise bunların bir kurguya ait olabileceğini bildiğim için körü körüne inanmaktan kaçınıyordum. Belki de böyle şeylere kanmaya bu kadar müsait olduğum için açıkça orada olan cevaplara burun kıvırıyordum.

Duştan havluma sarınıp çıkarken yanımdan ayırmaya dahi korktuğum için lavabonun kenarına bıraktığım *Ejderin Kalbi*'ne baktım. İsminin hakkını verecek şekilde, içinde dönerek kabaran turuncu kızıl ışık demetleriyle etrafına sanki ateşten izler bırakıyordu.

Mırıldanarak aynaya gittim ve banyo sonrası rutinime geçmeden önce yüzümde kalan makyajı temizlemeye giriştim. Yüzümün kavisleri doğrultusunda pamuğu kaydıran parmaklarım arkasında, kızarmış ve özüne dönmüş tenimi bırakıyordu.

Annem hep makyaj yapmama karşı çıkardı. "*Senin buna ihtiyacın yok Erin, özellikle bu kadar büyüleyici bir yüze sahipken.*"

Parmaklarım çıkık elmacık kemiklerimin üstünde öylece durdu. Beni kediye benzetirlerdi ve *kediler kesinlikle güzel yaratıklardı.*

İşimi bitirince odama geçip pijamalarımı üstüme geçirdim. Işığı açmaya gerek duymamıştım. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama Ejderin Kalbi odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Yatağıma tırmanırken onu tutan parmaklarım, onun yaydığı ısıyla uyuşmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırtımı yastığıma yaslamıştım ve bağdaş kurmuş bir şekilde, önüme bıraktığım taşı izliyordum. Onda hipnotize eden bir şey vardı. Aklımın köşesinde bir şeyleri kurcalayan ama isimlendiremediğim bir şey...

Beni daldığım düşüncelerden ayıran, sanki kulağımın dibinde verilmiş bir nefes gibi öylece orada biten bir karaltıydı. Oturduğum yerde sıçrarken kendimi korumak ister gibi pikenin kenarlarını üstüme çekmiştim.

Hayır, hayır, hayır! Bu gerçek olamaz!

Ben iç sesimle bağırırken odanın köşesinde kadın olamayacak kadar uzun ve yapılı silüet yatağıma doğru yaklaştı. Taşın ışığı onu tamamen seçebileceğim kadar yeterli değildi ama agresif fırça darbeleri gibi alnından önüne düşen saçları ve parıldayan leylak rengi irisleriyle onun kim olduğunu çoktan anlamıştım.

Nasıl girmişti? *Kahretsin*! Biraz olsun serinlemek uğruna camı açık bırakmıştım. Uzun perdenin tülü hâlâ hafif esintiyle dalgalanıyordu.

Konuşma yetimi kazandığıma emin olduktan sonra beklenenin aksine sakince konuştum. "Sen ne yapıyorsun burada?" Cevap vermedi. Kısa bir an onun gerçekliğini sorgulayarak bekledim ama hâlâ orada, öylece duruyordu. Sesimin korkudan titrememesine özen göstererek tekrar konuştum. "Çık evimden, yoksa polisi arayacağım!"

Hâlâ bağırmıyordum. Annemin uyanıp odaya girmesinden ve neler yapabileceğinden emin olmadığım bu adamın ona zarar vermesinden korkuyordum.

"Eğer buraya kötü bir amaç uğruna gelmiş olsaydım hiçbir polis yeterince hızlı olamazdı." Yine aynını yapıyordu. Puslu sesine öyle tehditkâr bir tını ekliyordu ki ağzım kupkuru kesiliyor, sırtımdan soğuk terler akıyordu.

"Ne istiyorsun?" Sesimin cesur çıkması için büyük çaba harcamıştım. Ama zımpara gibi olmuş dilimle bu, o kadar kolay değildi.

"Sende bir şey var. Bana ait bir şey." Gözleri kayıp dizlerimin hemen önündeki yatakta oluşturduğu minik kratere gömülü taşı buldu.

Kaşlarım çatıldı. "Bu nasıl bir oyun? Onu bana sırf geri gelip hesap sorabilmek için mi verdin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu ben sana vermedim. *Sen aldın!*"

"Şimdi de bana hırsız mı diyorsun? Ne tür bir ruh hastasısın sen?"

Gözleri üzerimde dolaştı. "Neler yapabildiğinin farkında bile değilsin." Dudaklarının arasından kaçmış gibi kısa bir kahkaha attı. "Onu benden alanın *büyün* olduğuna bile inanmıyorsun."

Suratına bakakaldım.

"Ne büyü diye bir şey var ne de ben öyle bir şey yapabiliyorum. Anladın mı?" Sesim o kadar kendimden emin çıkıyordu ki yerimde dikleşmek zorunda hissetmiştim.

"Doğruluğunu bilmediğin şeyler hakkında fazla kesin konuşuyorsun, küçük kız. Henüz seni inandıracak bir mucizeyle karşılaşmamış olman, büyünün olmadığı anlamına gelmez."

Kafamı huysuzca salladım. Bu gece niye bitmiyordu? Yalnızca biraz uyumak ve daha aklı başında insanlarla konuşmak istiyordum. "Taşını benim cebime biri koydu, ben almadım. Ama çok istiyorsan geri alabilirsin. En başta da istememiştim zaten."

Bana doğru yürüdü. Öylesine zarif hareket ediyordu ki âdeta yatağıma doğru yağ gibi akıyordu. İnce uzun parmakları taşa kapanırken dizini yatağıma bastırmış ve bana doğru gitgide eğilmişti. Saçları üstümde söğüt salkımları gibi salınırken nefesimi tuttum. Kalbim gümbürdeyerek atıyordu ve yapmak istediğim tek şey, onun kapanına kısıldığım bu yerden sıyrılıp kaçmaktı. Ama ondan kaçabileceğimden emin değildim, onun yapabileceklerinin neler olduğundan emin olmadığım gibi.

Yüzüne yaklaştırdığı Ejderin Kalbi'ni evirip çevirdi. Oval yüzeyi okşayan elleri, taşın onunla konuşmasını ya da bir şey yapmasını bekliyor gibiydi. Beklediğini bulamamış olacak ki kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Mora koyulaşmış bakışları bir bahar esintisi gibiydi. Taze açmış çiçeklerin kokusu neredeyse burnuma kadar gelmişti. "Bu taş artık beş para etmez. Onunla bağlanmışsın bile." Elindeki turuncu taşı bir paçavraymış gibi yatağın üstüne attı.

"Ben bir şey yapmadım. Taş aynı taş." Kendimi savunmak için sözcükler arıyordum ama daha sorunun ne olduğunu anlamış değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır değil. Büyülü taşlar kolayca kişiye uyum sağlar ve bağlanır. Senin eline geçtiği anda seninle bütünleşmiş olmalı."

Bu sefer büyülü kelimesine takılmamayı tercih ettim ve taşı sanki pazarda elinde kalan malları satmaya çalışan adamlar gibi öne sürdüm. "Benimle bütünleştiği falan yok. Al onu, bana sorun çıkaracak başka bir şey istemiyorum!"

"Sanırım bu artık senin seçiminde olan bir şey değil." Dudağı yana doğru kıvrıldı.

Bakışlarındaki alaycılığının, bana bir kuklaymışım gibi hissettirmesine daha fazla katlanamayarak yatağın yanından kalktım ve doğruldum. "O zaman git ve bu taşı bana veren kişiden hesap sor!"

"Sana söyledim. O taşı sana vermediler, sen aldın!"

"Hâlâ bu saçmalık mı? Onu almadım, onunla ilgili hiçbir bağım da yok. İstemiyorum. Geri al! İstersen çöpe at, umurumda değil! Beni sadece rahat bırakın artık!" Her sözümle yataktan aldığım taşı onun göğsüne göğsüne çarpmıştım.

"Onu artık geri alamam. Bundan sonra onunla istediğini yapacak kişi sensin." Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki *sadece bekle ve gör,* der gibiydi.

Tek bir şey söylemeden öylece durdum. Ejderin Kalbi avucumun içinde nabız gibi atıyor ya da öyle hissettiriyordu. Çatık kaşlarım gözlerime gölge düşürürken beni inceleyişini izliyordum. O konuşmuyordu, ben konuşacak bir şey bulamıyordum.

"İsmin ne, küçük kız?"

"E..." Hiç şüphesiz cevaplayacakken kendimi durdurdum. "Ne yapacaksın ismimi?"

"Ejderin Kalbi için hiçbir şey ödemedin."

İnanamayarak ona baktım. "Ne yani? Bir de onun için para mı vereceğim?" Taşı bana ilk teklif ettiklerinde çekinmemin sebebi de buydu. Çok değerli bir şeye benziyordu ve onu karşılayamayacağımı biliyordum.

"Para değil, şimdilik sadece ismin yeterli." Yüzündeki ifadeden ismimin paradan daha değerli olduğunu fark etmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdilik?

"Bunu ben bile isteye almadım. Kendisi cebimde belirdi. İstiyorsan alabilirsin, daha önce de söyledim. Ama onun için tek bir şey ödemeyeceğim." Çenemi kaldırarak sözlerimin duyulduğundan daha ikna edici çıktığına inanmaya çalıştım.

"Nasıl aldığının bir önemi yok. Önemli olan Ejderin Kalbi'nin sende olması. Ve ödemezsen sonuçları *ağır* olur!"

Tüylerim diken diken olmuştu. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?" Gergince güldüm. "Tabii ya. Bu sizin küçük oyununuz, değil mi? Kendinize bir ahmak seçip bir oyun döndürüyorsunuz ve ondan bir şeyler koparmaya çalışıyorsunuz."

Komodinin üstündeki telefonu elime aldım. "Öyleyse bunu memur beyle uzun uzun konuşursunuz."

Parmaklarım hızlı hareketlerle *9-1-1*'i[8] tuşladı. Daha şebeke sesi duyulmadan telefon elimde değildi. Kapattığı telefonu yukarı kaldırarak tutuyordu. O uzun boyuna, yatağa tırmanıp üstüne atlasam bile yetişebileceğimi sanmıyordum.

Çaresizlikle bir telefona bir ona bakarken dudağımı dişledim. O taş onlar için ne kadar değerliyse anneme bin bir dil dökerek aldırdığım son model telefonum da benim için o kadar değerliydi.

Telefonu sakince yatağıma bırakırken, boştaki eli bana uzanıp çenemi kavradı. Buz gibi parmakları nazik göründüğü kadar güçlüydü de. Çenemin altında kalan iki parmağı usulca boynumu, tam damarımın üstünü okşuyordu. "Seni son kez uyarıyorum. İsmin benim için önemli değil. Bu baş döndürücü kokunla seni yüz kilometre öteden tanıyabilirim. Ama *Leydim* ismini bilmek isteyecektir. O yüzden..."

Sıktığı çenemi kendine doğru yaklaştırdı. Ayaklarımın yerden hafifçe kalktığını hissedebiliyordum. Camdan içeri dolan silik ay ışığı ve Ejderin Kalbi'nin sıcak parıltısı, araladığı dudaklarının ardını aydınlattı. İnci gibi dizilmiş dişlerin yanında diğerlerinden daha uzun ve kesinlikle sivri iki diş, mücevher gibi parlıyordu. "Beni zorlama da ismini söyle, küçük kız!"

8 Amerika'da acil durum hattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkuyla yutkunurken şişen gırtlağım parmaklarına baskı yaptı ve dişlerinin bir arının kanatları gibi titrediğini görür gibi oldum. Artık onun ne olduğunu inkâr edemeyecek hâldeydim, tehlikenin boyutunu anladığım gibi. "E... Erin Handerson."

"Ben de Constantine, *dördüncü*." Narin bir hareketle çenemi geri bırakırken ayaklarımın üstünde durmakta güçlük çektim. "Seninle tanışmak büyük bir zevkti Erin Handerson. Bir dahaki karşılaşmamıza dek..."

Reverans yaptı. İsmi ve sesindeki kültürlü tınıyla gözümde asilzadelere benzemişti.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bekle! İsmim dışında benden daha ne isteyeceksiniz?"

Arkasını dönmüşken gözleri beni buldu. Dudakları keyifle bükülmüştü. "Onu da zamanı gelince öğreneceksin."

"O zaman asla gelmeyecek. Taşınızı almayacağım!"

"Bunun hiçbir önemi olmayacak." Tülün arkasında kaybolurken melodik söylediği bu soğuk sözler, bir felaket ninnisi gibi kulağımda asılı kalmıştı.

Arkasından koşturup elimi camın pervazına yasladım.

Gitmişti.

Gözlerim karanlık sokak arasını umutsuzca tararken, ne yapacağımı bilmeden orada öylece duruyor, bunaltıcı yaz havasına rağmen zangır zangır titriyordum.

Pas tutmuş gibi kızıl, tortulanmış kayalar titrek alevlerle âdeta canlanmış. Büyüyüp küçülen gölgeler gözümle oynuyor.

Arkamdan ürpertici sesler geliyor. İçime korku salan, beni hiçbir şeyi düşünmeden kaçmaya iten inlemelerin ve çığlıkların geldiğini yöne bakıyorum. Her seferinde olduğu gibi yine kaçmıyorum, kaçamıyorum.

Döndüğüm yerde derinlere doğru uzayan bir yol görüyorum. Sarkıtların üstünden kana benzer kızıl suların aktığı, derinleştikçe koyulaşıp zifirî karanlığa boğulan ve asla sonu yokmuş gibi görünen bir mağaradayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nereden geldiğini anlamadığım ateşin ışığı önümde sürünerek ilerleyen iki yaratığı görmemi sağlıyor. Biri kambur bir adam gibi görünüyor ama kahverengi derisi bir kurbağanınki gibi nemli ve lekeli. Diğeri pullu derisiyle devasa bir yılanı andırıyor.

Yüzlerini göremiyorum. Sadece çakmak çakmak parlayan kırmızı gözlerini seçebiliyorum.

İçimden çığlık çığlığa bağırıyor, kaçmak için görünmez tırnaklarla gözlerimin arkasını eşeliyorum. Ne var ki milim kıpırdamıyor, çaresizce onları izliyorum.

Işıklar azalıyor. Korkudan kalbim duracak gibi geliyor. Bir şeylere tutunmaya çalışıyorum ama amansız bir karanlık çukura çekiliyorum.

...

Nefes nefese uyandığımda parmaklarım çarşaflara sıkı sıkı sarılmıştı. Göğsüm şiddetle inip kalkarken alnımdan iri ter damlaları aşağıya kayıyordu.

Sakinleşmek için birkaç dakika öylece beklemem ve öğlen güneşi olduğunu tahmin ettiğim parlak ışığın, sımsıkı kapadığım perdelerin arasından sızan şeritlerini seyretmem gerekmişti.

Son zamanlarda gitgide sıklaşıyor, diye geçirdim içimden.

Susuzluktan çatlamış dudaklarım ve kupkuru ağzımla elim komodine uzandı ama boşta kaldı. *Ne zaman geceden baş ucuma bir bardak su getirmeyi akıl ettim ki?*

Amansız yaz sıcağına nispet yaparmış gibi bacaklarıma doladığım pikeden çırpınarak kurtuldum. Annem yine fatura çok gelmesin diye klimayı açmadan çıkıp gitmişti. Zaten zavallı Erin'i düşünen kimdi?

Yalın ayak odamdan salona yürürken, klimayı en soğuk derecede açıp önünde artık havale geçirmediğime ikna olana dek bekledim. Ardından Amerikan tipi mutfağımıza ilerleyip buzdolabından bir sürahi çektim ve arka arkaya üç bardak su içtim. Beni bu kadar susatan dünkü Çin yemekleri mi yoksa terleye terleye kaybettiğim onca sıvı mıydı, emin değildim. Ama bildiğim bir şey vardı, o da tüm bunların üstüne yalnızca hafif bir kahvaltıyı kaldırabileceğimdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carmen'in kilo takıntısı yüzünden alıştığım yulaf lapasını hazırlamaya başladım. Ocağın önünde sakin sakin çalışırken dünkü olaylar sanki hiç yaşanmamış gibi bir şarkı bile mırıldanıyordum.

Kıvamını bulmuş lapanın üstüne biraz meyve doğramak için buzdolabına yöneldim. O ana dek üstüne iliştirilmiş pembe post-iti fark etmemiştim. Annem bana bir not bırakmıştı.

"'Erin, uyuyorsun diye uyandıramadım. Neden gece Carmenlerde kalmadın? Bir şey mi oldu? Akşam eve gelince konuşuruz. Annen."

Doğru, bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. Dün geceyi tamamen aklımdan çıkarma çabalarım yüzünden olmalıydı.

İç geçirdim. Ne diyecektim yani? *"Dün büyülü varlıklar tarafından sıkıştırıldım hatta biri beni evime kadar takip etti"* mi? Aşırı gerçekçi annem bunu söylersem tüm fantastik kitaplarıma el koyabilirdi.

Gariptir ki eksikliğini o ana kadar hissetmediğim telefonumu almak üzere odamın yolunu tuttum. Her zamankinden hiçbir farkı olmayan telefonu elime aldığımda içimi bir ürperti kapladı.

Gece onun üstüne kapanan ince uzun parmaklar, gözümün önüne geldi. Ardından leylak rengi gözler ve sivrilen dişler...

Telefon bir titremeyle parladığında irkildim. Carmen'in mesajlar dizisine bir yenisi eklenmişti, belli ki çok endişelenmişti.

Öfleyerek Carmen'i aradım. Ona da anlatacaklarım anneminkilerden çok farklı değildi. Olanları anlatsam benimle uzun süre dalga geçeceğine emindim.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Erin? İyi misin? Dün gece delirttin beni!"

"İyiyim, merak etme. Uyuyakalmışım."

"Kaç saat uyuyorsun sen? Yüzün şişecek." Carmen yine Carmenlik yapıyordu işte.

"Ben ve şiş yüzüm mutluyuz."

Sesi anında ciddileşti. "Neden beni öyle ortada bırakıp gittin? Söyleyecek misin artık?"

"Bunalmıştım. Çok geç olmadan eve dönmek istedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir veda bile etmeden..." dedi kırgınlıkla.

"Üzgünüm, telafi edeceğim." Mutfağa geri döndüm.

"İkinci bir buluşma?"

Huzursuzca saçımı kaşıdım. "Cesedimi çiğnersin."

Kahkahayla güldü. "Şaka yapıyorum. Levi bu akşam gidiyor ama numaranı istedi. Merak etme, vermedim."

"Hah, iyi. Verseydin mahvederdim seni." Yüzümü buruşturdum.

"Ama Seth'le işler iyi gitti. Benden bir randevu sözü daha aldı."

"Harika!" dedim daha beter kaşınmaya başlamış saçımı neredeyse kazırken.

"Bu sefer gideceğimiz yeri kendisi seçecek. Sonunda, olması gerektiği gibi..."

Kaşıntı gittikçe yayılırken, telefonu tezgâha bırakıp hoparlöre almak zorunda kalmıştım. "Hı hı," dedim iki elimi birden kullanıp kaşınırken.

"Artık kesinleşti, onunla evleneceğim. Minik siyahi ve çekik gözlü çocuklarımız olacak," diyordu hayalperest bir sesle.

Enseme inen tırnaklarım, kaşıdıkça daha beter kaşınan saçıma karşı çaresizdi. İçimden *lütfen bir tür vampir biti kapmamış olayım!* diye geçirdim espriyle.

"Annemler asla izin vermeyecek. Biliyorum. Tanrım, bir şekilde onları ikna etmem gerekecek!" diye sürdürüyordu Carmen nefes almadan. "Erin? Sen beni dinliyor musun?"

"Evet, tabii ki dinliyorum," dedim saçımda bir şeye sürtünen parmaklarımla duraksarken. Hafifçe yokladığım kızıl saç tutamları arasına sıkışmış cismi çekip çıkardım.

Nereden girmişti bu saçma şey saçıma?

Elimde döndürdüğüm şey dünden aşina olduğum o 2x2 cm boyutunda kare kâğıt parçalarından bir başkasıydı. Kaşlarım çatılırken onu yine sinirle atacak gibi oldum ama son olanlardan sonra artık, bundan da bir şey çıkabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harika, şimdi de hayatımdaki tüm garip şeyleri bir şeye yoracağım...

Taramalıya bağlamış gibi konuşan arkadaşımı kestim. "Carmen, şu küçük kâğıtları sen mi koyuyorsun oraya buraya. Eğer sensen cidden çok kızacağım."

"Ne kâğıdı? Dün falından çıkanı mı diyorsun?"

"Çorbadan ve sakızdan da," diye ekledim.

"Yine mi buldun bir tane? Ah, acaba Levi küçük aşk notları mı hazırlamış? Çok romantik," dedi alayla.

Ah. Lütfen olmasın. Hayır!

Sıkkınlıkla birkaç katı açtım ve bir daha, bir daha, bir daha... Kare büyürken inanılmaz bir şekilde kâğıttan daha fazla kat çıkıyordu. Her katını açtıkça giderek genişledi. Öyle ki sonunda kitap sayfası büyüklüğünde bir zarf olduğu ortaya çıktı. Katlanma izleri bile yok olmuştu. Bu çok saçmaydı.

Hiçbir kâğıt o kadar fazla katlanamazdı, katlansa dahi izi kalırdı. Üstüne üstlük bu görünen ince bir kâğıt da değildi. İçi bayağı kabarık bir zarftı.

Zarfın üstünde kocaman ters düz V'lerden oluşan üçgen bir mühür vardı. Arkasını çevirmeyi akıl ettiğimde kendi ismimin yazılı olduğunu gördüm.

Erin Handerson.

Kıvrımlı ve estetik bir yazımı vardı.

Zarfı sallayarak, içinde ne olduğunu anlamaya çalışırken Levi ile ilgili saçma şeyler anlatan Carmen'i bu sefer tamamen durdurdum. "Seni sonra arayayım mı?"

"Ne, neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey yok. Sonra konuşuruz." Ve telefonu sabırsızlıkla kapatıp tezgâha bıraktım.

Zarfı kendime çevirdim. Kırmızı üstüne altın simlerin göz kırpar gibi parıldadığı mührünü kırdım. Yukarı doğru açtığım mektubun üçgen diliminin arkasında *Vhartlox* yazıyordu.

İçindeki kâğıt tomarından en öndekini aldım. Şöyle başlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tebrikler Erin,

Vhartlox Cadı Akademisine girmeye hak kazandın!

Cadı Akademisi yazısına şaşkınlıkla bakakaldım. Ardından tiz bir çığlık atarak, kâğıdı havaya fırlatıp geriye doğru sendeledim.

Aklımı kaçırıyor olamazdım, değil mi?

Derin derin nefes alarak yere düşmüş olan kâğıda doğru yaklaşmam biraz uzun sürdü. Temkinli bir şekilde uzanıp, tekrar elime aldığımda titremeye başlamıştım.

Başta yazan yazıyı tekrar tekrar okudum.

Cadı Akademisi yazıyordu. *Cadı. Akademisi.*

Bense mektubumu getiren baykuşun hep yanlış adrese gittiğini düşünürdüm.[9]

Bu yıl on yedi yaşını doldurdun ve haberdar olmadığın gücünün kilidi açılmış oldu. Biz dünyanın en prestijli Cadı Akademilerinden birisi olarak seni aramızda görmekten büyük bir keyif alacağız. Yeni keşfedeceğin güçlerinin tekniğini öğrenmen ve kendini ehlileştirmen sıkı bir eğitim gerektirecek. Ama merak etme! Biz, sana cadılığın en büyük inceliklerini öğretmek için varız.

Birisi benimle uğraşıyorsa bile dünkü o şov ve böylesine incelikle yazılmış bu mektup... Fazlasıyla uğraşmışlar demekti! Akıl sağlığı normal olan hiç kimsenin uğraşmayacağı kadar fazla…

İlk sömestirin bir hafta sonra başlayacak ama oryantasyon programımıza katılmanı tercih ediyoruz. Yakında seninle iletişime geçecek son sınıf öğrencisi danışmanına kararını bildirmen gerekmektedir.

Kayıt evrakların, ekler arasında verilmiştir.

Derslerin için istenen malzeme listesi eklerde verilmiştir.

Kıyafet kodu eklerde belirtilmiştir.

Ekstra gereçler eklerde belirtilmiştir.

Dönemde alınacak dersler eklerde verilmiştir.

---

9 Karakterin *Harry Potter* göndermesi. (Harry Potter, İngiliz yazar J.K. Rowling tarafından yedi kitap olarak yazılan fantastik romanlar ve onlardan uyarlanan filmler serisidir.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Danışman: Fiona Rebelleiche[10]

Vhartlox Cadı Akademisi Müdüresi Sissaundra Créatrice du Feu[11]

İsmin üstünde geniş bir imza vardı ve kâğıdı yakmış gibiydi.

Pekâlâ, çıta gitgide yükseliyordu. Bu bir oyunsa bile bu kadar incelikle çalışılamazdı. Acaba farkında olmadan bir Pottermore[12] aboneliği mi oluşturmuştum? Eğer öyleyse kabul etmeliyim ki kendilerini aşmışlardı.

İşaret parmağım ve başparmağımla zarfı araladım ve içindeki kâğıtlardan ilkini aldım. Kâğıtta yazanlar şunlardı;

Malzeme Listesi:

1. Kitaplar

İlk Cadılar Döneminde Büyücülük - Antik Cadılık Tarihçesi

Büyü Yapımına Başlangıç Cilt1. - Büyü Temelleri

1001 Tılsım ve Kırılması - Tılsım Teknikleri

Gece Ritüelleri ve Amaçları - Ritüele Giriş

Meraklısına İksir Kitabı - İksir Bilgisi

Gökyüzündeki Gizem - Astroloji

2. Kırtasiye Gereçleri

Altar[13]

Tüy kalem seti

Mürekkep

Parşömen

Ritüel ve Rüya Güncesi

---

10 (Alm.) Rebell(ische)Eiche; İsyankarmeşe.

11 (Fr.) Ateşyaratan.

12 Pottermore Ltd. J. K. Rowling'in Harry Potter ve büyücüler evreni odaklı, dijital yayın, eğlence ve haberler için oluşturduğu bir çevrim içi platformdur.

13 Ritüel malzemelerinin üstüne konabileceği, üstünde büyü yapılabilecek tabla; çalışma alanı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hammet Planisfer[14]*i (Başlıca Yıldızlar)*

Kazan

İksir Seti (Başlangıç)

Tütsü Seti (Yaz Güneşi Serisi)

3. Büyü Mücevherleri

Tercihe Bırakılmıştır.

4. Giysi Kodu

Beş renk dışındaki renkler kullanılamaz.

(Siyah, Mor, Lacivert, Kırmızı, Yeşil)

Vhartlox Okul Cübbeleri

Siyah Kolej Ayakkabıları

Şapka (Günlük ve özel günler için ayrı)

Eldiven ve Kürklü Cübbeler

Uçuş Takımı

5. Evcil Hayvan

Yalnızca Siyah Kedi

6. Ekstralar

Ahşap Sandık

İstenilen Ağaç Fidesi

Afroz Tozu

Not: *Akademi'ye teknolojik ürün getirilmesi yasaktır.*

*

Bir süre kâğıdı elimden bırakmadan baktım. Yazıların yazılışı bile o kadar farklıydı ki...

14 Gökyüzü haritası, düzlemküre.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamam, peki, kim yazdıysa tebrik ederim. Gerçekten iyi yazmış, bravo ona! Son cümlede beni her şekilde kaybetti zaten.

Tüm bunların doğruluğuna inanmaktan korktuğum için şakaya vurma ihtiyacı duymuştum. Ama sadece kendimi kandırıyordum. Bunun da farkındaydım ve ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

Güz Döneminde Alınan Dersler

Ders Kodu	Ders Adı	Statü	Büyü Kredisi
ANC 001	Antik Cadılık Tarihçesi	*Zorunlu*	**2**
MGC 101	Büyü Temelleri	*Zorunlu*	**4**
MGC 103	Tılsım Teknikleri	*Zorunlu*	**4**
RIT 100	Ritüele Giriş	*Zorunlu*	**3**
HRB 000	İksir Bilgisi	*Zorunlu*	**4**
ASR 105	Astroloji	*Zorunlu*	**2**
BRM 431	Uçuş Eğitimi	*Zorunlu*	**3**
MGC 451	Cadı Kahkahaları İlkeleri	*Seçmeli*	**2**
CAT 900	Kedi Kozmolojisi	*Ortak Seçmeli*	**2**

Bu kadar fazla olmasına rağmen gerçekte olsa koşa koşa gideceğim derslerden oluşan bir listeydi bu. İçimde keşkelerin kanatlanıp çırpınmasına neden olacak kadar güzel bir hayaldi benim için. Gerçek olmasını her üflediğim mumda dileyeceğim türde bir hayal...

Silkinip, en altta sıkışıp kalmış kâğıdı beceriksizce açarken işaret parmağım kesildi ve acı dolu bir küfür dudaklarımdan kurtuldu. Açılmış kâğıdın üstünde sadece kısa bir yazı ve minik bir kutucuk vardı.

Teklifi onaylıyorsanız kayıt işlemleri için kutucuğa kanınızı damlatınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kanayan parmağıma göz ucuyla baktım. Her kim tüm bu saçmalıkları yazdıysa parmağımı bilinçli olmasa da keseceğimi düşünmemişti herhâlde. Parmağımı kâğıda bastırırsam da tüm bunların iyi düşünülmüş bir oyun olduğu ortaya çıkardı. Hem denemekten ne zarar gelirdi ki?

Parmağımı tereddütle kâğıda götürdüm ve kutucuğun üstüne getirdim. Kanın birikerek damlamasından önce alnımda boncuk boncuk olmuş ter damlaları gözüme kaymıştı. Kâğıdın üstüne irice bir damla düşerken hiç beklemediğim bir şey oldu. Kâğıt kanı emdi ve bir anda her şey kayboldu. Mürekkeple yazılmış yazılar dahi kâğıdın içinde erirken birden kâğıdın üstünde tekrar mürekkep belirdi ama yazan şey tamamen farklıydı.

Erin Handerson, Kayıt İşleminiz Tamamlanmıştır.

Yok artık! Bunun gerçek olmasına imkân yoktu.

Bir rüyanın içinde olmalıydım, biraz sonra kesinlikle uyanacaktım. Parmaklarımla kolumdaki eti sıkıştırdığımda acıyı hissettim ve derin bir nefes çektim.

Kesinlikle bir rüyada değildim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM
PUG GİZEMİ

Yatağımın altına koyduğum siyah kutunun önünde diz çökmüş, içindekilere bakıyordum. Bu kutuyu uzun süredir açmamıştım. Son altı ayımda açmama sebep olacak bir olay yaşanmamıştı ve şimdi tüm bu objeleri görmek içimi daraltıyordu. Onların bir ismi vardı: Karanlık şeyler.

Bu *şeyler* hayatımda hep var olmuştu ama ne zaman onları bir koleksiyona dönüştürmeye başladığımdan emin değildim.

Elim, buz parçalarını andıracak şekilde çatlamış cam kırığına gitti. Bu, geçen yıl beni aldattığını öğrendiğim erkek arkadaşıma aitti. Ona gebermesini söyledikten saniyeler sonra okul duvarına çarptığı arabasının camıydı.

Sonra hemen altından, katlanmış Amigo Kızlar üniformasını çıkardım. Göğüs kısmında yazan takım ismimizi okşadım: *Titan Elite*. Sırf aptal popülarite yarışları uğruna döndürülen sayısız entrika zihnime doldu.

Bir antrenmanda insan piramidi yapmıştık. Takımın iki kaptanı olarak en üste tırmanan, tüm entrikaların sorumlusu Daphne ve bendim. Daphne bir an için dengesini kaybeder gibi olmuş ve ben onu tutmak yerine itmek istemiştim. Kafasının spor salonu zeminine çakılışını ve genişleyen kan göletini görür gibi olmuştum. Kaptanlığı bıraktığım gün, o gündü. Amigo Kızlar'ın kışkırtıcı bir etkisi vardı. Tüm o entrikaların ve uçkuruna sahip çıkamayan erkeklerin de öyle... İçimde karanlık bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyorlardı.

Ben de çözümü, tüm bu tetikleyici ortamlar ve kişilerden kaçmakta bulmuştum. Geldiğini görmediğim ve engel olamadığım *karanlık şeyleri* de kutumda saklıyordum. Dünkü o kızlar ve Constantine, belki de başıma gelenlerin en karasıydı. Bu yüzden almama konusunda ısrarcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğum Ejderin Kalbi kutuya girmeliydi. Son birkaç saatimi düşük bütçeli grafikler ve uçuk uçuk yazılarla dolu pagan[15] sitelerinde harcayıp hakkında hiçbir sonuca ulaşamadığım mektup da öyle. Artık onlar bir *karanlık şey*di ve kutumu bir sonraki ziyaret edişime kadar saklı kalacaklardı.

Annem eve geldiğinde odamda bilgisayardan *Project Runway* adında bir moda tasarım yarışmasını izliyordum. Bir yandan da Carmen'le *Skype*'tan görüntülü konuşma açmış ve onlarda kalmış olsam gerçekleştireceğimiz rutini teknik aksaklıklara rağmen sürdürmeye çalışıyorduk. Tüm bu şov, aslında Carmen gibi moda delisi birine uygun olsa da kıyafetlere ve tasarımcılara şov boyunca yaptığı yorumlarla olay bir anda komedi dizisine dönüşüyordu.

"Tanrım, o kumaşa herhâlde akan beynin bulaşmış. Şaşkın mısın? Diğer renklerle uyuyor mu o şimdi!" diye deliriyordu kadının aldığı kusmuk rengi kumaşa ve pijama desenine bakarak.

Gülmekten ağrıların girdiği karnımı tutarak bir kahkaha daha attım. "Carmen, acımasızsın!"

"Asıl o beceriksiz kız için moda okullarına bir sürü para harcayan ailesine yapılan şey acımasızlık. Baksana şuraya!" Ekrandaki kadın, en kötü tasarım ödülünü alabilecek kumaşı kollarına dolayıp altın madeni bulmuş gibi mutlulukla dönüyordu. "Şu sezonu sırf bu kızın elenmesini görmek için izliyorum resmen."

Kıkırdarken gözlerim devasa bir ansiklopediye benzeyen SAT[16] kitabımın sayfaları arasında göz kırpan beyaz kalın kâğıtlara takıldı. Annemin beni ders çalışmaya şevk etsin diye koyduğu minik bir not diye düşünerek, kâğıdı tutup çektim. Kâğıt sandığım şey, aslında 5x5 cmlik bir polaroit[17] fotoğraftı ve üstünde...

Dolu bir kahkaha daha odamda yükselirken hattın ucundaki Carmen kaşlarını çattı. Kahkahalarımın sebebi olmaya alıştığı için o daha bir şey demeden neye güldüğümü anlamaya çalışıyordu.

15 Paganizm, kökenleri dünyanın kadim doğa dinlerine uzanan bir inanç biçimi ve bu dinlerin genel adıdır.

16 SAT (Scholastic Aptitude Test), Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken tüm dünyadan öğrencilerin girdiği bir sınav.

17 Çekim ve baskı işlemlerini çok çabuk ve otomatik olarak yapan fotoğraf makinesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fotoğrafı çevirip üstündeki saçma sapan pugı gösterdim. Bodur bir bulldoga benzeyen pug dünyanın en tatlı, tatlı olduğu kadar da komik köpek cinslerinden biriydi. Anneme bir tane almak istediğimi her söylediğimde Şikoga'da küçük bir apartman dairesinde yaşadığımızın altını çizerdi.

Carmen de güldü. "Nereden buldun bunları? Sen çekemezsin, biliyorum. Çünkü hâlâ o polaroit fotoğraf makinesi için para biriktiriyoruz. "

Omuz silktim. "Bilmem, sanırım annem şirinlik yapıyor." Az önce gözüme çarpmasa da ilerideki defterin arasından da iki kâğıt ucu çıkıyordu. Bir tarafı mat karton, bir tarafı da parlak olan polaroitleri elime alınca iki farklı pug fotoğrafıyla daha karşılaştım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılırken fotoğrafları elimde bir desteye dönüştürmüştüm.

Elimdeki kâğıtları çekmeceye koymak için çekmecemi açtım. O an gözlerime inanamadım ve kıkırdamaya başladım. Daha fazla pug fotoğrafı çekmeceyi doldurmuştu.

Bunu yapan gerçekten annem miydi? Tüm bu fotoğrafları ne zaman buraya koymuştu ki?

Elimdekileri bırakmadan çekmeceden birkaç fotoğraf daha aldım ve kameraya yaklaşıp Carmen'e gösterdim. "Baksana, daha fazlası var."

Dobra bir çığlık eşliğinde, "Bu resmen pug fetişi," dedi sesindeki dalgadan hiçbir şey eksiltmeden.

"Ben en iyisi bir annemin yanına gidip işin aslını öğreneyim."

"Görüşürüz." Yarışmaya odaklanmış olan Carmen, hiç itiraz etmeden görüntülü konuşmayı kapattı.

Koltuğumda bir öne bir arkaya sallanırken, elimdeki fotoğraflara bakıp gülmemek için dudaklarımı dişledim. *Ah, çılgın kadın,* diye içimden geçirdim annemi düşünerek, *ciddi olmadığın zamanlarda beni güldürmenin yolunu hep buluyorsun.*

Ayaklanıp mutfaktaki annemin yanına gittim. Ada tezgâha koyduğu dizüstü bilgisayarına eğilmiş, bir elinde kahveyle dalgın dalgın ekrana bakıyordu. Başının üstünde yaptığı dağınık topuzu ve burnunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ucuna kaymış kemik çerçeve gözlüğüyle elimdeki fotoğraflardan daha komik görünüyordu.

"Anne, bu fotoğraf da ne oluyor? Yoksa SAT'den *ya da ACT'den*[18] iyi bir skor yaparsan sana pug alırım mı demek istiyorsun?" dedim kıkırdayarak.

Başta anlamayarak bana bakan annem, "Hâlâ dairemiz bir köpek için fazla küçük. Ama tabii ki eğer sınavlarından güzel sonuçlar alır ve iyi bir üniversiteye gidersen boşalan yerine bir pug alabilirim," dedi espriyle. Sonra elimdeki polaroitleri gördü ve söyleyeceği bir şeyi hatırlayıp kaşlarını kaldırdı. Bilgisayarının yanından büyük bir kâğıt tepeceğini bana iterken konuştu. "Ama bu fotoğraflardan bahsediyorsan asıl sana sormalı küçük hanım. Neden her yere bu fotoğraflardan saçıp duruyorsun?"

Annemin hâlâ şaka yaptığını düşünerek güldüm. "Ben mi saçıyorum? Çekmecemde bunlardan bir sürü var ve hiçbiri bana ait değil."

Annem kaşlarını çattı. "Yalan söylemek için biraz büyümedin mi, Erin?"

Ciddi olduğunu anlayınca etrafa bakındım. Odaya girerken üstü bomboş olan sehpanın üstünde, beş altı tane fotoğraf belirmişti. Sehpaya yönelip polaroitleri elime alırken az önce içinden geçtiğim ve kesinlikle hiçbir fotoğraf görmediğim kapının eşiğinde de bir deste fotoğraf vardı. Her fotoğraf istisnasız pug fotoğrafıydı ve durumun absürtlüğü ciddiyetimi koruma konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Yerdekileri de elime alıp kucağımdaki desteyi anneme gösterdim. "Bunları ben koymuyorum anne. Gerçekten."

Annem gözlerini devirdi. "Evet, ben koyuyorum oturduğum yerden!"

"Ama anne, gerçekten nasıl olduğunu ben de bilmiyorum."

"Bilmezlikten gelmeyi bırakıp biraz yaptığın şey için sorumluluk al Erin! Komik olduğunu düşünebilirsin ama yarın için çok önemli bir sunumum var. Bu saçma oyunlarla uğraşamam. Odana git ve şunları etrafa dağıtmayı kes!"

---

18 ACT (American College Testing), aynı SAT gibi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üniversitelere başvuran öğrencilerin seviyelerini tespit etmek için 1959'dan beri sunulan standardize bir test.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzımı açtım fakat bir şey söylemeden aynı hızla kapattım. Anlaşılan işi yüzünden gözü iki adım ilerisini görmeyen anneme bir şey anlatamayacaktım. Amacı her ne kadar para kazanıp bana daha iyi bir gelecek hazırlamak olsa da biraz olsun bana zaman ayırsaydı başıma gelen garipliklerin farkına varabilirdi. Tüm bu olanlar gerçek miydi kafayı mı yiyordum bilmiyordum ama onun yardımıyla her şeyin daha kolay olacağından emindim.

Odama gidip kucağımdakileri yatağa döktüm fakat odamda da beni başka bir sürpriz bekliyordu. Masam devasa bir polaroit tepeciği altında kalmıştı. Üstündeki bilgisayarım gözükmüyordu bile.

Bu nasıl olurdu? Bu kadar fotoğraf nereden gelirdi? Evde bizden başka biri olsaydı ben annemin yanına gitmişken bu boyutta bir şeyi yapması imkânsızdı.

Zaten evde bizden başka biri varsa sorun pug fotoğraflarından daha büyük demektir, salak!

Birden aklıma bu sabah aldığım mektup geldi. Hiç inanmak istemesem de artık bu kadarı da fazlaydı. Bunlara çoktan kanması gerektiği hâlde hâlâ inkâr eden benim için bile fazlaydı. Mektubun iddia ettiği gibi bir *cadıysam* büyü yapabiliyor olmam gerekiyordu ve tüm bunlar biraz tuhaf olsa da büyüyle yapılmış gibiydi. Sonra kendi kendime kafamı salladım. Ne tür bir büyü etrafa pug fotoğrafları saçardı ki?

O anda tepeciğin üstünden bir pug fotoğrafı kaydı ve süzülerek ayağımın dibine düştü. Eğilip fotoğrafı alırken boş anıma denk geldi. Bunda belki durumun absürtlüğünün etkisi vardı. Belki de fotoğraf karesinde bir botun arasına sıkışıp şapşal şapşal bakan pug yüzündendi ama küçük bir kahkaha daha dudaklarımdan kurtulmayı başardı.

Bu sefer görmüştüm. Fotoğraflar bir anda yoktan var olmuş, ayağımın biraz ilerisinde küçük bir tepecik oluşmuştu. Bir anda kafamda bir kıvılcım çaktı. Evet, evet! Çok mantıklıydı. Ne zaman gülsem bu resimler ortaya çıkıyordu. Tüm akşam Carmen'in esprilerine gülmüştüm ve salonda o fotoğraflar ortaya çıkmıştı. Az önce kahkaha attığımda da olan olmuştu. Bunu ben yapıyordum.

Bu sefer sadece denemek için sahte bir kahkaha attım.

"..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bekledim ve etrafa bakındım ama hiçbir polaroit oluşmamıştı. Belki de içten yapmam gerekiyordu. Fotoğraflardan birine baktım ve puglara sürekli üzgün bir ifade veren sarkık yüzlerine hiç zorlanmadan bir kahkaha daha attım.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim. Tekrar. Tekrar.

Ben yine bir şey görmesem de oturma odasından adımı haykıran bir çığlık sesi duyuldu. Olduğum yerde donup kalmışken sinirli adım seslerinin koridoru geçişini işittim. Kapım sert bir şekilde açılıp, annem öfkeyle içeri girince sorunun ne olduğunu anlamış oldum.

Annemin açılmış saçlarının aralarına fotoğraflar takılmıştı ve bir kucak dolusu pug fotoğrafı taşıyordu. Polaroitleri yere bırakırken yüksek sesle konuştu. "Bunu nasıl yaptın, bilmiyorum ama çok ileriye gittin Erin!" Sonra odamın hâlini gördü ve duraksadı. "Tanrım, ne oldu burada? Bu kadar fotoğrafı nereden buldun?"

Çaresizce ona baktım. "Bu şey her neyse kontrol edemiyorum anne. Gerçekten elimde olan bir şey değil." Sonra aklıma mektup geldi. "Dur bir dakika! Sana her şeyi açıklayabilirim."

Kutumu açıp içinden çıkardığım mektubu anneme uzattım. "Bunu bu sabah, *her ne kadar tuhaf gelse de* saçımdan çıkardım." Annem zarfı alıp anlamadan bakarken ekledim. "O mektupta cadı olduğum ve bir akademiye kabul edildiğim yazıyor. Biliyorum, çok saçma. Hatta klişe bir kitaptan alıntılanmış gibi. Ama başka da bir açıklama bulamıyorum."

Daha annem ağzını açıp bir şey diyemeden ya da mektubun içinde yazanları okuyamadan kapı çaldı. İkimiz de yerimizde yay gibi gerilmiş bir şekilde birkaç saniye öylece durduk. Bu rahatsız edici durumdan ve annemin bana deli gibi bakan gözlerinden kurtulmak için hareketlendim. "Ben bakarım. Gelince konuşuruz."

Aidatı istemek ve bir sonraki apartman toplantısını hatırlatmak için yöneticinin geldiğini tahmin ettiğimden kapıyı hiçbir şey demeden açtım. Ama onun yerine karşımda hayatımda gördüğüm en tuhaf kızlardan biri dikiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mor saçları rastalıydı[19] ve her iki yanından düzensiz bir şekilde dökülüyordu. Benden birkaç yaş büyük olduğunu yüz hatlarından anlayabiliyordum. Fakat bütünüyle bakarsak benden daha çocuksu görünüyordu. Güzel biri sayılmazdı ama gözlerindeki yeşil far ve dudaklarındaki siyah rujdan oluşan makyajına rağmen sevimli görünüyordu. Özellikle üstünde çocuk bölümünden alınmış gibi duran pembe baskı bir tişört ve tütü eteğiyle altı-sekiz yaş doğum günü partisinden fırlamış gibiydi. Eteğinin altına opak siyah-mor çizgili bir çorap giymişti ve ayaklarındaki, *Tanrım bu kadar büyük numarasını nereden bulmuştu*, ışıklı spor ayakkabılar koridorun loş ışığında parıl parıl parlıyordu.

"Kimsiniz?" dedim tereddütle.

Kız elini şiddetli bir hevesle öne uzattı. "Ben Fiona, Fiona Rebelleiche. Mektubu bu sabah almış olmalısın. O hâlde danışmanın olduğumu da biliyorsundur. Sonunda tanışabildiğimize ne kadar sevindim, bilemezsin."

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimle kıza baktım. Uzanıp elini sıkarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Fiona, yüzümdeki afallamış ifadeye hiç aldırmadan ilgisini dış kapıya çevirdi.

"Tuhaf bir süsleme tarzı," dedi, yere düşmüş bir polaroidi alıp kapının üstüne yapışmış onlarca diğer pug fotoğrafının arasına iliştirirken.

Karşınızda palyaçoluk mesaisinden yeni çıkmış gibi görünen biri, eline geçirdiği her eşyayı değerli bir sanat eseri gibi inceliyorsa bu işte bir sorun var demektir; özellikle bu mektupta yazanların dibine kadar doğru olduğundan ve cadılıkla ilgili hiçbir yerde okuyamayacağınız türde saçmalıklardan bahsediyorsa.

Tüm bunları daha sindirememiş olan annem elindeki mektuptan gözlerini ayıramıyor, her an kusacak gibi görünüyordu. Ben ise sessizce koltuğa gömülmüş, ikisini izliyordum.

Fiona da ortaya çıktığına göre artık kesin olarak bu işlerin doğruluğunu kabul edebilirdim, değil mi?

19 Rasta, saçın birbirine zincirleme yöntemi ile karıştırılarak ortaya çıkarılan şeklin genel adıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka bir açıklaması olan varsa buyurup yapabilirdi ama artık bende inkâr edecek güç kalmamıştı.

İşin tek yüzü bu mektup, pug fotoğrafları ve uçarı mor danışmanım olsa evet, belki de hâlâ inanmakta güçlük çekebilirdim. Ama hayır, bunlar tozpembe iken önceki gece yaşananlar madalyonun karanlık yüzü gibiydi. Onlar öylesine korkunçtu ki beni alıp götürmeye çalıştıklarında neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ama Fiona, tişörtünden göz kırpan neon pembe kedi desenleri ve onu ne kadar gülünç gösterdiğini gram umursamadan yaptığı otuz iki diş gülümsemesiyle bana nedensiz bir güven vermişti. Mektupta bahsi geçen okula beni götürmek üzere buradaydı ve tuhaf bir şekilde bu sefer içim rahattı.

Evet, söz konusu okul, çok ciddiyle almadan kanımı damlatıp kaydımı yaptırdığım akademiydi. Ama şu an sadece, büyünün gerçek olduğunu öğrenince bile havalara zıplayıp sevinç dansı yapmak istiyorsam o kaydı bu sefer isteyerek yapacağıma emindim. Benim suskunluğum ne kendim ne de okul içindi. Asıl annemin gitmeme izin verip vermeyeceği konusuyla ilgileniyordum.

Annem çenesini kaldırıp, yerinde dikleşirken onun her zamanki bilmiş ve gerçekçi tavırlarına büründüğünü anlamıştım. Bu, ağzını açtığında söyleyeceklerinden hiç hoşlanmayacağım anlamına geliyordu. "Ehm..." diye başladı boğazını temizleyerek, "İtiraf ediyorum ki iyi bir iş çıkarmışsınız. Bir an hazırlıksız yakalanıp gerçekten inanacak gibi oldum. Ama bu oyunlara kanacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Derhâl polisi arıyorum! Genç kızları böyle saçmalıklara inandırıp organ mafyasına mı yoksa fuhuş çetesine mi alıyorsunuz?"

Annemin ağzından çıkanlara inanamazken üstüne düşününce ne kadar da mantıklı olduğunu fark etmişim. Evet, belki bunun tamamen açıklanamayacağı durumlar vardı. Ama yine de bahsini ettiği o suçlar için ne kadar ileri gidilebileceğini bilemezdim. Benim saf düşüncelerim bu kadarına çalışmadığı için bu olasılıkları düşünememem normaldi.

Annemin ciddiyetinin ve bendeki tereddüdün aksine, Fiona hiç etkilenmemiş görünüyordu. Onun yerine ilk defa görüyormuş gibi incelediği televizyon kumandasını sehpaya bıraktı ve sadece bir söz söyledi. Bununla birlikte olan da oldu.

"Versumectus."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir anda her şey üstüne bir örtü çekilmiş gibi bir hâl aldı. Sanki koyu, siyahtan bir filtre görünen her şeyin üstüne kapanmış gibiydi. Karanlığın aksine görüşü koyulaştıran bu şey, aynı zamanda normalde görmediğim şeyleri gösteriyordu; ben, annem ve Fiona'nın bedeninden yayılan bir tür ışığı.

Annemin üstünden yayılan ışıltı silik ve sadece dışında olan bir hare gibiydi. Fiona'nınki ise tam içinden başlayıp tavanı yalayana kadar uzanan mor bir ateş demetiydi. Gözlerim kendi üstümden fışkıran kızıl ışıklara kaydı. Sanki tam içimde fokurdayarak kaynayan bir enerji demeti vardı ve etrafa saçılıyordu.

Tıpkı o gece Morgana'nın zorla tırnaklayıp açığa çıkardığı kırmızı alevler gibi.

Fiona kendi mor parıltılarını bile bastıran kırmızı ışığımı görüp kaşını kaldırdı. "Vay canına! İşte bunu beklemezdim. Sanırım tüm bu fotoğraf olayı bundan kaynaklı," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra ciddileşip anneme döndü.

"Evet, insanların inanmakta ne kadar inatçı olduğu konusunda çoktan uyarılmıştım. Bu durumda sizi suçlayamam, Tanrıça'nın illüzyonu o kadar güçlü ki iç içe yaşadığınız büyüden bihabersiniz. Az önce yaptığım şey, sizi inandırabilecek tek büyüydü; bir *Gerçek Görüş* büyüsü. Bu yaşam enerjilerini gösteren bir efsun. Normal insanların yaşam enerjisi sadece bedenleri ve ruhlarından ibaret. O nedenle sizinki, bizimkinin yanında çok silik kalıyor. Ama benim ve Erin'in yaşam enerjileri, büyü gücüyle doğadan ve kozmik evrenden besleniyor. Yıllarca büyü çalışıp öğrenmiş biri olarak ben en fazla bu kadar enerji toplayabildim ama kızınıza bakın. Gerçekten de göz alıcı. Daha önce sadece bir defa bu kadar güçlü bir enerjiyle karşılaşmıştım. O da okul müdiremiz safkan bir cadıdaydı.»

Tam da annemin gözleri daha fazla ne kadar büyüyebilir diye düşünürken ayarlarıyla tamamen oynanmış gibiydi. Hayatı salt gerçekleri üzerine kurulu kadın, seçilmesi zor mırıltılarla hâlâ inkâr etmeye çalışıyordu. "Bu, bir çeşit uyuşturucu olabilir. Belki de bir hologramdır. Ya da... Ya da ben uyuyakaldım. Evet, salak Debbs. Kahve seni kesmedi ve şu an daha ödemesi bitmemiş bilgisayarının önünde uyuyorsun. Yarın da kovulacaksın!"

"Anne, bu bir rüya değil. Öyleyse benimki fazla uzun sürdü," diyerek elimi omzuna koydum.

Annem irkilerek bana baktı. "Ne demek istiyorsun? Yoksa dün gecenin de tüm bunlarla bir ilgisi mi var?"

Umutsuzca başımı salladım. "İnanmazsın diye anlatmadım ama dün başıma gelenlerin yanında bu bir çizgi film gibi kalır."

"Tabii ki inanmazdım! Ama yine de yardım etmeye çalışırdım tatlım, biliyorsun. İyi misin? Sana zarar vermediler, değil mi?"

Elim istemsiz bir şekilde, saklamak için bu sıcak yaz gününde hırka giydiğim koluma gitti. Altındaki morluk hâlâ sızlıyordu. "İyiyim. Sadece korktum."

Fiona birden atıldı. "Dün gece neler oldu? Erin bunu anlatman gerekiyor. Tehlikede olabilirsin!"

Tehlikedeyim zaten.

Derin bir nefes alıp beklentiyle bana çevrilen gözlere baktım ve olanlardan sonra ilk kez, başıma gelenleri sesli bir şekilde anlattım. Konuşmayı bitirdiğimde annem, nutku tutulmuş bir şekilde koltuğa yaslanmıştı. Fiona ise dehşetle ağzını kapamış, beni sakinleştirmesi gerekirken, *ki şu ana kadar yeterince sakindim,* daha fazla telaşlanmama neden oluyordu.

"Hekate![20] Bu korkunç. Erin, nasıl bir beladan kurtulmuşsun, farkında mısın? Loncaya elini versen kolunu alamazsın!"

"Ne bu Lonca? Dün de duydum," dedim meraklı bir şekilde.

"*Esilya Yeraltı Loncası.* Karanlık büyü trafiği olan bir tür suç örgütü. Ama bu işte o kadar iyiler ki hâlâ büyülü varlıklar arasında saygınlıkları var."

Annem artık bir şey söyleyemiyordu. Kabul etmesi gerekse de hâlâ direniyordu. "Tamam kızımın... " Duraksadı, "*Bir cadı* olduğuna inandım, diyelim. Sizin onlardan biri olmadığınızı nereden bileyim? Kılık değiştirmiş olabilirsiniz. Ya da neden sizin okulunuza göndereyim? Eğer cadılık varsa bunun öğretildiği başka yerler de olmalı."

20 Ay ve gece ile ilişkilendirilmiş bakire tanrıça.

"Doğru söylüyorsunuz. Ancak ben onlardan biri olsaydım ve yaşadığınız yeri bilseydim emin olun, siz şu anda bu koltukta uyandığınızda bir kızınız olduğunu hatırlamayacağınız bir uykuda, Erin ise çoktan Lonca yolunda olurdu."

Annemin teni gitgide beyazlaşıyordu. Ben de sakince yutkunmaya çalıştım ama zorlanmıştım.

"Öbür yandan Erin'inki gibi bir gücü kontrol altına almak çok kolay değildir. Ben buraya gelene kadar da çok iyi yaptığınız söylenemez," dedi etrafa saçılmış pug fotoğraflarını kastederek. "Vhartlox dünyada Erin'in başına gelebilecek en güzel şey. Ona büyünün en büyük inceliklerini öğretecek bir okul. Bırakın kızınız tüm bunlarla tek başına mücadele etmek zorunda kalmasın. Bunu yapanlar var ve sonu asla iyi bitmiyor. Nedenini anlayacağınıza inanıyorum."

Annem, gözleri en az onun kadar çakmak bakan Fiona'ya bir şey demeden uzun uzun baktı. Dakikalar süren bu sessiz bekleyişten sonra sesini bulmuştu.

"Eğer eğitimi bittiğinde kızım da senin kadar kendine güvenen, yaptığı şeye sonuna kadar inanan bir *cadı* olacaksa tamam, izin veriyorum." Cadı kelimesi ağzına o kadar eğreti durmuştu ki kendisi de fark etmiş gibi iç geçirdi. "Umarım şu listesi kabarık malzemeler çok pahalı değildir."

Fiona anneme kararını sorgulatacak kadar içten bir kahkaha attı. "Ah, o konuda siz hiç merak etmeyin. Vhartlox *newborn* cadılara **"Parlak Meşaleler Akademik Bursu"** veriyor. Cebinizden tek kuruş çıkmayacak."

Annem gergin bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, Erin. Sanırım o köpeği sandığımızdan daha erken alacağım."

Nasıl olmuştu bilmiyorum ama annem tüm bu çılgınlığa izin vermişti. Bu beni büyünün gerçek olmasından daha da şaşırtmış olabilirdi.

Gerçekten... Cadı Akademisine gidiyordum.

Gardırobumun önünde dikilerek kıyafetleri kucaklaya kucaklaya bavuluma dolduruyordum. Okula sadece giysi kodunda olan renkleri

götürebiliyorduk ama benim herhangi bir ayıklamaya ihtiyacım yoktu. Zaten sevdiğim tarz olduğu için dolabım istenen renklerle dolup taşıyordu. O kadar eşyayı bavulumun içine sığdırabildiğimde bende gerçekten bir tutam cadılık olduğunu anlamış oldum. Bunun büyüden başka açıklaması olamazdı (!).

Şişip patlayacak gibi görünen bavulu odamdan dışarı sürüklerken Fiona, onu bana bırak, dercesine beni çekti ve elindeki mor kristalleri andıran tozu üstüne serpiştirdi. Bavul bir anda mor alevler içinde kaldı ve sonrasındaysa, *puf*, yoktu. Bir anlığına yıllarca boğazımdan kısıp topladığım onca kıyafetin, hayatımdaki tek kayda değer yatırımımın yanıp kül olduğuna inandım.

Fiona bavulun gerçekten yandığını düşündüğümü anlayınca yüksek perdeden bir kahkaha attı. "Korkma korkma, bavuluna bir şey olduğu yok. O üstüne saçtığım afroz tozuydu, doğal transportasyon ustası olan kara kedilerin biz cadılara bir lütfu. Bavulun çoktan okulda sana verilen yatağın başına gitmiş olmalı. Tüm o yükü yanımızda taşıyacak değiliz herhâlde."

Sonrasında Fiona bana yaklaşıp sanki içimizde olanları bilmeyen varmış gibi kısık sesle konuştu. "Şu taş, Ejderin Kalbi. Onu ne yapacaksın?"

Aralık bıraktığım kapının ardında, yatağımın altından göz kırpan siyah kutuya baktım. "Yanımda olmasını istemiyorum. Belki böylelikle ismimi almak için bile zor kullanan o adamın bir daha karşıma çıkmasına engel olabilirim."

"Fazla nahif düşünüyorsun," dedi gözlerinde anlayışla. "Benim için bile."

Omuz silktim. Bu seferlik böyleydi.

Elimden son yarım saat düşüremediğim, daha kavuşalı çok olmayan telefonumla duygulu bir vedalaşmanın ardından, eşiğe dayanmış bekleyen annemin karşısında durdum. Ayaklı büyü makinesi gibi her şeye büyü katan Fiona ve bitmek bilmeyen sorularına aldığı cevaplar sayesinde artık tamamen emin olması gerektiği hâlde, hâlâ içini yiyen bir tedirginlikle ellerini etrafıma sardı.

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi, Rynie? Bunu sakın unutma!" Bana çocukken yaptığı gibi seslenmişti. İçim acıyla burkuldu ve

onu saran kollarım sıkılaştı. Tüm büyü ve okul haberiyle o kadar heyecanlanmıştım ki annemden bir süre ayrı kalacağımın farkına yeni varıyordum. "Oraya ulaşınca mutlaka ara beni. Telefonun yok ama eminim bir yol bulursun. Beni merakta bırakma. İçim rahat değil, biliyorsun."

"Tamam anne. Seni çok özleyeceğim ama lütfen üzme kendini, kısa zamanda burada olacağım."

Annem kendini geri çekip gözlerine dolan yaşların akmasını engelledi."Ne yapayım? Bu ayrılığı iki yıl sonra üniversite için hayal etmiştim. Henüz yalnızlık bunalımına hazır değilim." Gerginlikle güldü.

"Şu an hayalimin gerçek olduğunun farkındasın, değil mi? Hiçbir üniversite beni bu kadar sevindiremezdi. Oraya zorunluluktan değil, tüm kalbimle bunu isteyerek gidiyorum." Sesim titremişti ama son anda kendime engel oldum.

"Biliyorum, o saçma kitaplarınla uykuya daldığın zaman kaldığın yerlere biraz göz atıyordum. Bu seni mutlu edecekse beni de edecek."

"Edecek," dedim karar vermekte bu kadar aceleci olmamam gerektiğini sonradan hatırlayacak olsam da.

Annemle son bir kez sarıldık ve hafızamda yer etmesi için onun kokusunu derin derin içime çektim.

Hoşça kal anne, diye geçirdim içimden merdiven basamaklarını inerken.

Hoşça kal, yine bir mesajla veda ettiğim için beni bir sonraki görüşünde büyük ihtimalle öldürecek olan Carmen.

Beni unutma ahşap kitaplığım, emin ol gittiğim yerde kütüphanelerin altını üstüne getireceğim.

Kendine iyi bak sevgili iPhone'um, Instagram'ım senin gözetiminde.

Sen de tatlı Pinterest ve özene bezene seçtiğim pinlerim.

Ve tabii güzeller güzeli Facebook profilim ve Twitter takipçilerim.

Ah, sizler de hoşça kalın Tumblr ve YouTube aboneliklerim.

4. BÖLÜM
DİANA'NIN UÇAN DÜKKÂNI

Fiona gece olmasına rağmen korkusuzca boş sokakta sekerek ilerliyor, kendi etrafında dönüyor ve sürekli ama sürekli bir şeyler anlatıyordu. Sanki elinde etrafına enerji ve eğlence saçan sihirli bir değnek vardı.

Bu durumdan hiç şikâyetçi değildim tabii. Neden olayım? Bittiğinde göğsümün içinde bir boşluk hissettiğim, beni nice fantastik diyarlara uçuran o kitaplardan yeni birine başlıyor gibiydim ve inanması güç olsa da bu sefer kahramanlardan biri bendim. Bu yeni hikâyenin asla sonu olmamasını, beni başka bir eksiklikle baş başa bırakmamasını umuyordum.

Kendini, daha gitmediğimiz okulun her biri ayrı bir Olimposlu Tanrıçaya ithaf edilmiş yatakhanelerinden bahsetmeye kaptırmıştı ki onu durdurmam gerekti. "Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

Bir an için bu ayrıntıyı unuttuğunu belli eden bir ifade takındı. Ardından heyecanla çığırdı. "Okulun en güzel angaryası! Alışveriş!"

"Tamam ama nerede tüm bu malzemeler? Yakınlarda bir cadı süpermarketi bilmiyorum," dedim espriyle.

Oysa Fiona ciddiydi. "Ben biliyorum ama o sonraki iş. Önce sana taşını alacağız."

"Peki, nasıl gideceğiz?" dedim merakla. "Bir araban yok gibi."

Onlara neden ihtiyacımız olsun, dercesine baktı. "Gideceğimiz yer biraz ıssız. O nedenle süpürgemi orada bıraktım."

Cebinden altın bir para çıkardı ve başparmağının üstüne kıstırarak yukarı fırlattı. Hipnotize edecek türden bir salınımda havada dönen para gerisin geriye düşmeden önce bir söz söyledi. *"Porta!"*

Altın para, yere çarpmak yerine havada asılı kaldı ve düşük tempolu dönüşüne devam etti. Bu sırada iç gıdıklayan çınlama sesleri eşliğinde hava hareketlendi ve ağır ağır paranın hareketini taklit etmeye başladı. Mor ışıltılar saçmaya başlamış paranın çevresinde, içinden rahatlıkla geçilebilecek bir oyuk açılmaya başlamıştı. Sanki paranın iki yüzünden biri evimin sokağının gece görüntüsü, diğeri güneşli bir akşam manzarasıydı. Para gibi dönen görüntünün ardından güneş ışıkları birkaç saniyeliğine göz kırpıp geri kayboluyordu.

"Hadi, beni takip et!" dedi Fiona büyülenmişçesine izlediğim görüntüyü işaret ederek. "Geçit uzun süre açık kalmaz ve altının boşa gitmesini istemeyiz." Gayet sakin bir şekilde dönen görüntüler girdabına yürüdü ve gözden kayboldu. Saniyeler içinde de geçidin açıldığı yerde yeniden belirmişti.

Tereddütle Fiona'nın ardından kısa adımlarla ilerledim. Dönen görüntü üstüme toslarken hissettirdiği, yüzüme çarpılmış serin bir su gibiydi ve anında yabancı bir hava ciğerlerime doluyordu. Şiddetli bir esinti ve kocaman bir gökdelenin üstünde duruyormuşçasına bir yükseklik... *Tanrım*, biz havadaydık. Daha doğrusu bir bulutun üstündeydik. Uçuyorduk!

"Diana'nın Uçan Dükkânına hoş geldin Erin," dedi Fiona cıvıltılı sesiyle ve aşağıda pamuklar gibi serili bulutlara bakmama son verip beni dükkânın kendisine çevirdi.

Diana'nın Uçan Dükkânı Victoria Dönemi dükkânlarını andırıyor, buna tepeden tırnağa simsiyah olması da eklenince oldukça ürpertici bir görünüşe bürünüyordu. Tabelası kapıya dik monte edilmiş siyah bir demire asılıydı. Diana'nın Uçan Dükkânı yazısının hemen yukarısında, üzerine yakut iliştirilmiş uçan bir bulut da vardı. Bu sevimli sayılabilecek bir detay olsa da sanırım dükkânla ilgili tek iç açıcı şeydi.

Fiona kapıyı açıp içeri girdi ve benim de içeri girmemi bekledi. Üstündeki zil hâlâ çınlarken eşikten geçtim ve kendimi koyu ahşaptan bir bekleme odasında buldum. Daha çok bir evin salonuna benziyordu. İleride masasının üstündeki paketlerle ilgilenen genç bir cadı vardı. Geldiğimizi görünce gülümsedi. "Sonunda gelebildin Fiona. Teslimata çıkmak üzereydim ve süpürgeni ne yapacağımı kara kara düşünüyordum."

"Bir tanesin Rue," dedi Fiona uzanarak kızı öpüp, masanın yanındaki bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen süpürgesini alırken.

İşine dönmek için sabırsızlanan cadı, yan tarafı gösterdi. "Diana da içeride."

Fiona'yla gülümseyip ilerideki kapıya yöneldik. İçeride siyah cübbeli yaşlıca bir kadın, tezgâhın arkasındaki diğer kadınla konuşuyordu. "Ne düşünüyorsunuz? Sizce onikslerim bunalıma mı girdi?" Kadının sesi bu kadar endişeli olmasa şaka yapıyor sanabilirdim ama yapmıyordu.

Tezgâhın ardındaki kadın, anlayışla başını salladı. "Ah, korkarım öyle! Onlara biraz zaman vermelisin. Güzel şeyler söyleyip morallerini yükseltmeye çalış. Henüz yenileriyle değiştirilecek kadar kötü değiller."

"Peki," dedi kadın masanın üstüne saçılmış taşları kesesine doldururken. "En kısa zamanda tekrar geleceğim. İyi işler Diana." Ve aceleyle kapıya yöneldi. Bizi görünce kısa bir süre duraklayıp selam verdi ve dışarı çıktı.

Diana olduğunu öğrendiğim kadın gülümseyerek yeni müşterilerine, bize baktı. Gür saçları siyahtı ve aralarına gri ve beyazlar karışmıştı. Salık bir örgüyle ensesinin hemen altında birbirlerine tutturulmuştu. Diğer kadınlarınkinden daha bol olan cübbesi lacivertti ve üstündeki gümüşi işlemelerle geceye benziyordu.

"Ah, bu asil kanı nerede görsem tanırım! Fiona, hayatım. Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu, anneni daha uzun. Syele nasıl?"

"Kusura bakma Diana. Geçen yazın tamamını kuzenimle geçirdim. Annemse... Ah Tanrıça! Babam yeni kitabı için *Kozmik Galaksi Korsanları*'na katılınca kendini içeri kapattı. Herkese rezil olduğunu düşünüyor."

Diana içten bir kahkaha attı. "Deli Anton. Onun uçarı bir cadı için bile fazla maceraperest olduğunu annene evlenirken söylemiştim. Hayret, Syele peşine takılıp gitmemiş."

"Yapardı," dedi Fiona yüzünde buruk ifadeyle. "Maalesef onu gemi tutuyor. Yoksa bir değil iki ebeveynimi birden kaybedecektim."

Diana'nın beyaz dantelleri andıran yüzü bir gülümsemeyle büküldü. "Boş verelim bunları. Seni görmeyeli *kefe*ne bir güç daha eklemişsin, ha?" Gözleri buz kadar maviydi ve dükkânındaki kasvetin aksine

insana huzur veren bir ifadesi vardı. Kafasının üstünden dökülen bir aksesuar, alnının tam ortasında durmuştu. Gümüş ve lacivert lapis lazuli taşından yapılmış bir mücevher, odadaki loş ışıkla parlıyordu.

"Evet," dedi Fiona utangaçlıkla. "Ama taşlarımı arkadaşlarımdan edindim."

"İluna sana çok yakışmış. Bakayım." Fiona'nın bileğini süsleyen mavi boncuklara baktı. "Tanrılar, bu Naiad Köpükleri değil mi? Senin eline nereden geçti?"

Sonra ısrarla Fiona'ya sorduğum anlardan birinde öğrenecektim ki Naiadlar su nimfalarıydı. Nimfalarsa... Biraz karışıktı. Peri denebilirdi ama hayır, periler çok ayrı varlıklardı. O nedenle tanrısal gücü olan mitolojik varlıklar demek daha doğru sayılırdı.

"Bizzat kendilerinden," diye yanıtladı Fiona. "Vhartlox dışında ufak gezintilere çıkmanın yararları diyelim."

"Zengin topraklarda okuyorsunuz, doğru. Orası mistik diyarların kesişme noktası, âdeta büyünün nabzının attığı yer gibidir." Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bu da yeni öğrencimiz oluyor demek. Nasılsın, genç cadı?"

Sorunun doğrudan bana yönlendirildiğini anlamam biraz zaman aldı. "Ah, iyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Gördüğün gibi," dedi iç geçirircesine. "Dükkânımda bir newborn[21] görmeyeli uzun zaman oluyor."

"Newborn?"

"Senin gibi soyunda cadı gücüne ilk defa sahip olan kişilere denir tatlım. Yani gücünü ne annenden ne de babandan miras alıyorsun. Soyunun başlangıcısın."

İstemsiz bir hayal kırıklığıyla parmaklarıma baktım. Annemin sıradan bir insan olduğuna zaten yemin edebilirdim ama içten içe babamdan bir şey çıkmasını dilemiştim. Belki bu sayede yokluğuna bir açıklık getirebilirdim, ama belli olduğu üzere babam sadece göründüğü gibi bir adamdı; *pisliğin teki.*

Nasıl desem, o hep aile babası olamayacak kadar fazla yakışıklıydı.

21 (İng.) Yeni soy.

Anneliği ve kariyerini aynı anda yürütmeye çabalayan annem güzelliğinden vazgeçince bizden sıkılması uzun sürmemişti. Daha annemle boşanmadan ona âşık olan Rus sevgilisi Svetlana ile bizi terk ettiğinde bu bile o kadar şaşırtmamıştı bizi. Satın aldığı yat ile Güney Amerika sahillerinde göçebe bir hayat sürüyor ve geçimini borsa danışmanlığı yaparak sağlıyordu. Benimle nadiren konuşurdu ama ben hiç konuşmamasını yeğlerdim.

Annem hep ne derdi?

"Babandan sana kalan tek miras güzel genleriydi. Bu ilişkide pişman olmadığım tek şey sensin."

Diana sessizliğimin üstüne devam edince irkildim. "Anlamadığım şey Fiona, onu neden buraya getirdin? Buradaki mücevherlerden neredeyse hiçbirini okulun ayırdığı bütçeyle alamazsınız."

Fiona suçlu suçlu parmaklarına baktı. "Ben düşündüm ki... Erin normalde olması gerekenden fazla güçlü, buna şahidim. Daha iyi taşlar hak ediyor. Belki üstünü ben tamamlayabilirim diyordum."

Bahsettiği rakamın sandığımdan daha çok olduğunu anlayınca kaşlarımı çattım. "Ben böyle bir şeyi kabul edemem, Fiona. İyi niyetini anlıyorum ama bu yardımın altında ezilirim."

"Ama Erin, anlamıyorsun. Sende özel bir şey var. Bunu tanıştığımız ilk andan beri hissedebiliyorum ve harcanıp gitmesini istemiyorum."

Bana söz gelmeden Diana ekledi. "Her ne kadar bir emrivaki olsa da Fiona'nın haklı olduğu bir şey var. O da her cadının kaliteli cevherlerle eğitimine başlamasının daha iyi olacağı. Ama böyle bir yardımın danışmanından değil bir büyüğünden gelmesi daha doğru olur."

"Anlayamadım."

"Buradan senin için en doğru taşla çıkacaksın ve pahası ne olursa olsun ödeme olarak okulunun verdiği parayı kabul edeceğim," dedi tatlı bir dinginlikle. Hayırı cevaptan sayacak gibi görünmüyordu. "Üstelik..." diye sürdürdü Diana. "Senden ne çıkacağını çok merak ediyorum. Enerjisinin kimliğini seçemediğim ilk cadısın. Öylesine berrak ki bir rengi olduğuna dahi şüpheliyim."

"Renk?" dedim neredeyse fısıldarcasına ama Diana duymuştu.

"Şimdiye kadar kaç cadıyla karşılaştın, bilmiyorum ama anlamış olmalısın. Her cadının temsil ettiği bir renk vardır, her rengin de bir sınıfı. Toplamda beş sınıf mevcut: *Movea, İluna, Gorria, Berdea, Beltza.*"

"*Movea*, mor renginden gelir. Kozmik gücün ve ruhun cadılarına verilen isimdir. *İluna,* lacivertle simgelenir. Geceyi, dolunayı ve de kimileri suyu kontrol eden cadıların ismidir. *Gorria,* kırmızı ve bordodur. Kan ve acı cadılarıdır. Ateş onların en büyük dostları iken gün batımında güçlerinin sınırı yoktur."

Pürdikkat onu dinlerken devam etti.

"*Berdea* ise yeşildir. Doğadan geldiği gibi topraktan ve zehirden gelir. Büyüleri çok tehlikelidir çünkü etkileri zehir gibi sonradan ortaya çıkabilir. Ve *Beltza*, en karamsarı, siyahtır. Hiçlik ve ölüm cadılarının ismidir. Kara büyünün en büyük ustalarıdır."

"Benim bunlardan hiçbiri olmadığımı mı iddia ediyorsunuz?" dedim kuşkuyla.

"Böyle bir şeyi söylemek için çok erken. Sadece seninle ilgili aklımı karıştıran bir şeyler var..." Diana tezgâhın üstünden bana doğru eğildi. Gözleri sürekli üstümde geziniyor, zor bir bilmecenin cevabını bulmaya çalışıyor gibiydi. "Fiona sana Erin diye seslendi, güzel bir isim. Kelt dilinde barış anlamına geliyor. Peki, barışçıl biri misin?"

"Kuyruğuma basılmadıkça."

"Hım, bu cevabın içinde hiddet gizli. Zaten hararetli bir enerjin olduğunu tenimde hissedebiliyorum. Sivrisinekler gibi sürekli üstümde geziniyor."

Sanki engel olabilirmişim gibi ellerimi kendime çektim. "Ben, özür dilerim."

Diana kesik bir kahkaha attı. "Senin suçun olmayan bir şey için neden özür dileyesin? Bu dingin kadının sıkıcı hayatına renk katıyorsunuz." Hâlâ kısık bir şekilde beni inceleyen gözleri, saçlarımda durdu. "Saçının gerçek rengi mi?"

Dürüst davranıp cevabımı verdim. "Hayır, aslında kızıl kestane ama ben bordoya koyultmayı seviyorum."

"Hah, peki kırmızı çok sık kullandığın bir renk midir?"

"Kullanırım ama diğer renkleri de tercih ettiğim zamanlar olur."

Diana kafasını yana eğdi. Sanki bana başka bir açıdan bakınca cevabı görebilecekti. "Tuhaf, güzel kız. Seni anlayamadım. Bakalım taşlar benden daha bilge olabilecek mi?" Bu sözüyle elini havada salladı. Anında arkasındaki ahşap dolapların üstündeki minik kare şeklindeki çekmeceler domino taşları gibi birbiri ardına açıldı ve içlerinden çeşitli mücevherler çıkıp havada süzülmeye başladı. Mektupta da yazan beş renk vardı: *Kırmızı, Yeşil, Lacivert, Mor ve Siyah.*

Diana'nın başka bir el hareketiyle havadaki taşlardan birkaçı önüme uçarak geldi. Beş rengi temsilen beş ayrı taştı bunlar. Ne filmlerdeki gibi sihirli bir ses efekti ne de şatafatlı büyü parıltıları vardı. Sadece yer çekimiyle seviyeli bir anlaşma yapmış gibi görünüyorlardı.

Diana cesaretlendirircesine taşları gösterdi. "Durma, dokun onlara!"

Elimi tereddütle kaldırdım ve ilk taşa işaret parmağımla dokundum. Gecenin dolunay çıktığında aldığı o parlament mavisi renkteki taş, temasımdan etkilenmeden öylece durdu. Siyahında da bir şey olmayınca cesaretim hafiften kırılmaya başlamıştı ama kızıl taşa parmağım değer değmez içinden bir ışık yayılmaya başladı. Kesilmiş yüzeyleri yüzünden kırılan ışık, odaya saçıldı. Fiona bir sevinç çığlığı atarken Diana devam etmemi işaret ediyordu. Mor olanda daha silik bir ışık kendini gösterirken yeşili, bırakın dokununca ışık vermeyi Diana'nın büyüsünden çıkıp masaya doğru süzülerek indi.

"Bu durumda bir Gorria oluyor, değil mi? Gerçek Görüş büyüsünde de enerjisi kırmızı parlıyordu, öyle olmalı," dedi Fiona ciğerlerine sıkıştırdığı havayı bırakır gibi.

Diana kuşkuyla baktı. "Şimdilik öyle görünüyor. Ama kırmızı güçlü bir renk. Ardındaki başka şeyleri kapatıyor olabilir. Beni tamamen tatmin etmeyen bir şeyler var." Eliyle önümüzde süzülen taşları silkelerken havadan bir tutam aldı. Tıpkı Morgana'nın avucunda açtığı enerji demetlerinden bir başkası şimdi Diana'nın elinde salınıyordu. "Gorria'yı tanırım. Kıvamı çok daha koyudur ve vişnenin mayhoş tadını neredeyse hissedebilirsin. Ama bu, o kadar hafif ve berrak ki sanki su gibi; cadı gücünün en ilkel hâli gibi..."

Diana düşünceli düşünceli arkasında dalgalanan taşların duvarına gitti ve avucundaki kızıl demetleri onlara doğrulttu. Yemeğin kokusunu almış sinekler gibi ona çekilen üç kırmızı taşı, elindeki enerji hüzmesini takip ettirerek önüme kadar getirdi ve serbest bıraktı. "Hadi, bir de şansımızı bunlarla deneyelim!"

Şimdi karşımda duran taşlar, kırmızının ayrı tonlarındaydı ve kesilme şekilleriyle dokuları farklıydı.

Kan kırmızısı taşı parmaklarımın arasına aldım. Taşın içinden titrek bir ışık saçılırken kelebeğin kanat çırpışına benzer bir ses yükseldi. Korkuyla elimi kendime çekerken diğerine geçtim. Bu taş en koyularıydı. Siyaha yakın bir bordoydu ve Tanrım, çok güzel görünüyordu. Küçük küçük kesiklerle çevrelendiği için neredeyse bir küre şeklindeydi. Parmağımı taşa dokundurdum ve içinden kısık bir ışık yayıldı ama öncekiyle kıyaslanamazdı bile.

Diana cıkcıklarken diğer taşla şansımı denedim. Şarap kırmızısı taş daha az kesilmiş ve pek işlenmemiş gibi duruyordu. Parmağım taşa dokunur dokunmaz taşın içinden bir ışık hüzmesi kabararak büyüdü ve birden taş, parmağımın önünde titremeye başladı. Bu sefer ilki kadar hızlı olamamıştım. Daha Diana bir şey yapamadan, taş parçalara ayrılıp etrafa saçıldı.

Diana elini silkeledi ve diğer iki taş da havada salınmakta olan mücevherlerin arasına geri gitti. "Olur böyle aksilikler. Ama anlamadığım, bunlar senin için en olası seçeneklerdi. Hiç yoktan içlerinden birinin sana uyması gerekirdi."

Alakasız bir şekilde bu, bana Carmen'le parfüm alışverişimizi hatırlatmıştı. İstisnasız her kokuya burun kıvıran Carmen, esansın kişiye özel olduğunu ve bana bunların hiçbirinin gitmediğini söylerdi. Diana şimdi ondan farksız bir şekilde gözlerini üstüme dikmiş, cübbesinin kol ağızlarını sıkkın bir şekilde çekiştiriyordu.

"Bir şey eksik," diye mırıldandı kendi kendine. "Ya da..." diye sürdürdü gözleri ani bir idrak edişle irileşirken. Havaya *çekilebilirsiniz* anlamına gelen bir şekilde kaldırdığı eliyle mücevherler çekmecelerine girerken bölmeler sert bir ses eşliğinde kapandı. "Bir şey fazla."

Bakışlarını üstüme indirirken odada taşlarda gördüğüme benzer ama çok daha güçlü bir parıltı yayılmaya başlamıştı. Gözüm onun

baktığı yeri bulurken kanım çekilir gibi oldu. Parıltının sahibi bendim; sol kaburgam sanki alev almış gibi içinde hapsolmuş bir ışık küresiyle parlıyordu.

"İşgüzar kız," dedi Diana gösterdiğinden daha yaşlı bir tavırla. "Tüm bu zaman boyunca bizi niye uğraştırıyorsun? Taşınla gelmişsin, söylemiyorsun."

"Taşımla mı gelmişim? Bu parlayan şey..." Kalbimin hemen altını işaret ettim. "Bir taş mı? Ama bu, bu sandığım olamaz, değil mi? Fiona." Bana yanıldığımı söylemesi umuduyla ona bakıyordum ama yüzünde acıklı bir ifade vardı. Sanki *bunun böyle olacağını bilmeliydin,* der gibi.

Diana işaret parmağını dudağının altına yerleştirdi. "Dur tahmin edeyim. Onun seni takip ettiğini bilmiyordun."

"Ben onu bırakmıştım, bıraktığıma emindim. Yanıma almayacaktım, almamam gerekiyordu."

"Anlaşılan o bırakmamakta ısrarcı. Durumu tam anlamıyla bilmiyorum, Erin ama taşlarla bir kez bağlandın mı bu senin ne reddedebileceğin bir şeydir ne de kaçabileceğin."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Soğuk terlerin ensemden aktığını hissedebiliyordum. Buz gibi sözler kulağımda çınlıyordu.

"Seninle tanışmak büyük bir zevkti Erin Handerson. Bir dahaki karşılaşmamıza dek..."

Adımı biliyordu, taşın bende olacağını biliyordu. O kahrolasıca kan emici, her şeyi biliyordu!

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordum kuru bir sesle.

"Onu çıkarıp alacağız tabii ki. Bedeninle bir bütün olarak kalması sakıncalı. Aklını yitirebilir, insani parçalarını bir bir kaybedebilirsin. Biz onların refakatine ihtiyaç duyarız, bizimle bir olmalarına değil." Diana'nın tekrar dingin tınısını bulmuş sesi, bu sefer beni ürpertmişti. *Ne yani? İçimi açıp onu çıkaracak mıydı?*

Yüzüm bembeyaz kesilmiş olmalı ki Diana ekledi. "Ah, hayır. Korkmana gerek yok. Kanlı bıçaklı bir durum söz konusu değil. O senin *büyün*le içine girdi, bendeki büyüyle dışarı çıkacak."

İki anı aynı anda yaşıyor gibiydim. Şimdi adının Constantine olduğunu söyleyen vampirin sözleri bir bir çözülüyordu.

"Onu benden alanın büyün olduğuna bile inanmıyorsun."

Doğruyu söylüyor olabilir miydi? O gece, o taşı çalan gerçekten ben miydim? Böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdim ki? İstememiştim bile!

Diana bana daha yakın olabilmek için tezgâhın önüne çıkarken bedenimin gerildiğini hissedebiliyordum. Kaçmak için yanıp tutuşan zerrelerimi orada kalmaya ikna ediyordum.

Diana bir hayaletinkinden farksız ellerini kaldırıp kaburgamın üstüne koydu. Nefes almalık bir sürenin ardından ellerini, yarmak ister gibi göğsüme dik bir şekilde içeri soktu. Ciğerlerimdeki hava hapsolurken acıdan çok şaşkınlıkla kalakalmıştım. *Ciddi ciddi ellerini içime sokmuştu!*

Parmaklarının kaburgalarımın arasında dolandığını ve bedenimi ısıttığını yeni fark ettiğim o ışık kaynağını kavradığını hissedebiliyordum. Bir acıdan bahsedilecek olsa yalnızca bir sızı var derdim ama o da ısrarla sorulursa. Daha çok bir gıdıklanma hissi gibiydi ama bedenim refleksif hareketlerle yamulup bükülmeyecek bir hâldeydi.

Birkaç saniye sonraysa bitmişti. Diana, avucunda tanıdık bir taşı tutuyordu. Kusursuz ovalliği ve bir elin ayasına tam oturabilecek büyüklüğüyle, şimdi görebiliyordum, gerçek bir kalp gibi atıyordu. Ama bir tuhaflık vardı. Taşın alevleri andıran sıcak turuncu rengi gitmiş ve yerine kıpkırmızı bir ışıltı gelmişti. Başta onun benim kanım olduğuna inanacak kadar saftım ama yokladığım göğsümde ne bir yara ne de kan lekesi vardı.

Diana, elinde evirip çevirdiği taşı yukarı kaldırıp ışığa tuttu. "Hım," diye başladı. "Bir Santuxa Kristali demek. Senin gibi bir cadıya da ancak böyle bir taş olurdu zaten."

"Santuxa Kristali mi? O da ne demek?"

"Renksiz taşlara denir," dedi Diana sabırlı bir eğitmen edasıyla. "Çok pahalı bir başkalaşım kristaldir. Beş büyü sınıfı için de uygundur çünkü sahibinin rengini alır, onun verdiği güce uyum sağlar. İşte bu noktada seninle olan bağını daha net anlayabilirsin."

"Erin'in söylediği isim farklıydı," dedi Fiona hiç düşünmeden.

Diana'nın beklenti dolu bakışları bana çevrilirken taşa baktım. "Evet, onun başka bir adı var; Ejderin Kalbi."

Diana karnına yumruk yemiş gibi geriledi. "Ne dedin sen?"

"Kötü bir şey mi var?"

"Belki. Muhtemelen," dedi Diana çatık kaşları ve kontrol edemediği nefesiyle. Onu etkisi altına alan endişe, tüm imajıyla ters düşmüştü. "Ejderin Kalbi bir *efsanevi taş*tır. Cadı ilminden çok öncesine dayanır; Eski Tanrılar zamanına kadar hatta." Bana şimdi bazı şeyler yerli yerine oturmuş gibi bakıyordu. "Bundan kimseye söz edemezsiniz, kimseye bu taşın gerçek ismini söyleyemezsiniz."

"Neden?" dedi Fiona şaşkınlıkla. Büyük ihtimalle uzun süredir tanıdığı Diana'yı daha önce bu hâlde görmediği içindi.

"Onu çalmak isteyeceklerdir de ondan. Ne sanıyorsunuz? Bahsettiğim efsane bir peri masalı falan değil, bir ozanın sözleri. *'... Ve ateşten ve acıdan bir cevher yarattı; bedeni olmayan bir kalp.'* Ejderin Kalbi'nin kadim güçleri var, öyle olmalı. Bunun onu ne kadar değerli yaptığını bilemezsiniz. Uğruna yaralanabilirsin Erin, hatta daha kötüsü, katledilebilirsin."

"Bahsettiğin kadar değerli bir taşsa neden bunu yapan sen olmuyorsun?" diye diretti Fiona.

Bu sefer cevaplama sırası bendeydi. "Çünkü o biliyor." Constantine de biliyordu. *"Bu taş beş para etmez. Onunla bağlanmışsın bile."*

"Ejderin Kalbi ile bağlandım. Artık o, benden başkası için çöp kadar değersiz."

Ve onlar bunu ya bilmeyecek ya da umurlarında dahi olmayacak.

5. BÖLÜM
CADI KÖPRÜSÜ

Elim, cebimdeki büyük kesenin üstündeydi. Diana, dükkânından ayrılmadan önce boş bir broş yuvasını ve Ejderin Kalbi'ni bu kesenin içine koyup vermişti. Söylediğine göre taş olduğu gibi kullanılamayacak kadar ham bir hâldeydi. Bu, onu rahatça taşıyabileceğim ve fazla şüphe çekemeyecek bir forma sokacaktı.

Keseyi elime tutuşturmadan önce, *"Birkaç günlüğüne keseyi yanından ayırmayacaksın. Ve sakın ha, okul gününün tan ağartısından önce açıp içine bakayım deme!"* diye de beni sıkıca uyarmıştı. Bu yüzden de havadan metrelerce yukarıda Fiona ile bir süpürgenin üzerinde uçarken, cebimden kayıp gitmesin diye onu sıkıca tutuyordum. Düşse dahi Ejderin Kalbi büyük ihtimalle yine bana dönerdi. *Umarım bu sefer kaburgalarımın arasına değil...*

Başımı, Fiona'nın sırtına dökülmüş ahududu kokan rastalarından kaldırıp omzunun üstünden önümüzdeki alaca maviye baktım. Güneş yeni battığı için ufuktan kızıl demetler gökyüzüne saçılmıştı.

"Daha ne kadar var şu Cadı Merdiveni'ne?" diye sızlandım rüzgâr sesimi kapıp götürmesin diye kulağına yaklaşarak. Uçmaya ilk başladığımızda panikle neredeyse süpürgeden düşüyordum. *Neyse ki Fiona bu trajik kazayı önlemişti...*

Sert bir çubuğun üstünde belli bir süre hareketsiz oturmak kalçama ve kasıklarıma kramplar girmesine neden oluyordu. Hiç at sürmemiştim ama bahsedilen ağrının ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Cadı Köprüsü," diye düzeltti Fiona. "Az kaldı. Diana'nın Uçan Dükkânı rüzgârlar yüzünden sürüklenmiş olmalı. Normalde yol bu kadar uzun sürmüyordu."

"Saat bayağı geç olmuş olmalı. Dükkânların kapatıldığı saate denk gelmeyelim."

Fiona bu sözüme sadece gülmekle yetindi. Belki de laf yetiştirse dahi çoğunu duyamayacağım için zahmet etmemişti.

Neden hâlâ alçalmadığımızı da sorabilirdim. Çünkü altımızdaki kararmış kayalıklardan ve azgın denizden o kadar yüksekteydik ki daha çok Şikago Modern Sanat Müzesinde sergilenen bir tabloya bakıyor gibiydim. Ama buna gerek kalmadan Fiona ani bir manevrayla sağa döndü. Önümüzdeki lacivert-mavi gökyüzü altımıza akıp nefessiz kalmama sebep olacak güzellikte bir denize dönüştü. Ayna gibi görüntümüzü yansıtan suyun dalgaları arasına, gün batımındaki o sıcak sarı ışık parçaları da serpiştirilmiş gibiydi.

Ve başımı tekrar kaldırmaya fırsat bulabildiğimde gördüm; mürekkep damlaları gibi etrafa saçılmış siyah karaltılar şeklinde açık denizi dar bir boğaza çeviren dağları, alt kısmı iskeleler üstüne kurulmuş ve üst üste katlanarak yükselen, bu da ona komik bir şekilde Meksika'nın dar sokak araları görüntüsünü veren çarpık çurpuk dükkânları, aralarında çamaşır ipleri gibi gerilmiş ve karman çorman bir yumağa dönüşmüş köprüleri... Artık buraya neden Cadı Köprüsü dendiğini anlayabiliyordum hatta uyabilecek daha iyi başka bir isim bile düşünemiyordum.

Fiona bu manzaraya daha fazla bakmama fırsat vermeden alçalışa geçti ve çatısı olmayan odacıklara benzeyen, yarısından fazlası dolu uçuş pistine sakin bir iniş yaptı. Ayaklarım sağlam zemini bulabildiğinde, sendeleyerek süpürgeden indim. Ben kendime çekidüzen vermeye çalışırken yan tarafımda mor bir patlama oldu.

Yerimden sıçrayarak Fiona'ya döndüm. Kötü bir şey oldu sanmıştım fakat hayır, Fiona varken kötü bir şey asla olmuyordu. Sadece üstünü değiştirmişti. Ve itiraf etmeliydim ki işte bu hâliyle hiç de gülünç durmuyordu. Uzun pilili bir etek, tokalı sivri burun çizmeler ve kollarını bir panço gibi saran mor kadife cübbesi... Cadı giyiminin rüküşlüğü kaldırabilir bir tarafı vardı.

Fiona, önünde sebepsiz yere beklediğimiz kapıyı açarak beni dışarı buyur etti. "Cadı Köprüsü'ne hoş geldin, Erin."

Bulunduğumuz odanın çatısı olmadığından dışarıdaki kalabalığın sesini duyabiliyordum ama Fiona kapıyı açınca portre tamamlanmış, sesler anlam kazanmıştı. Dışarısı tam bir şenlik alanı gibiydi. Önümde Diana'nın Uçan Dükkânından çok da farklı olmayan onlarca dükkân sıra sıra dizilmişti ve hepsinin etrafında sarı ışık topçukları uçuşuyordu. Normalde insanlar lambaları kullanırken cadılar, *bize ne, her yere büyülü ışık topları koyarız,* demişlerdi sanki.

Aşağıdaki büyük iskelenin aksine binaların arasında boydan boya köprüler, dükkânların duvarlarından asılmıştı. İskele kalabalıktı ve renk renk cübbeler havada uçuşuyordu. Kargaşa yukarıda da en az aşağısı kadar fazlaydı. "Tanrım Fiona, bu kadar cadı nereden çıktı? Eğer bu kadar fazlalarsa neden hiç kimsenin onlardan haberi yok?" dedim kendimi tutamadan.

Fiona içten bir kahkaha attı. "İnan bana, çocukken yanlışlıkla sizin dünyanıza atladığımızda ve o kadar çok insanı bunun üç katı bir sokakta -*caddeden bahsediyordu*- görünce ben de aynısını sizin için düşünmüştüm. Dayım bana şöyle söylemişti: '*Korkma böğürtlenli turtam. Bizler de zamanında onlar arasında yaşadık. Ama insanların teknolojisi geliştikçe büyü gücümüz zehirlenmeye başladı. İfşa riskimiz de artıyordu üstelik. Ama sen korkma güzelim, korktuğumuz için kaçmadık biz. Bize düşman olurlarsa onlara yapabileceklerimizden çekindik, o yüzden de kendi köşemize çekildik.*'. "

"Peki, nerelerde yaşıyorsunuz tam olarak? Neresi burası?"

Çatısı açık oda, başka bir binanın en üst katıydı ve çıkışı köprülereydi. Fiona vakit kaybetmemek adına beni kolumdan çekiştirip kalabalığın içine daldı. "Biz cadılar, hatta tüm büyü halkı demeliyim, gerçekliği eğip bükebilmeyi başarırız. O zavallı insanlar, küpün tabanında kalmaya mahkûmlar ancak bizler değiliz. İstersek yan yüzeyleri kullanabiliriz, üşenmezsek sil baştan kendi doğrularımızı yaratabilir ve oradan oraya atlayabiliriz. Bizim için herhangi bir sınır yok, aksine sınırları biz tanımlarız. Bazen gerçek dünyanın ortasındaki küçük bir oyuk, bazense bulutların ulaşamayacağı gökler, kimilerimiz ama küçük bir kesimimiz de insanların içlerinde, yanı başlarında yaşar. Tanrıça'nın illüzyonları sayesinde algılarındaki yetersizliği sömürür."

"Ama..." dedim hız kesmeden yürürken. "Çoğunuz zaten onlardan uzakta yaşıyorken tüm o illüzyonlar sence de gerekli mi?"

"Ah tatlım, işler sakinken gerek yok, evet. Ama büyülü dünyada sık sık işler karışır ve küçük ya da büyük çaplı olsun, tüm savaşlar sizin dünyanıza da sıçrar. Kimileri fazla yıkıcı, kimileri fazla vahşi olur. Uzakta ya da değil, içinde büyü varsa *yüksek* yaşarsın." Sonra parmağını önümde şıklattı. "Evet, malzeme listesini alabilir miyim? Hâlâ yapmamız gereken tonla alışveriş var."

Böylelikle alışverişe başladık ama alışveriş sandığımdan daha hızlı geçti. Zaten burs için Vhartlox'un anlaşmalı olduğu sayılı dükkân vardı. İlk duraksamamız, içi koca bir şanssızlık çıkmazı sayılabilecek kedi barınağında gerçekleşmişti. Bana hepsi kesinlikle birbirinin kopyası gibi görünen siyah kedilerden bir yoldaş seçmemi söylemişlerdi ve Tanrım bu hiç de kolay değildi. En sonunda onu gördüğümde aradığım şeyin ne olduğunu ya da bir şeyi aradığımı yeni anlamıştım.

Onlarca bölmenin her birinde en az on beş kedi vardı ve hepsi de gözümün içine bakıyor; yeşil, kırmızı, sarı, mor gözlerini büyüte büyüte önümde durmak için birbiriyle itişiyorlardı. Daha dikkatle bakınca fark ettim ki hepsi beni izliyordu, evet ama biri dışında hepsi.

Hücrenin köşesinde kendi yerine çekilmiş, hiç istifini bozmadan patisini yalıyor, kabarık tüyleri siyah bir bulut kadar yumuşak görünüyordu. O anda onunla aramızdaki benzerliği hissettim. O da benim gibi kendisinden ödün vermiyordu. Benim gidip onu bulmamı bekliyordu. Öyle hemen yüz verip de çizgisini bozmayanlardandı.

O benim kedimdi, bu o kadar barizdi ki!

"Hadi bakalım. Fazla naz âşık usandırır. Gel yanıma," diye seslendim kediye yumuşak bir sesle.

Yattığı yerde birden kulaklarını dikleştirdi. Kafasını benim olduğum yöne doğru çevirdi. Tüyleriyle tezat oluşturan bembeyaz gözleri vardı, ama korkutucu görünmesi gerekirken bana çok güzel görünmüşlerdi.

Hiç istifini bozmadan ağır ağır ayağa kalkıp zahmet etmiş gibi yürümeye başladı. Karşıma gelince tiz bir miyavlama sesi çıkardı ve tek bir sıçrayışta hücrenin duvarını aşıp kucağıma geldi. Kollarımı etrafına sardığım kediye baktım. Onun bir adı olmalıydı.

Bana diktiği gözlerine bakıp gülümsedim.

Bianco, diye düşündüm. Onun adı bu olacaktı. O, Ay'dan kopmuş kadar beyaz gözler bunu hak ediyordu.

"Hayatıma hoş geldin, Bianco.[22]"

Fiona, Bianco'nın aşılarını yaptırmaya benzeyen ama daha çok büyü içeren bir iş için beni bir süreliğine yalnız bırakması gerektiğini geveleyerek yanımdan ayrıldı ama öncesinde benimle Gwen'in Büyülü Makaslarında bir saat sonra buluşmak üzere sözleşti.

Büyük ihtimalle bahsettiği butiği bulmam bile yarım saatimi alacağı için omuz silktim. Ama görünen oydu ki Gwen'in Büyülü Makasları tüm katları da kendine almış, devasa kırmızı bir yapıydı ve pat diye karşıma çıkıvermişti. Belki içeri girip orada bekleyebilirdim hatta öyle de yapmalıydım çünkü ben kendimi biliyordum. Diğer türlü başımı belaya sokmadan duramayacaktım. Yine de ben diğer türlüsünü seçtim; ne yani, Erin'in Harikalar Diyarı'nı bulmuştum ve şimdi tırsıp ot gibi oturacak mıydım? *Beni hiç tanımamışsınız!*

Hep hayalini kurduğunuz onca mağazanın arasında yürürken sadece *vitrin bakmak* gerçekten tam bir işkenceydi. Fiona'ya kabul edemem dediğim o para için fazla mı erken konuşmuştum? Belki burada bir yerlerde bir döviz bürosu vardı ve annemin verdiği nakdi bir şekilde değerlendirebilirim, diye düşünürken bir ses duydum. Ses o kadar derinlerden geliyordu ki çaresizce etrafa bakınmadan önce kaynağını bulamayacağımı biliyordum.

Bu bir tür içgüdü müydü? Ya da daha kötüsü, bu ses bir yılanın tıslamasına mı benziyordu? Ürpertiyle yürümeye devam ederken, ayaklarımın beni bir yere götürdüğünü ana köprü hattından çıkıp dolambaçlı yollara dalınca fark etmiştim. Ama kendimi durduramıyordum. İçimdeki merak duygusu korku güdüsünden üstün geliyor ve ses güçleniyordu.

Orayı gördüğüm zaman kafamda canlandığını yeni fark ettiğim imgeyi bulduğumu anladım. Ağzı vahşi bir şekilde açılmış siyah yılan ve tıpkı kırmızı gözlerinin renginde yazılmış dükkân adı; *Gecenin Yaratıkları.*

22 (İt.) Beyaz.

Bedenimi sık sık etkisi altına alan ürpertiye beynim yanıt vermedi. Hayır, bunlardan korkmam, kaçınmam ya da huylanmam gerekiyordu ama nedenini anlamadığım bir şekilde hiç rahatsız olmuyordum. Hatta bazen içimde tuttuğumu anlamadığım dürtüler, böyle karanlık yerlerde kendini açığa vuruyordu; *Öfke, hırs, açlık, kin.*

O an itiraf etmek istememiştim ama Morgana ve Zuzu bana atıldıklarında, içimden silik de olsa bir ses beni kaçırıp götürmelerine razı olmuştu ya da Constantine'in dişlerinin boynumu dağlamasına... Kendimi, yargılanacağım için hep en mantıklı olanları düşünmeye ittiğimi bir kez daha fark ettim. Sanki başkaları beni izlemese dahi ben onlar için tepkilerimi düzenliyordum. Kötü olanları ayıklıyor ve onları bir kutuya saklıyordum. Bir de isimleri oluyordu: *Karanlış Şeyler...*

Derin bir nefes eşliğinde gözlerimi karşıya diktim.

Ne dükkânı olduğu adından anlaşılmasa da cephesi bu gotik yapılar arasında bile göze çarpacak kadar siyahtı. Karanlığın keskin enerjisi, dükkânın çehresini sarmıştı sanki. Burada daha az cadı vardı ve olanlar da bu tarafa bakmaktan kaçınıyorlardı.

Siyah ahşap kapıyı iterek içeri girdim. Kapının zili çınlarken sanki çıngıraklı yılan sesi çıkarmıştı. Burada olmamam gerekiyordu ama *beş dakika daha...* Cam fanuslar içerisine kapatılmış onlarca sürüngen, ahşap konsollarda sergileniyordu. İçindeki yaratıklar sanki ilgiyle bana çekilmiş gibilerdi.

Akrepler iğnelerini titreterek bacaklarını cama çarptılar ve gri bir baykuş sessizce kafasını benden yana çevirdi. Simsiyah pulları kömür parçaları gibi birbirinin içine geçmiş bir yılan, pembe ve mide burkan dilini çıkarıp çatalını gösterdi. Belki yılanları değil ama pullarını çok severdim. Onları -*tabii yalnızca imitasyonlarını*- çizmesi ya da çantasında görmek isteyen Carmen gibi değil, gerçekten severdim.

Kimse yok mu, demeye zahmet etmedim. Cevap hazırdı; kimse yoktu. Dükkânın derinlerine doğru yürüyüşüme devam ettim. Evet, yakındım ama yeterince değil... Ufak bir yanlış hareketimle fanusları düşürebilir ve bu korkunç yaratıkları serbest bırakabilirdim. Bundan korkmuyordum, soğukkanlılığıma şu dakikada güveniyordum.

Kafamın içindeki ses kesilmemişti. Şimdi tıslama değil çığlık gibiydi ama kesinlikle hâlâ oradaydı. Ve bu sefer kaynağını görebiliyordum. Simsiyah büyükçe bir yumurta, bordo kadifeden bir yastığa oturtul-

muştu. Titriyordu ve içinden acı çığlıklar yükseliyordu. Aralarından bir tanesini seçebilmiştim; *uyan.*

Uyuyan ben değilim, dedim içimde sakince, *sensin.*

Parmaklarım uzanıp yumurtaya dokundu ve çatlama sesi tüm odayı kapladı. Sonra kırıldı. Kabararak yükselen koyu gri duman yüzünden geri çekilmek zorunda kaldım. Bir şeylerin yanlış olduğunu şimdi hissedebiliyordum. Büyüyen dumanın içinden iç gıdıklayan sesler yükseldi. Bir çıyanınki gibi arka arakaya dizilmiş onlarca böcek ayağı, dumanın içinden bir görünüp kayboldu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş koptu ve dumanın içindeki her neyse ilgisi bana çekilmiş oldu. *"Anne?"*

Bir büyü varsa, ki şüpheliydim, o an benim için bozuldu. Tekrar, kâbuslarında korkudan kalbi yerinden çıkacak gibi olan, kan görünce tutan ve muhakkak kusan Erin geri gelmişti.

"Anne?" İlki ince bir kız çocuğu sesine benzerken şimdiki daha pes ve bir oğlana aitti.

Eklemli, kırkayak sırtına benzer gövde, bana doğru sürünüp dumandan çıktı. Ufak bir çığlıkla geriye sıçradım. *"Anne!"* dediler hep bir ağızdan ve kaçmaya çalışırken tökezleyip düştüm. *Lanet olsun!*

O açıyla görebildim. *Tanrım, yüz bin kere daha lanet olsun!* Yukarı doğru siyahtan kemik rengine dönen çıyan bedenleri, bir insanda olması gerekenden fazla uzun bir göğüs ve üstünde küçük bir kız çocuğu kafası... Haklılardı, uyan; *uyan Erin! Bu bir kâbus...*

Çocuğun kırmızı gözleri açıldı ve "Anne," dedi bir kez daha. Emekleyerek nasıl yerden kalktım, dükkânın kapısını nasıl bulabildim ve kendimi nasıl dışarı attım ve bir köprüde olmama rağmen o yalpalayan koşuşla nasıl düşmedim ben de bilmiyordum. Ama hayatım buna bağlıymış gibi *-büyük ihtimalle de bağlıydı-* köprünün sonuna kadar koştum.

Az önce ne tür bir aptallık yaptığını dahi sorgulayamayan ben, tabii ki dönemeçte sağıma soluma bakamayacak kadar kendimden geçmiş hâldeydim. Sert bir şekilde birine çarptığımda durmak zorunda kaldım. Biri olduğundan şüpheliydim çünkü çarptığım şey o kadar sertti ki belki de orta yerde amaçsızca duran bir duvardı bu tosladığım.

Soluk soluğaydım ve başımı yasladığım yerin bir duvar olduğunu erken kabul ederek, hiç zaman kaybetmeden nefesimi geri kazanmaya çabalıyordum. Ama bir dakika, *güm gümgüm,* bunlar kalp atışlarıydı; duvarım yaşıyordu!

"Ihm?"

Elimin yardımı olmadan kafamı çekemeyecek gibi avucumu ona yasladım. Mermer kadar pürüzsüz ve bir o kadar da soğuk cilt, parmaklarımın arasında hareketlendi. *Çıplak* olmazdı, değil mi? Bu, mevcut durumdan daha uygunsuz olurdu.

Üstüne yapıştığım yabancıyla yüzleşmemek için kapalı tuttuğum gözlerimin önündeki karanlıkta bir görüntü canlandı. Kor parçaları üstüme yağıyordu. Hiçliğe turuncu kıvılcımlar saçıyordu. Sanki düştüğü yerde yaktığı benim zihnimmiş gibi irkilerek geri çekildim. *Ne olmuştu öyle?*

Afallamış bakışlarıma, en az benim kadar sarsılmış şekilde o da karşılık veriyordu. Tanrım hayır; gözleri gri olamazdı. Bir ara animelere de merak sarmış olan benim karşıma, böyle insan ötesi renkte gözler çıkararak kader hiç yardımcı olmuyordu.

"Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," dedi kendini toplayabildiğinde.

Ah tabii, kendimi düşük bütçeli korku film sahnelerinde bulmadığım zaman bunu kesinlikle aklımda bulunduracağım!

"Acelem vardı, üzgünüm."

"Daha çok korkmuş görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" İlgiden çok zorunluluktan soruyormuş gibi soğuktu; şimdi gerçekten de çıplak olduğunu gördüğüm kaslı göğsü gibi.

Neyse ki çıplak olan tek yeri *oldukça güzel* göğsüydü. Mermersi teniyle Rönesans Dönemi heykeltıraşlarının elinden çıkmış gibi görünüyordu. Altındaki dar pantolonu, omuzlarındaki kayışlara tutturulmuş ağır pelerini ve kuzgun karası saçlarıyla her Amerikalı kadının bekârlığa veda partisinde hayalini kurduğu, Game of Thrones konseptli striptizcilere benzemişti. Öyle bir şey var mıydı ki? *Varsa listeme yazalım lütfen!*

"Her şey yolunda. Geç kaldığım için telaşlıydım, o kadar." O serbest bıraktığım şeyden, yeni tanıştığım ve kesinlikle burada olduğuna memnun görünmeyen birine bahsedecek değildim.

"Nereye gittiğini biliyor musun? İstersen eşlik edebilirim." Bu o sinir bozucu sahiplenen erkek tavırlarından çok, nazik bir öneriydi sadece. Ama yine de görgü kurallarına uyduğu için söylenmiş gibiydi.

"Gwen'in Büyülü Makasları. Ama kendim bulabilirim, gerçekten. Zahmet etmene gerek yok."

"Yolumun üzeri, merak etme, zahmet sayılmaz," dedi girmemi işaret edercesine kolunu uzatırken. Az önce olanlardan sonra ona tekrar dokunmaya çekinsem de elimi kuvvetli koluna doladım ve neyse ki, *neyse ki,* bir şey olmadı. Ama ondan uzak durmaya ne olur ne olmaz diye dikkat ediyordum.

Tekrar kalabalık köprülere karışırken burada karşılaştığım nadir karşı cinslerden birini koluma takmış olmak bakışları anında üstüme çekmişti. Ama sonra baktıklarının ben değil, sadece o olduğunu anladım.

"Tanrıça!" diye homurdandı çok yakından geçen bir cadı. "Üçüncü kocamı vampir seçmekle erkenci davranmışım!"

Ağzım bir karış açık bir şekilde genç adamın yüzüne baktım. İfadesizce yürümeye devam ediyordu ama onun yerine ben utanmıştım. "Bu normal bir şey mi? Etraftakilerin sana sataşması yani."

Omuz silkti. "Buraya gelmişsen bunu göze almışsın demektir. Bir emrivaki olmasa geleceğimi de sanmıyorum zaten."

"Cadı değilsin yani?"

Karşılaştığımızdan beri ilk defa içten bir şey yaptı ve güldü. "Öyle görünüyor muyum sence?" dedi fazla alaycı duyulduğunu fark edip eklerken. "Erkek cadı yoktur. Onlara büyücü denir ve ikimizden de çok farklıdırlar."

"Ah, tamam," demekle yetindim.

"Bir newbornsun değil mi?" diye sordu sanki üstümdeki kıyafetlerden ve sorduğum sorulardan anlamamış gibi.

"Öyleymişim." Bu şekilde seslenilmesi garip geliyordu. Sanki beygirden söz ediliyormuş gibiydi.

"Alışırsın," dedi aniden dururken. Etrafıma bakınınca geldiğimizi de anlamış oldum. "Burası olmalı. Sanırım bu, veda vakti."

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Herhâlde buradan sonrasını halledebilirim." Gözlerine bakmaktan kaçındım. Zaten uzun boyu yüzünden çabalamam gerekirdi.

"Bu bir dahaki sefere -*hayır, bir randevu sözü almıyordu*- önüne bakacağının sözü mü?" dedi muzip bir şekilde.

"Kesinlikle," diye yanıtladım topukları üstünde dönüp yoluna devam etmeden önce. Adını bile öğrenmediğimi o an fark ettim. Sorun değildi, Constantine'den öğrendiğim bir şey varsa o da ismin sandığımdan daha değerli bir şey olduğuydu ve bu hizmeti, onu hak etmemişti.

Kapının önünde bir süre daha bekleyip akan kalabalığı seyrettim. Hazmetmem gereken şeyler arasına yeni birkaç tanesi daha eklenmişti.

Öncesi korkunçtu.

Bu... *Tuhaftı.*

6. BÖLÜM
ŞAPKA, CİN VE DOLAP[23]

Yeni kıyafetler her kadının en iyi ilacıdır diyenlere önce iki çift sözüm vardı; 'Tamam bayım, haklı olabilirsiniz. Ama *her*, sizce de abartı değil mi?'

Belki de değildi çünkü az önce yaşadığım travmatik olaylara rağmen butiğe girer girmez ağzımın bir karış açılmasına ve salyalarımı etrafa saçarak küçük bir sevinç çığlığı atmama engel olamamıştım.

Kapıyı açmamla burnuma dolan pahalı oda parfümleriyle, göz alan parlak ışıkları ve ortada birbirine simetrik duran üstü elbiselerle oldu iki askılıkla içerisi, bir reklam çekim ajansına benziyordu ama modellerine kulislerinde manikür, ayak masajı ve ozon maskesi yapılan, aldıkları çeklerin boyu uzun bacaklarını aşacak türden ajanslara. Burada okulun verdiği bir bursla ancak bir kurdele alabilirdim ve belki onun için bile bluzumun düğmelerinden birkaçını açmam gerekebilirdi.

Fiona yine ne işler karıştırıyordu acaba?

İçeri gireli birkaç saniye henüz olmuştu ki üst kattan bir çığlık yükseldi. "Tanrıçam, kim bu Gorria!"

Pekâlâ, bu Diana'nın karar vermesinden daha hızlı oldu.

Koşuşturma sesleri ile birlikte merdivenin başında bir kadın bitivermişti. Üstünde bir cadıdan beklenmeyecek modernlikte uzun siyah bir tulum vardı. Omzunun tek yanından şövalyelerinkine benzer pelerin, dramatik bir şekilde dökülüyordu.

Beni görünce ifadesi değişti ve bir kaşı şüpheyle kalktı. Neyse, dercesine silkinen kadın, ani bir hareketle zıpladı ve kavisli ikiz merdivenlerden sağdakinin korkuluklarına, sivri topuklu ayakkabılarıyla çıktı.

---

23 C. S. Lewis'in Narnia Günlükleri kitap serisine *bağlı Aslan, Cadı ve Dolap* kitabının ismine göndermedir. (Y.N.)

Eğik çizginin üstünde koşarak aşağıya inmeye başlarken canlı bir *Sonic*[24] oyunun içine düşmüş gibiydim. O kadar hızlıydı ki gördüklerimi birkaç saniye geç algılayabiliyordum.

Korkuluğun ucuna yaklaşırken neredeyse yere paralel olmuş kadın sıçradı ve havada iki parende atıp yere, yanıma kondu. Eğilmiş şapkasını düzeltip selam verircesine eğildi.

"Merhaba, ben Gwen. Büyülü makaslarım senin için ne yapabilir, sevgili cadı?" Kadın *akılalmaz* çevikliğiyle eşit oranda gençti de. Yirmili yaşlarının başında gibiydi ve gerçekten çok ama çok güzeldi.

"Bir okula başlıyorum, adı Vhartlox Cadı Akademisi," diyebildim sesimi bulduğumda.

Gwen gülümsedi ve etrafımda yürümeye başladı. Şimdiye kadar gördüğüm cadılar arasında en marjinali ve -Fiona'dan sonra- en çılgınıydı. "Newborn olduğunu sanıyorum," Bir şeyi anlamış gibi kıkırdarken. "Güçlü de bir tanesi. Aslına bakarsan seni bir an için bir asilzade sanmıştım. Lütfen heyecanımı mazur gör. Böylesi bir gücü sizin gibilerde pek görmeyiz," dedi nefes verircesine. Ardından uyandırılmış gibi farklı bir ses tonunda konuştu. "Adını bahşetmek ister misin genç cadı?"

"Erin Handerson," diye cevapladım isim konusunda son zamanlarda edindiğim ketum tavrı tamamen unutarak.

"En doğru yere geldin Erin. Güçlü bir cadı, güçlü bir şekilde giydirilmedir. Giysi aurayı ehlileştiren yegâne şeydir. Eh, senin hareni odanın öbür ucundan görebildiysem bunu benim gibi işinde profesyonel birisi yapmalı," diyen Gwen, odanın ortasına doğru koştu ve askıların tekerlerini sürüp, hareket ederken metal ayaklarına bindi.

"Önce sana bir cübbe yapmalı. İçine rahat bir elbise ve tabii ölçülerini almalı. Okul üniformalarını sana burada teslim ederim. Geri kalanları da sonradan gönderirim. Evet, evet. Bir de şapka gerekli. Hadi," dedi askılıktan zıplarken. "Beni takip et!"

Arkasından gitmeden önce kapıdan yana baktım ama Fiona'yı göremedim. Sanırım geç kalacaktı, belki de çoktan yukarıdaydı. Deli dolu enerjisinin sonu olmayan Gwen'i kaçırmamak için takip ettim.

---

24 Kirpi Sonic, ilk olarak 1990 yılında Sega oyun konsolunda görünen, mavi renkli, hızlı, kırmızı ayakkabılı hayali kirpi karakteridir.

Bu sefer merdivenleri normal bir şekilde tırmandı ve üst katta beni bekledi. Bu kat, giriş holündeki devasa şamdandan aldığı ışık yüzünden daha da parlaktı. Etrafta içleri kumaşlarla dolu olan raflar ve koltuklar vardı. En ortadaysa küçük yuvarlak bir podyum. Ama orada da Fiona'dan eser yoktu.

"Şey, sanırım danışmanım henüz gelmedi. O geldiğinde başlasak daha doğru olur. Büyük ihtimalle bir hata var ve bunu netleştirmeden sizi yormak istemem," dedim çekingenlikle.

"Ne hatası?"

"Ben okulun verdiği bursla alışverişimi yapıyorum ve eminim ki burası o bursun karışlayabileceği yerlerden birisi değil. Anladığım kadarıyla Fiona yine kendi cebinden ödemeyi düşünüyor." Gözleriyle beni soyar gibi izleyen Gwen'e bakıp ekledim. "İşin aslı, ben böyle bir şey istemiyorum."

"Podyuma çıkarsan başlayabiliriz Erin," dedi sanki az önce başka bir dilde konuşmuşum gibi.

"Sanırım anlamadınız. Ben bunları karşılayamam."

Omuz silkti. "Güzel bir cadı, güzel bir akşamüzeri... Beni gerisi çok ilgilendirmiyor."

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde onu izlerken aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Aşağıya olan akrobatik yolculuğu sebebiyle yanına almadığı ama şimdi elinde duran siyah beyaz bastonu yere vurdu. Sihirbazların asasının bir yorumu olması beni gülümsetmişti. "Hadi, güzelim. Seni tüm *gece* bekleyemem!" dedi Gwen ve panikle podyuma koşturmama sebep oldu.

İşi bittiğinde bir parfüm şişesi belirdi ve kulaklarımın altına sıkılıp ferahlatıcı esansını yaydı.

"*Voila!*[25] Ben buna dönüşüm derim," dedi Gwen gururla göğsünü şişirirken. Sanki umutsuz hastayı kurtarmış bir doktora benziyordu. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Gözüm koltuğun üstünde pahalılığını garantiler derecede şık, siyah kutulara istiflenmiş ve üst üste dizilmiş kıyafetlere gitti. Yaklaşık yarım

25 (Fr.) İşte.

saat kadar bir süre hiçbir filmde bulamayacağınız türde bir *makeover*[26] geçiriyordum. Gerçekten inanılmaz görünüyor olmalarına karşın bu kadın, *dur*dan anlamıyordu. Ben de kara kara tüm bunları nasıl ödeyeceğimi düşünüyordum.

"Şahane," diye başlayıp sayısız övgü ve teşekkürü arkasına sıraladım. Fakat sonuna bir, "Ama..." kondurduğumda Gwen'in kaşları çatıldı. "Bunlar çok fazla."

"Modada fazla diye bir şey yoktur, sadece az vardır ve tatlım, ne kadar çok olursa olsun hep azdır." derken Vouge[27] haziran sayısının başlıklarından biri gibi duyulmuştu. "Üstelik bir cadı için kıyafetin modadan fazlası olduğunu yakında anlayacaksın." Gwen sözsüz bir şekilde Fiona'nın tanıştığımız ilk gün yaptığı büyüyü; Gerçek Görüş büyüsünü yaptı. Işıklar kararıp auralarımız açığa çıkarken bu sefer bir şeylerin farklı olduğu aşikârdı.

İlk gördüğüm zaman hepimizden yükselen enerji, dağınık alevler gibiydi. Şimdi sanki cübbelerimiz onları koruyordu. Kırmızı enerji cübbeyi lamba gibi parlatırken, alt uçlarından yeri yalayıp dışarı fışkırıyordu. Kafamdan hâlâ serbest ışık demetleri çıkarken eskisinden daha zayıftı.

Gwen çok daha farklıydı. Tam bir cübbe giymediği için onun bordo enerji sicimleri sarmallar çizerek etrafına sarılıyor, sırtındaki pelerine bağlı gibi duruyordu.

Gwen konuşmaya başladı. "Enerjimiz bize, sonsuz gecenin bilinmezliğinden ve doğanın ahenginden verildi. Bu nedenle serbest hâlde gücümüz tekrar Gece'ye akmaya, Doğa'ya dönmeye çalışıyor. Cadılıkta giyim işte bu yüzden bu kadar önemli. Büyüyle sırlanmış kumaşlar enerjinin kaçıp gitmesine engel olur. Hatta enerjiyi biriktirmemize şans tanır. Kıyafetlerini iyi kuşanmış bir cadı her zaman 1-0 önde başlar."

Başımla onu onaylarken yanıma gelip kolunu omzuma attı ve beni başka bir yere yönlendirdi. "Şimdi sıra sana bir şapka seçmekte."

Yarım günümü cadılar arasında geçirmeseydim bu söylediğini bir şaka zannedebilirdim. Listede ilk gördüğümde -mektubun gerçek ol-

26 (İng.) Yeni baştan yaratmak.
27 Bir moda dergisi.

duğunu anladığım zaman dahi- komik bir espri olduğunu düşünmüştüm çünkü. Cadılarla ilgili tüm klişelerin gerçek olduğuna inanmak biraz güçtü. Biz insanlar, ki artık biz diye bir şey de kalmamıştı ya neyse, bu kadar nokta atışları yapmış olamazdık.

Ama yaklaşık yarım saatlik bir uğraş sonrasında elimde, uzun konisinde bordo işlemeler bulunan, yelpazesi dar bir şapka tutuyordum. Şapkaların muhafaza edildiği rutubet kokulu loş depodan çıktığımızda derin bir nefes aldım. İçeride arsız laflarına maruz kaldığım şapkalar, sandığımın aksine yaşıyorlardı. Büyülü dünyada ruhu olmayan çok az şey vardı. Gwen, taşlarının ergenlik döneminden yakınınca bunu daha iyi anlamıştım.

Son birkaç gün şaşırma güdüm altüst olduğu için şapkamın ucunu barkod okuyan cihazlara benzer -ama tamamen büyüyle çalışan- bir şeyle tarayan Gwen, bana arcade oyun salonlarındakiler gibi küçük bir bilet verdiğinde bile gayet normal karşıladım.

"Bunu, şapka cinini yerleştirecek görevliye vermen çok önemli Erin. Yoksa birkaç anını çaldırabilirsin," dedi gayet ciddi bir tavırla. "Aklına yer etmesi için izin ver sana küçük bir hikâye anlatayım. Olay çok çok eskilere dayanıyor, birçok Tanrının Olimpos Dağı'nda hüküm sürdüğü zamanlara; daha insan namına bir şeyin olmadığı zamanlara."

Kendimi tutamadan sözünü kestim. "Ne? Yunan Mitolojisi gerçek mi!" *Tamam, şaşırmama konusunda erken konuşmuşum.*

"Tatlım, inanılan her şey gerçek; doğru gerçeklik tanımını bulduğun takdirde tabii," dedi Gwen ve devam etti. "Neyse, bizim soyumuzdan çok önce dört insan soyu daha yaşadı. İlki altın soylulardı ve neredeyse Tanrılardan farksız yaşadılar ama Tanrılar kararsız varlıklardır ve hızlı sıkılırlar. Tüm altın soyu ortadan kaldırıp onları yer üstü cinleri yaptılar; bir diğer tabirle zararsız hatta iyi niyetli olan cinler.

"Sonra gümüş soylular geldi. Bunlar da en az altın soylular kadar bolluk bereket içinde yaşadılar ama ilkinin aksine Tanrılara karşı inançsız ve saygısızlardı. Onlara tapınmayı bırak, şükretmiyorlardı bile. Bu durum Tanrı Kral Zeus'u sinirlendirdi ve onları da ortadan kaldırıp yeraltı cinleri yaptı. Üstelik diğer soyların kolaylıkla eriştiği ihtiyaçları da toprağın altına sakladı ve bundan sonra gelen soyları toprağı işlemeye mahkûm etti.

"İşte olay buradan sonra bizi ilgilendirmeye başladı. Binlerce yıl sonra biz demir soylular gelince ve cadılar ortaya çıkınca yeraltı cinleriyle iletişime geçtik. Onların arasında kötücül olan çok fazla cin var ama bazıları yer üstüne olan meraklarıyla ve zararsız öğrenme güdüleriyle bir bilgi ağı kurmaya karar verdiler ve Büyük Kütüphaneyi; *İndicinapolis*'i kurdular. Yıllarca ölülerin kalan hafızaları ve Lethe Nehri'nin[28] silik anılarıyla idare ederek kendilerini geliştirdiler ama bu o kadar da yeterli değildi.

"Bizim şu anda hayatta olmayan kadim cadılarımızdan Quri Spreént, İndicinapolis'i keşfettiğinde orada uzun bir süre kaldı. Kaynaklarından yararlandı ve orada keşfettiği bir bilgiyle cadılar için ölümsüzlük tılsımları oluşturdu. Yeraltı cinleriyse bu buluşla oradan ayrılmasına izin vermediler, en azından hiçbir karşılık almadan. Ve aralarında bir anlaşma yapıldı. Çok fazla büyü için çok daha uzun hayatlar yaşayabilecek biz cadıların hafızasının ek bir yardıma ihtiyacı vardı. Cinlerin zekâları ise alabildiğine uzanan türdendi. Böylelikle cinler, şapka cinleri olarak, her bir cadıya refakatçi atandı ve karşılığında, bizler öldüğümüzde, şapka cinlerine biriktirdikleri bilgileri İndicinapolis'e taşıma hakkı verildi. Yani bilgi daimî oldu ve iki taraf da kazandı."

"Bu yüzden eğer biletim olmazsa anılarımı çalabileceklerini söyledin. Bilet bu anlaşmanın garantisi, değil mi?" dedim kuşkuyla.

Gwen başını onaylarcasına salladı ve şapkamın sırtını okşamaya başladı. "Şapka cinleri sahibine hastır. Tüm ömürleri boyunca tek bir cadıya refakat edebilirler ve biz öldüğümüzde onlar da ölür, tekrar yeraltı dünyasına inerler. Bu, anlaşmayla teyit edilen bir durumdur. Bazı cadılarsa öylesine bencil davranır ki bu sadakate sahip şapka cinlerini terk eder ve yeni bir şapka edinir. O zaman o cinler sahibi ölene kadar yalnız bir hayata mahkûm kalır, huysuzlaşır."

Gwen, düşüncesi bile tüylerini ürpertmiş gibi silkindi. "Neyse, sadede gelelim. Sana yeni bir özel gün şapkası vermeyeceğim. Kendisi şapkanın içerisinde gizli. Zamanı gelince bir kaşıntı gibi hissedersin. O zaman yapman gereken şapkanın ucunu tutup silkelemek. İkinci şapkan ya da artık kaçıncısıysa içinden çıkacaktır."

---

28 Yunan Mitolojisinde ruhların ölümlü hayatlarını unutmak için suyundan içtikleri bir yeraltı nehri.

Bitkinlikle başımı salladığımı fark edince bakışları yumuşadı. "Fiona aç olduğunuzdan bahsetmişti. Masayı çoktan hazırlatmıştım zaten."

"Fiona burada mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, üstelik sana bir de sürprizi var. Göstermeme ne dersin?"

"Ne sürprizi?" Tanrım, daha bu kıyafetler için Fiona'ya hesap soramadan bir de sürpriz mi vardı?

Gwen keyifle ilk geldiğimiz prova odasına geri yürürken, "Her genç kızın ihtiyacı olan bir şey diyelim," dedi. Topukluları sert zeminde tak tak sesler çıkarırken odanın arkasına doğru yürüdü ve havanın ortasında, salınmayan, aksine kaskatı duran ve orada olduğunu yeni fark ettiğim kapı koluna asıldı. *Kaşlarımı havalandırmama neden olacak bir olay daha!*

Bastırdığı kapı kolunu bir klik sesi eşliğinde çekti ve normal görüntünün üstünde sanki kusursuzca kesilmişe benzer dikdörtgen bir silüet oluştu. Kulpu çektikçe o dikdörtgen, koyu renkte bir kapı eşiğine dönüştü. Prova odasının parlak ışıkları aralıktan içeri süzülüyor ve yerdeki akılalmaz güzellikte renk cümbüşünü gözler önüne seriyordu.

"Neresi burası?"dedim şaşkınlıkla.

"Erin tatlım, bu Fiona'nın sana naçizane hediyesi; bir dolap," derken kırmızı dudaklarını büzmüş, ellerini birbirine kavuşturmuştu.

"Peki, ne bu dolap? Daha önceki dolaplarım içinde beklenecek türden değildi."

"Tatlım, emin ol, daha önce hiç *dolabın* olmadı." İçeriyi işaret etti. "Gir hadi."

Onu takip ederek eşikten geçtim. Yaklaştıkça yanının kıldan ince olduğunu gördüğüm kapı, tıpkı Fiona'nın *Porta* büyüsünde yaptığı gibi başka bir yere açılıyordu; hayatımda varlığını tahmin dahi edemeyeceğim bir yere.

Kendimi bir tür masallar diyarında ya da ürpertici bir bilgisayar arayüzünde gibi hissettim. Sanki evrenin alabildiğine uzanan boşluğunda rastgele bir yere bırakılmış, galaksiler ve nebulalar arasında sürükleniyorduk.

Birbirine girmiş akışkan renkler, helezonlar çizerek ton yelpazelerine dağılıyor, diğerlerinin içine karışıp düğümlenerek ustaca yapılmış

bir sulu boya çalışmasını andırıyordu. Ve sanki önümde zaten denk geldiğim anda telefonumun arka planı yapacağım görüntülerden biri yokmuş gibi anı daha sanatsal ve büyülü hâle getiren Fiona vardı. Halatları sonsuzluktan iniyormuş gibi gelen bir salıncağın üstünde sükûnetle sallanıyordu. Saçları ve halatların çözülmüş uçları, yukarı çıkıp gerisin geri inerken küçük kamçılar gibi omuzlarına çarpıyor, sessizlik normalden daha ağır hissettiren havanın silik sesiyle bozuluyordu.

Fiona bizim geldiğimizi görünce daldığı diyarlardan kopup her zamanki uçarı neşesini buldu ve salıncak yeterince yavaşlamadan atlayıp birkaç tökezlemenin ardından dengesini sağladı. "Ah Tanrıça aşkına Erin, muhteşem görünüyorsun!" Bana doğru koşup elleriyle kumaşı ve saçlarımı çekiştirerek inceledi. "İyi iş çıkarmışsın *kuzen*."

Ve gizemin düğümü çözülmüş oldu. Bakışlarım ikisinin de fırıl fırıl dönen sıcak kahve gözleri arasında gidip geldi. Aynı çılgınlık, aynı tez canlılık... Tahmin etmeliydim. "Bir Rebelleiche daha mı?"

Gwen neşeyle Fiona'ya doğru gidip kolunu omzuna attı. "Kendimi tam tanıtmadım, evet. Ben Gwendoline, Gwendoline Rebelleiche."

Gwen hazırlattığı yemek masasını -*Fiona'nın sandığımdan daha pahalı olan kristal taş alışverişinde harcanmayan bütçeyle aldığını öne sürdüğü*- dolabıma afroz tozundan bir tutamla getirmiş, hepimiz bu enteresan manzarada bir akşam yemeğine oturmuştuk. Masada yok yoktu.

Kıpkırmızı kızartılmış tavuk, içinde bolca yağ eritilmiş patates püresi, sebzeli patilalar, etli ve peynirli turtalar, minik poğaçalar, bohça mantılar, zeytinyağlı salata ve mezeler, kreması bembeyaz bir buluta benzer pastalar, çikolatalı muffinler ve bolca erik meşrubatı...

Ağzımın kenarından damlayan yağları silmekten oluşmuş küçük bir peçete tepeciği ne kadar yediğimin ve aldığım kalorinin tehlikeli boyutlarda olduğunun en büyük kanıtıydı.

Cadılar yiyeceklerine de mi büyü karıştırıyordu yoksa Amerikan mutfağının yavan tatlarına alışmış bana mı bu kadar lezzetli geliyorlardı, emin değildim ama bir şey kesinleşmişti; eğer yemekleri bu kadar güzelse Vhartlox'tan dünya kadar olup ayrılacaktım.

"Peki, ne bu dolap? Tam olarak ne işe yarar?" diye sordum limonların ve buzların, rengini hafifçe açtığı erik meşrubatından bir yudum daha alırken.

"Dolapların temel mantığını, kullanılmayan kozmik galaksiden uygun parçaları işleyip sınırsız kapasiteli bir depo oluşturmak gibi düşünebilirsin. Tabii, belli bir hacmi olduğu için o kadar da sınırsız değil ama burayı ömrünün ilk yarısında ancak doldurursun. Tabii Fiona Rebelleiche değilsen, o bir istisna," dedi Gwen espriyle.

"Fiona'nın neresi istisna?"

Fiona kıkırdadı. "Benim beş tane dolabım da ağzına kadar dolu ve hepsi bunun en az üç katı. Seninkini alırken kendime de altıncısını aldım hatta."

"Tanrım Fiona, bu yaşta bu kadar fazla eşyan olması normal mi?"

Gwen başını salladı. "Hayır, değil. Bu tamamen Fiona'nın müsrifliğinden kaynaklı. Daha küçücük bir bebekken anlamıştım ben böyle olacağını."

"Sanki o zamanlarını görmüş gibi konuşuyorsun? Siz birlikte büyümediniz mi?" dedim kuşkuyla.

Gwen bir kahkaha attı. "Hayır, hayatım. Fiona benim beşinci kuşaktan kuzenim. Ben yüz elli dört yaşıma daha geçen hafta girdim."

Bırak yüz elli dördü, taş çatlasa yirmi beş bile olamazdı. Bu neredeyse imkânsızdı. Gözlerim yuvalarında büyürken Fiona duruma müdahale etti. "Şaşırma Erin, biz cadılar yeterince yetenekli ve güçlü isek ölümden uzun süreler kaçabiliriz. Ama bunun belli bir bedeli var elbette. Nasıl vampirler ölümsüzlüklerini kana ve acıya borçlularsa biz de yaşlanmamızı durdurmak için çeşitli görevlere çıkar, başarılı olduğumuz takdirde yaşayacak fazladan yıllar kazanırız. Mesela Gwen elli yıllık görevleri yapıyor. Bunlar ne çok kolay ne çok zor olan görevler. Gelecek yıl yeniden bir maceraya atılacak ve bu sefer ben de onunla gitmeyi düşünüyorum. Balta girmemiş ormanlarda sürekli aktığı vadiyi değiştiren Ejderha Nehri'ni bulmaya çalışacağız. Benim için bir katkısı olmayacak çünkü Gorriaların ve Moveaların görevleri birbirinden farklı ama Gwen'in ateşten bir nehirde yıkanışını kaçırmak istemiyorum."

Şimdi Gwen'in az önce anlattığı hikâye anlam kazanmıştı. Tüm bunlar inanılmazdı ve bunları hazmetmem, az önce masayı silip süpürmüş midemden bile daha güçtü. Ama bahsettikleri gibi önümde uzun yıllardan oluşan bir hayat olacaksa bunun için yeterince zamanımın da olacağı anlamına geliyordu.

Erik meşrubatından büyükçe bir yudum daha alırken kulakları sağır edici bir siren sesi yükseldi. Korkudan içeceği neredeyse masaya püskürtüyordum. Bu sefer hazırlıksız yakalanan sadece ben değildim. Fiona ve Gwen de dehşetle sandalyelerinden fırlamış, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde aralık dolap kapısına, sesin geldiği yöne bakıyorlardı.

Apar topar dolabın içinden çıktığımızda siren sesi daha da yükselmişti. Gwen atik bir hareketle sıçrayıp giriş holünü çepeçevre dışarıya açan camın kirişlerine kondu ve dışarı baktı. Masa sohbetimizde anlattığı üzere benim *cadı hiperaktivitesi* adını taktığım bir tür özel durumu vardı. Bu duruma, onun sahip olduğu enerjinin bir kısmının aurasına katılmak ya da doğaya karışmanın aksine içine, yani bedenine akması neden oluyordu. Sonuçları insan ötesi bir çeviklik ve enerji patlaması olup aynı zamanda teknik büyülerde odaklanmama sıkıntısına neden oluyordu. Şimdi camın üst yarısını kesen kirişin üstünde, ayaklarında topuklularla kedi gibi tünemiş, endişeyle dışarıyı seyrediyordu.

Bize dönüp konuştu. "İlerideki sokak arası köprüsünde bir karışıklık var. Gidip baksam iyi olacak."

Fiona'nın kendi sorumluluğunda olan bir cadı adayı söz konusuyken, *tamam, biz burada seni bekliyoruz,* gibi bir şey demesini bekliyordum. Oysa o Fionalığını yaptı ve "Biz de geliyoruz kuzen," dedi.

Dakikalar sonrasında kalabalığın aktığı yere doğru cadıların arasından sıyrılarak ilerliyor ve sesin şiddetinin arttığı, herkesin yoğun bir panik hâlinde olduğu o köprüye daha bir yaklaşıyorduk.

Yavaş yavaş döndüğümüz dönemeçler ve binaların biçimleri, kaplamaları bana tanıdık gelmeye başlayınca kalbime korkunç bir ağırlık çöktü. Nefes alıp verişim hızlandı ve kalbim, isterik bir şekilde teklemeye başladı. *Tanrım. Hayır. Hayır!*

Fiona bendeki bu ani değişimi ve sarsılmaları hissetmiş olacak ki bana döndü. "Erin, neyin var? Korkma, bu kadar cadının içinde sana bir şey olamaz."

Yüzüme ateşler basarken boğazıma bir yumru oturuyor, gözlerim dolan yaşlarla batmaya başlıyordu. Hayır, bu korku değildi; bu panikti. Çünkü bu tanıdık sapak, birkaç saat öncesinde beni kendine çeken ve o korku dolu dakikaları yaşadığım dükkândan başka bir yere gitmiyordu. Hayır, hayır, ben orayı tekrar görmekten de korkmuyordum. Beni dehşete düşüren şey tamamen aklımdan çıkıp gitmiş o yaratığın, benim sorumsuzluğum yüzünden birine zarar vermiş olma olasılığıydı. Bu olan her neyse ona benim neden olduğumu ve bunu belki de erkenden uyarmış olsam engelleyebileceğimi anladığım için her adımımda ciğerlerim patlayacakmış gibi sıkışıyor, midemden yukarı asitler yükseliyordu.

Sonunda, kalabalığı yarmanın neredeyse imkânsız olduğu o yerde, Gwen'in yırtıklığı sayesinde çemberin sonuna kadar ulaşmıştık. Bedenim uyuşmuş, bir kukla gibi Fiona'nın arkasından sürüklenirken amansız bir dua tutturmuş, bu felaketin sandığım kadar kötü olmamasını umuyordum. Eğer öyleyse bunun yükü tamamen benim boynumdaydı, benim suçumdu.

Açıklığın çevresini sarmış son çemberde grimtırak takımlar giyinmiş ve güvenlikten sorumlu oldukları belli olan cadılar, ellerinde beş cadı renginde enerji demetleriyle tetikte bekliyordu. Fiona'nın son bir çekiştirmesiyle doğru açıya ulaştım ve kafalar arasından olanları görebildim.

Simsiyah dükkânın camları dışarı patlamıştı ve çerçevesinde keskin bıçaklar gibi duran cam kalıntıları siyah sıvıya bulanmıştı. Hemen önünde yere yığılmış bir kumaş yumağı arasından teni bembeyaz kesilmiş, şapkası metrelerce ileriye yuvarlanmış bir cadı vardı. Köprünün ahşap damarları arasına kıpkırmızı kan akmış ve çevresinde aralıklardan aşağıya çiseleyen bir kan göleti oluşmuştu.

Tanrım hayır! Bir çığlık boğazımdan yükseldi. Nefesim daha da kontrolsüzleşmişti.

O, o ölmüştü.

(...) Zeus kızdı onlara, Gömdü toprağa bu saygısız yarıkları, Yeraltı cinleri oldu gümüş soylular. [29]

Hesiodos - İşler ve Günler

29 Hesiodos, Thegonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 54. 138 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

7. BÖLÜM
VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

Hıçkırıklarla sarsılırken Fiona beni kendime getirmeye çalışmıştı. Bense gözlerimden yaşlar boşanırken başımı sallamıştım. "O öldü Fiona, öldü. Benim yüzümden. Bu, benim hatam."

Fiona şaşkınlıkla karışık bir endişeyle yüzümü ellerinin arasına almıştı. "O ölmedi Erin. Bak, kendine geliyor."

Gerçekten de geliyordu. Cansız, neredeyse cansız yatan cadının altındaki kan göleti yavaş yavaş ona doğru çekiliyor ve kadının bedeni hafif seğirmelerle hareketlenmeye başlıyordu. Onunla ilgilenen her kimse, ölmesine izin vermiyordu. İçimdeki korkutucu suçluluk duygusu tamamen gitmese de hafiflerken ağızdan çıkan çıkmıştı ve şimdi gri üniformalı cadılardan biri tüm ilgisini üzerime çevirmişti. "Bu senin hatan?"

"Bu senin hatan! Böyle söyledin," diye ellerini masaya çarptı dedektif cadı. Masadaki mumlar ve akabinde mumların alevleri sallandı. Kadının sert yüzünde ışık yanılsamaları oluştu.

Son birkaç saat kâbus gibi geçmişti. Ben, Erin Handerson, cadıların dünyasına adım attığım ilk günde, *tutuklanmıştım*. Bu sonuna kadar benden ve bana nanik yapmayı asla es geçmemiş kaderimden beklenecek bir şeydi. Hayallerim öylece, karşılığında hiçbir bedel ödemeden gerçekleşebilir miydi ki? Sorunun cevabı karşımdaydı. Saatlerdir yüzünden gram eksilmemiş öfkesiyle gözlerimden ufacık bir yalan parıltısı yakalamayı bekliyordu.

"Size çoktan anlattım; ne olduğunu ben de bilmiyorum. Sanki beni etkisi altına almış gibiydi. Nereye gittiğim ya da ne yaptığımdan bihaberdim. Her şey çok hızlı oldu. Ben üzgünüm. Birilerine söylemeliydim ama anlatmaya cesaret edemedim." Olayı yüzlerce kez dinlemişti ve hâlâ başka şeyler duymayı bekliyordu.

Dedektif cadı, huysuzca başını sallarken tüm o zaman boyunca bana refakat etmiş Fiona sinirle ona yaklaştı. "Sizce de yeterli değil mi, dedektif? Ona zaten doğruluk iksiri içirdiniz, olanları olduğu gibi anlatmaktan başka çaresi yok. Anlattı da. Daha ne istiyorsunuz? Duymadınız mı? Fazlasıyla korkunç şeyler yaşamış. Lütfen artık bu sorguya bir son verin!"

"Her şeyi anlatmıyor olabilir. Doğruluk iksiri onu söylediklerini doğru söylemeye zorlar, o kadar. Tüm detayları anlatmaya değil."

"Sorulabilecek tüm soruları sorduysanız bundan endişelenmeniz gereksiz. Öğrencimi serbest bırakın. Zaten sayenizde programın yeterince gerisinde kaldık." Fiona iş *kendince* ciddiye bindiğinde çok farklı bir kimliğe bürünüyordu. Sevimliliğinin yerini ürpertici bir kararlılık alıyordu.

Kadın tiksintiyle konuştu. "Tek derdin buysa bir danışman olarak cadını asla yalnız bırakmamalıydın. Bugün neredeyse bir cinayet işleniyordu. Senin ve küçük arkadaşının sorumsuzluğu yüzünden."

"Evet," dedi Fiona karşılık olarak. "Bugün bir cinayet işleniyordu ama kaçamasa ilk kurban Erin olacaktı. Ve bu ne benim ne de onun sorumsuzluğu yüzündendi. Bu sizin istihbarat eksikliğinizden kaynaklı bir hata. Taşlaşmamış bir yumurta Yaratıklar Müzesinde, gerekli önlemler alınmadan sergilenemez. Eğer işinizi başta doğru yapsaydınız ne Erin onun etkisi altına girecek ne de bir cadı neredeyse öldürülecekti."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun genç cadı!" Dedektif gözlerini kıstı.

"Asıl siz hangi aileyle uğraştığınızın farkında değilsiniz dedektif!" Dudaklarında meydan okuyan bir gülümsemeyle kapıya baktı. Masanın üstünü döven parmakları, üçten geriye doğru saydı ve sıfır anlamına gelen açık avucunun masaya inmesiyle birlikte kapı açıldı. Kapının açılması demek, içeride büyü yapılmasını engelleyen tılsımların kırılması demekti. Dedektif neye uğradığını şaşırırken kapıdaki görevli adımızı söyledi ve ardından ekledi. "Serbestsiniz!"

"Ben daha sorgumu bitirmedim," dedi dedektif inatçı bir tavırla.

Fiona masadan kalkıp, beni de arkasından sürüklerken konuştu. "Ah dedektif, geç bile kaldınız!"

Fiona bir konuda haklıydı; programın gerçekten gerisinde kalmıştık. Ama program Fiona'nın programı olunca gerisinde kalmamız hayati bir şeyi kaçırmamız demek değil, sadece birkaç enteresan büyülü maceradan mahrum kalmamız anlamına geliyordu. Görünen oydu ki bahsi geçen oryantasyondan bile günler öncesinden okula varacaktık.

Çıktığımızda, günün ilk ışıkları sanki geceyi kızıl kamçılarıyla gökyüzünden uzaklaştırıyordu. Fiona homurdandı. "Kahretsin, bak gece karanlığını kaçırmışız! Artık gün boyunca beklemek zorundayız."

"Neden şimdi gidemiyoruz ki? Bunun karanlıkla ne alakası var?"

"Süpürgeyle sabah güneşinin alnında uçmak sana ne yapar, hiç düşündün mü? O kadar yüksekte tenin yanmayı bırak neredeyse kızarır. Güneşin gitmesini beklemekten başka çaremiz yok."

Pekâlâ, cadıların büyülü bir güneş kremi yoktu anlaşılan. "Ama altın parayı kullandığın gibi yine bizi oraya ışınlayamaz mısın?"

Fiona kafasını hayır dercesine sallarken, "Vhartlox'un toprakları öyle büyülerle korunur ki bizim için oraya gitmenin tek yolu süpürgedir. Yeni başlayanlara danışman atanmasının en önemli sebebi de bu, sizi oraya götürecek birine ihtiyacınız var," dedi.

"Ee, ne yapacağız peki o zamana kadar?"

"Madem gidemedik, önce güzel bir uyku çekelim diyorum. Bak Gwen de geliyor. Eminim bizi apartmanında ağırlamaktan büyük keyif duyar." Onu görünce yüzünde her zamanki şen ifadesi belirirken kuzenine sarıldı. "Bundan daha hızlı olabilirdin kuzen. Seni tanıyorsam işin iki dakikadan fazla sürmezdi."

"Az kalsın ailemizin kulağına gidiyordu Fiona. Onlarla uğraşıyor olsak inan buradan çıkmış olsan dahi yine uzun bir süre alıkoyulurdun. Bu sefer iş ciddiydi." Gwen yorgun bakışlarını Fiona'dan ayırıp bana çevirdi ve elimi sıktı. Yüzünde hafif kızgın ama yine de anlayışlı bir ifade vardı. "Erin, *amour*[30], niye başta bize söylemedin? Bilsek bir önlemini alırdık."

30 (Fr.) Aşkım.

Mahcup bakışlarla ayağımı yerde sürüdüm. "Ah, Gwen, o kadar üzgünüm ki... Ben böyle olacağını bilemezdim. Çok sorumsuzcaydı ama hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ve çok fazla şey olurken bu hiç kolay değil."

"Senin de başın bir beladan öbürüne giriyor be güzelim," diye lafa karıştı Fiona ne tür bir pot kırdığından habersiz bir şekilde.

"Ne belası? Doğruyu söyle Fiona, senin pervasız hareketlerin yüzünden mi hırpalanıyor bu kızcağız?" Gwen bu sözlerini öyle anaç bir kuşkuyla söylemişti ki işte şimdi göstermediği fazladan yüz yirmi küsür yıl, varlığını hissettirmişti.

Fiona olayı anlatmak zorunda kalsa da Ejderin Kalbi'ni hikâyenin dışında tuttu. Gwen benimkini tutan elini omzuma kaydırıp, biraz da sıvazlayarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Zavallı sabi, daha başlamadan böyleyse ilerisini düşünemiyorum."

Doğrusunu söylemek gerekirse Gwen, al benden de o kadar!

Gwen, bizi Cadı Köprüsü'nün yoğun karmaşasının içinden çıkarıp daha ücra köşelerine, mümkün mü bilmiyorum ama daha sıkışık mahallelerinden birine götürdü. Evi tipik bir Fransız *condo*su[31] şeklinde döşenmişti; sade, zevkli ve bol bol *Art Deco*[32] kokan.

Yolda laflarken moda eğitimini Paris'te -Paris'e tıpkı Fransızlar gibi Parî diyordu- her yirmi yılda bir tekrardan başladığı için beş kere aldığını, modanın nabzını tutmak için de hiçbir -yine- Paris Moda Haftası'nı kaçırmadığını anlatmıştı. Soyadı Rebelleiche'nin Almanca olmasına rağmen onu başta Fransız sanmamın nedeni buydu; *Gwendoline est une fille passionné de France*[33].

Dairenin iki minik odası vardı ama tıpkı benim gibi en başından beri camın önündeki koltuğa gözünü dikmiş Bianco, minderin üstüne kurulunca ben de peşi sıra oraya yattım ve tüm itirazlara rağmen kalkmadım. Koyu turuncu tüllerden içeri sızan güneş ışığı yüzümü tatlı bir yaz yakıcılığıyla kavururken, daha farkına varmadan uykuya dalmıştım.

---

31 (İng.) Apartman dairesi

32 Art Nouveau sanat akımının devamı ve aynı zamanda akıma karşı tepki olarak Paris'te 1925 yılında ortaya çıkmış sanat akımı. Mimari, dekoratif sanatlar ve mobilya eşyaları gibi alanlarda uygulanan bir tasarım tarzıdır.

33 (Fr.) Gwendoline tam bir Fransa tutkunuydu.

Alev alev yanan bir gölün üstünde yürüyorum. Burnumda sanki bir şeyler çürümüş gibi kötü bir koku var. Gözlerim yanıyor ama onları yakan ateş değil. Uzaklarda, dağlarda kalkan tozlar ve patlamalar görüyorum. Gök parçalanırcasına gürüldüyor, şimşekler ve yıldırımlar karanlıkta çatlaklar açıyor. Boğazımdan hıçkırıklar yükseliyor. Onlar benim hıçkırıklarım değil, onun acısı benim acım değil. İçimi parçalayan bu endişenin sebebini bilmiyorum.

Etrafımda siyah solucanlara benzer çıyanlar boy göstermeye başlıyor. Benim korkudan, onun kederden attığı çığlık birleşiyor. Ateşin ve kabaran çıyanların içinden bir şey büyüyor. Dumanların arasında gördüğüm silik parçaları tamamlarcasına o canavarı görüyorum. Solgun çocuk yüzleri bana bakıyor. Nefes alamıyorum... Batıyorum...

Artık düzgün bir uykunun hayalini kuramaz bir şekilde uyanıklığa şükrederek, gözlerimi tekrar açtığımda saat öğleni geçiyordu. Mutfaktan gelen mırıldanma seslerini takip ettim ve Gwen'in hafif bir kahvaltı hazırlığına koyulduğunu gördüm.

Fesleğen ve roka kokusunu tencerenin üstünden süzülen buharla içime çektiğimde ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Kâbusun sevimsiz etkisini neredeyse üstümden atmamı sağlamış güzel bir *brunch*ın[34] ardından hazırlıkları tamamladık.

Gwen, üstümde kalmış ve değiştirmeye fırsat bulamadığımız eski pelerin yerine, hafif bir panço pelerin vermişti. Diğerlerini bana hazır olduğunda göndereceğini ve benimle çalışmanın büyük bir zevk olduğunu üstüne basa basa söylemişti.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Gwen beni Fiona'dan uzağa çekip kısa bir nasihat daha verdi. "Erin, güzelim, dikkatimi çeken bir şeyi söylemem gerek. Fiona'nın bir kardeşi ya da zamanını geçirip keyifle arkadaşlık edebileceği, paylaşımda bulunabileceği yaşıtı bir akrabası olmadı hiç. Eminim ki seni bunların yerine koyuyor.

Üstüne fazla düşmesi de bu yüzden. Ama lütfen kendini çok kaptırmadığına emin ol. O hep aşırıya kaçan bir çocuk olmuştur. Sonuçta sadece kendisine değil, istemeden sana da zarar verebilir."

34 (İng.) Kahvaltı ve öğle yemeğini birleştiren öğün.

Mor rastalarını Bianco'nun çekiştirmesine izin veren uçarı cadıya baktım. Ondan birine zarar gelebilecek gibi görünmüyordu, en azından Gwen'in söylediği gibi; bile isteye zarar verecek biri değildi.

Öğlen saati cadıların gecesiydi ve evet, vampir değildik ama biz de geceyi en az onlar kadar seviyorduk anlaşılan. Cadı Köprüsü'ndeki tüm o hengâmeyi görmüş biri olarak, şu anki sakinliği daha çok emekli mahallesindeki öğlen trafiği olarak nitelendirebilirdim. Ama yine de yanınızda Fiona gibi biri varsa vakit öldürmenin tanımını yeniden yazabilmek için yeterli atraksiyon bulmak mümkündü.

Önce Fiona'nın kuaförüne gidip saçımı kalıcı olarak canlı bordoya-bir Gorria isen bunu sahiplenmek gerekiyordu- boyatmıştık. Aslında yapılan işlemi, tam olarak boyamak değil de saç köklerini büyüleyip saç rengini kalıcı olarak değiştirmek diye düşünebilirdiniz. Bu sayede diplerim mi geldi, boyam mı aktı diye düşünme derdi de ortadan kalkmıştı. *Güle güle istisnasız kan banyosuna dönen duş maceraları.*

Daha sonra Fiona'nın okula dönüş hediyelerini almaya koyulduk. Birbirinden absürt dükkânlara girip daha alakasız şeyler alırken Fiona sanki çok anlıyormuşum gibi neyi, kime aldığını dile getiriyordu. Ama şu kadarını söyleyebilirdim ki saydığı isimlerden bir tanesi bile bir cadı değildi.

Güneş kırmızı bir kora dönüşüp ufukta yok olurken Fiona beni, tekrar Cadı Köprüsü'nün en üst köprüsüne çıkarmıştı. Buraya ilk gelişimizdeki üstü açık tuhaf cadı otoparkına doğru gittiğimizi çok geçmeden anlamıştım.

En sonunda geldiğimizde süpürgesi, odanın ortasındaki kazığa dayanmış duruyordu. Çalı çırpıdan oluşmuş ucu, dengesiz ve çocuk projesi gibi görünüyordu. Birkaç yerinde budak çıkmış uzun sopanın süpürge ucuna bağlandığı yer, pirinç bir telle sıkıştırılmış ve bükülerek desenler işlenmişti.

Tam olarak evimi süpüreceğim bir süpürgeye benzemiyordu ama kesinlikle uçmak için kullanılabilir gibi de değildi. Öncesinde ikimizi taşımayı başarmıştı ama şimdi yanımızda bir de Bianco vardı.

"Bianco ne olacak?" diye sordum yere eğilip tüyleri arasına parmaklarımı geçirirken.

"Ah, evet. Ona veda etsen iyi edersin. O Vhartlox'a ayrı bir yoldan gidecek."

Çenesini yukarı kaldırıp elimin altında oyunlar yapmaya başlamış siyah kediye baktım ve alnına bir öpücük kondurdum. Ayağa tekrar kalktığımda ne beklediğimi bilmiyordum bile.

Bianco silkelendi ve ileriye doğru biraz yürüdü. Sonra aniden durdu ve patilerini açarak ileri doğru sıçradı. Havada Bianco'nun vücudunun geçebileceği bir siyah delik açıldı, deliğin içinde kaybolur kaybolmaz da geri kapandı.

"Oraya yalnızca büyülü bir süpürgeyle gidilebilir sanıyordum," dedim.

Fiona kafasını salladı. "Kedilerin her zaman kendi yöntemleri vardır."

Ona ne şüphe!

Tekrar Fiona'ya arkasından sarıldım ve havalanmış süpürgenin üstüne ağırlığımı vermiş bir şekilde kalkış anını bekledim. Büyülü olduğu kadar dehşete düşürücü bir şeydi.

Fiona parmaklarıyla süpürgenin sopasını kavradığında etrafımızda küçük çaplı bir hortum oluşmaya, pelerinimin katlarından tut saçlarıma kadar her şey etrafa savrulmaya başladı. Neyse ki şapkalar yer çekiminden etkilenmediği gibi rüzgâra da bana mısın, demiyordu. *İlkini nasıl öğrendiğimi merak ediyorsanız kocaman mor bir sözcük yeterli;* Fiona.

Fiona havaya doğru ani bir yükselişe geçmeden önce çığlık çığlığa şunları söyledi: "Sıkı tutun! İstikamet Vhartlox Cadı Akademisi."

Saatler sonra dünyanın en büyük jetlaglarından[35] biriyle ormanın üstünde alçalıyorduk. Fiona süpürgesini ne hızla ne yöne sürmüştü, bilmiyorum ama gece bir türlü akmamış, aksine biz onunla gökyüzünde kaymıştık. Orman gecenin üstüne geçirdiği lacivert filtreyle yeşilin benzersiz bir tonuna bürünmüş, alabildiğine uzanıyordu.

Bu, şatonun o sivri uçlarını görmem gereken an değil miydi? Ama aksine, ağaçları etrafında bükerek bir girdaba dönmüş açıklıkta yer kademelenerek aşağıya gömülüyor, üstünde Taş Devri'nden kalmış olabi-

35 (İng.) Uzun uçak yolculuğu sonrası saat farkından dolayı hissedilen sersemlik.

lecek kadar yosunlu ama bir o kadar da devasa taşlar ilkel bir tapınağa dönüşüyordu. Sonra kendini gösterdi. Camın yanlış tarafından baktığın zamanki görüntü kadar belirsizdi ama zamanla hatları keskinleşti.

Karşımda yükselen yapı gotik bazilikalar ve *Hogwarts*'ın[36] yasak ilişkisinden doğmuş çocukları gibiydi. Taşların hizasında bir yıldıza dönüşüp açılmış beş ana kule, geceye ok gibi saçılmıştı. Sivri uçlarında cadıların beş ayrı renginde olduklarını tahmin ettiğim bayraklar dalgalanıyordu. Kulelerden ikisi kat kat dışarıya doğru çıkan üç küçük kuleye daha sahipti. Diğer üçü daha düz ve sade olup dar pencereleriyle kasvetli görünüyordu. Hepsi birbirine uzun köprüler ve uçan payandalarla bağlanmıştı. Kulelerin etrafında sonradan yapılmış gibi görünen başka yapılar vardı. Kimileri kale surları gibi gözükürken bazıları şatafatlı köşklere benziyordu. Karanlıkta seçilemeyecek kadar biçimsizlerdi. Sanki bir taş falcısı onları oraya saçıp toplamaya zahmet etmemişti.

"Vay canına!" dedim Fiona'nın omzunun üzerinden.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Fiona avludaki çeşmenin az ilerisinde bizi yere kondurduğunda tüm kalbimle biliyordum ki şu anda ait olduğum yer burasıydı. İçinde beni neler bekliyordu ve başıma neler gelecekti, bilmiyordum ama burası benim olmam gereken yerdi.

Vhartlox Cadı Akademisine sonunda gelmiştim.

Ve buraya alışabilirdim.

Çatırdayan alevlerin sesiyle birkaç dakika sessizce orada bekledik. Ardından avlunun kemerli koridorlarının altından adım sesleri yükseldi. Bir anda karşımızda iki cadı duruyordu. Bunlar Akademinin eğitim üyeleriydi ve bizimle ilgilenmek için gönderilmişlerdi.

Tanışma ve selamlaşma merasiminden sonra aramızda yatakhanem, okul işleyişi ve erken -Fiona'nın tez canlılığı sağ olsun beni oryantasyondan bile bir hafta öncesinde getirmişti- gelişimizin hazırlıkları aksatmaması üzerine uzun ve sıkıcı bir konuşma geçti. Bizi azat edip tekrar koridorlarda kaybolurken Fiona'ya döndüm. "Ee, şimdi ne yapıyoruz? Odaya mı gidiyoruz?"

36 J.K. Rowling tarafından kaleme alınan Harry Potter serisindeki cadılık ve büyücülük eğitimi veren kurgusal okul.

Fiona kıkırdadı. "Ah, Erin. Tanrıça aşkına, Vhartlox'taki ilk gecende hemen yatıp uyuyacağını sanmıyorsun herhâlde. Seni bu gecelik kaçırıyorum. Bir kutlamanın zamanı geldi de geçiyor."

"Ne kutlaması?"

"Okula başlamanın tabii ki tatlım. Teknik olarak henüz başlamasa da başladıktan sonra böyle bir şeye zamanın olmayacak," deyip okulla ilgili birçok şeyi anlatmaya koyulurken, hareketlerindeki neşe ve canlılık buraya gelince sanki daha bir artmıştı. Vhartlox ruhunda bir kıvılcım çakmış gibiydi.

Okulun labirent gibi koridorlarında uzunca bir yürüyüşün sonunda Fiona, sivri kemerli bir kapının önünde durdu ve bana döndü. "İşte odan bu yatakhanede. Sana verilen grup *Eos*[37]*'un Gözcüleri*. Böyle birçok yatakhane var ama benden söylemesi, en iyi ışık alanı burası. Ne demek istediğimi daha sonra anlayacaksın," deyip göz kırptı ve kapıyı açtı. "Orta hollerde özel eşyalarını bırakma, dağınıklığa kimsenin tahammülü olmuyor. Birisi bıraktığın şeyi yakıp toza dönüştürebilir.

Merdivenler odalara çıkıyor. Sen üçüncü kattasın. Katlar dairelere, daireler odalara ayrılıyor. Senin dairende beş kişi olması gerek. Duşlar en üst katta, biraz sıra oluyor ama şanslıysan *Masa Oyunları*'nda Müdire Sisaundra seni özel kaplıca hamamlarına girecek kişiler arasında seçer. Orası muhteşem bir yer. Kimse bana inanmasa da derinliklerinde bir yerde deniz kızı olduğuna yemin edebilirim."

Dikkatimi çeken başka bir şey de Fiona'nın buraya gelince aniden daha anlaşılır bir hâl alan konuşması olmuştu. Öncesinde ana dili İngilizce olmadığı için daha az sözcük tipi kullanıyor ve telaffuzlarda zorlanıyordu. Oysa şimdi sadece "ş" sesini gereğinden fazla vurgulamasının dışında hiçbir pürüz yoktu. "Sen nasıl bir anda bu kadar net konuşmaya başladın?"

Fiona bir kahkaha patlattı. "Çünkü sonunda kendi dilimi konuşmaya başladım."

"Ama bu çok saçma. Ben Almanca bilmem ki."

"Hâlâ da bilmiyorsun! Vhartlox'ta, hatta tüm okullar bölgesinde diyelim, büyüyle bir dil filtresi oluşturuldu. Biraz karışık ama elimden

37 Yunan Mitolojisinde Şafak Tanrıçası; kardeşleri Helios (Güneş) ve Selene (Ay) ile ikinci Titan soyu Tanrılarındandır.

geldiğince açıklamaya çalışayım," diyerek ağzını şapırdattı. "Büyü sadece bir ırka ve bir dile mal edilebilecek bir şey değil. Bu nedenle herkes için evrensel bir hâle getirilmesi gerekiyor. Oluşturulan dil filtresi, kim hangi dili konuşursa konuşsun gerçekte bir ismi bile olmayan, Vhartlox'un oluşturduğu sıfır dilinde konuşuyormuş gibi duyulmasına neden oluyor. Ve burada kaldığımız zaman boyunca hepimiz, bu soyut dili sular seller gibi biliyoruz."

"Yani sen aslında Almanca konuşuyorsun ve ben bunu İngilizce gibi anlıyorum, öyle mi?"

"Aynen öyle." Dik merdivenleri tırmanmaya başlayan Fiona, kolumdan çekiştirdi. "Neyse, daha fazlasını yarın sabah kahvaltıda anlatırım. Şimdi seni biraz yalnız bırakacağım. İstersen gidip bir yıkan, üstünü değiştir. O içinden geçtiğimiz bulutlar yüzünden nem kokuyoruz. Ama acele et. Misafirlerimi bekletmek istemeyiz."

Odama gelince kapımı açtı ve içeri geçmemi beklemeden yanımdan aceleyle geçip merdivenleri inmeye başladı. Saniyeler sonrasında yatakhanenin kapısının kapandığını duydum.

Beni yönlendiren birisi olmayınca bir şeyin anlatılmasındansa doğrudan keşfedecek olmak beni heyecanlandırmıştı. *Sanki en son yalnız kaldığımda bu çok iyi sonuçlanmış gibi...* Açık kapıya baktım ve tüm yıl içinde kalacağım daireye girdim.

Oda, bu şatodaki her yer gibi yüksek tavanlıydı. Küçük bir ara hol, kapılara giden iki kısa geçide ayrılıyordu. Kapıların üstünde, odada kalacakların isimleri vardı. Benim odam şansıma iki kişilikti. Siyah ahşap cibinlik iskeleti ve işlemeli başlığıyla iki büyük yatak, odanın ayrı uçlarına konulmuştu. Camlara yakın bir köşede, kitaplık ve çalışma masaları vardı. Yatak, yanındaki komodinlerden dolaplara kadar, en ufak eşya bile inanılmaz detaylı oymalar, işlemelerle kaplıydı. Sessiz sakin hayatımın içine girdiği bu ihtişamlı dünyayı simgeliyor gibi her şey özenilmiş ve değerli bir görünümdeydi.

Kendimi yatağa bırakıp ahşap tavanı seyrettim. Dudaklarımdaki saf gülümseme, yanlarıma düşmüş saçlarımı alıp burnuma götürünce silindi.

Tanrım *duş*, evet, kesinlikle bir duş almam gerekliydi!

8. BÖLÜM
PERİ DRAMASI

Terasın ötesinden gelen ve yaz havasıyla çelişecek kadar soğuk bir esintiyle uçuşan pelerinin kumaşını kollarıma sarıp kendime çektim. Yaz, dünyanın kalan yerlerinde sıcak geçiyor olabilirdi ama buranın geceleri, güz sağanakları başladığında gelen o çam kokulu ve oksijeni çarpan serin havalarla aynıydı. Bunda belki de okulu çepeçevre saran yemyeşil ormanın büyük katkısı vardı.

Fiona dolunayın altında volta atarak söyleniyordu. "Bundan daha dakik olabilirdiniz. Tanrıça aşkına, burada kanatları olan ben değilim!"

"Kimin kanatları var ki?" dedim hâlâ neyi beklediğimizi dillendirmemiş Fiona'ya. Bir şey yapıyorken olanlardan beni haberdar etmeme gibi can sıkıcı olmaya başlamış bir huyu vardı.

"Misafirlerimizi *Rynie*. Sana ilk geceni uyuyarak geçirmeyeceğin konusunda söz vermiştim, değil mi?" Annemin bana çocukken seslendiği ve ayrılırken bir nostalji yapıp andığı gibi adımı söylemesi, art niyeti olmasa da biraz hadsiz gelmiş, hoşuma gitmemişti. Ama bir işe yaramış ve aklımdan tamamen çıkıp gitmiş annemi sonunda hatırlamamı sağlamıştı..

"Fiona! Tanrım! Biz annemi aramadık. Kadın şimdi meraktan çatlıyordur."

"Ona haber vermedik mi diyorsun?" Tabii ki telefonun getirisi olan bir kalıp Fiona'ya mantıklı gelmemişti. "Ah, öylesine olaylı bir gece geçirdik ki tamamen aklımdan çıkmış. Ben Vhartlox'a geldiğimizde konuşuruz diyordum ama yine geç kaldık. Gelmek üzerelerdir."

Annemin benden haber alana kadar gözüne rahat bir uyku girmeyeceğini biliyorken bu kesinlikle umurumda değildi. "Arkadaşların bekleyebilir Fiona. Annemle konuşmam gerek. İyi olduğumu bilmesi gerek."

Fiona düşünceli bir edayla bana baktıktan sonra aklına bir fikir gelmiş gibi elini havada salladı. Boşlukta parmaklarının kavradığı bir şey cisimleşerek bir kâğıt ve yamuk bir kurşun silindirine dönüştü. "Şöyle yapalım. Buraya annene küçük bir not yaz. İyi olduğunu ve en kısa zamanda onunla konuşacağını söyle. Gecenin ilerleyen saatlerinde de ona ulaşmanı sağlarız."

Kâğıdı ve kurşunu elime alıp ona baktım. Pekâlâ, bununla annemin endişesini ve artçısı olan öfkesini biraz olsun kırabilirdim. Belki de bu daha mantıklıydı. Küçük bir not yazdım ve Fiona'nın parmaklarını buladığı afroz tozu sayesinde renkli alevler içinde tutuşup yok olmasını izledim.

Neredeyse eş zamanlı bir şekilde kulağımda bir çan sesi yankılanmaya başladı. Ardından gitgide yakınlaşan at nalı sesleri geldi ve ben daha tahminlerde bulunup, kafamdan çeşitli mitolojik yaratıklar envanteri çıkarmadan misafirlerimizi gördük.

Havada neredeyse akarak ilerleyen, toynakları yeri döverken gecenin görüntüsünü beyaz dalgalanmalarla kıran bir attı. Hayır, hayır! Kanatları olan bir pegasus değil, parıldayan bembeyaz tüyleri, alnının ortasından çıkan gümüşi bir boynuzu ve havada koşması dışında tamamen normal bir attı bu. Ve garip olanı, atın eyersiz sırtında hiçbir yolcunun olmamasıydı. Aksine çevresinde arsız sinekler gibi uçuşup duran ve hayata cıvıltı saçmak için gelmiş gibi şen şakrak olan üç peri ona eşlik ediyordu.

Fiona'nın susmak bilmeyen bir ağzı ve daldan dala atlayarak anlatan bir yapısı vardı. Eğer onu takip edecek kadar iyi bir dinleyiciysen çok enteresan şeyler duyabiliyordun. Periler onlardan biriydi.

Bahsettiğine göre periler, nimfa ve yer üstü cinlerinin kırması bir türdü. Sanki denklem daha kafa karıştırıcı olamazmış gibi bir nimfa, ne zaman çok üzgünse ve bir cin mutluluğu o anlığına hatırlamışsa ikisinin enerjisi birleşip bu arafta kalmış varlıkları meydana getiriyordu. Yaratılışları gereği dünyaya genelde güzellik ve iyilik aşılamak adına geliyorlardı.

Fiona ne kadar anlatırsa anlatsın perileri kandan candan görmek ve Tanrı aşkına, yanlarında ergin bir *tek boynuzlu atla*[38] görmek çar-

38 (İng.) Unicorn.

pılmama neden olmuştu. Evet, ilk düşündüğüm gibi minicik bir şey değillerdi. Yine de insan bedenine göre daha minyon tipli sayılırlardı.

Fiona ileri atılıp terastan neredeyse düşecek bir şekilde arkadaşlarıyla kucaklaştıktan sonra onları tanıtma nezaketinde bulundu. "Mayfox ve Fallor."

Saçları ve kıyafetleri pastel tonunun en açığındandı. Öyle ki bırakın masal âlemini, anime karakterlerine benziyorlardı. Sırtlarından filizlenmiş gibi fışkıran kanatları, yusufçuk kanatlarıydı ve nerdeyse görünmeyecek kadar hızlı hareket ederken ışık saçıyordu. Mayfox'un rengi turuncu, Fallor'un ise maviydi. Diğer ikisinin bembeyaz teni Fallor'a gelince siyah kesiliyor, gece gibi parlıyordu.

Fiona en güzelini sona saklamış gibi bir edayla son ismi söyledi. "Bu da Critza."

Critza diğerlerinin aksine daha büyük görünüyordu. Onun rengiyse turkuazdı. Gözleri bana diğer iki perinin kıpır kıpır bakışlarından farklı bakıyordu ama ne olduğunu anlamlandırabildiğim söylenemezdi.

Ben de kendimi tanıttıktan sonra heyecanla bana uçup yanıma sokulan Critza, yere inmeden elimi tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum Erin. Çok güzelsin. Şu saçlara bak, şarap gibi!" Titreşen kanatları yüzünden beni hafifçe yukarı kaldırıyordu.

Aniden gelen iltifatla ne yapacağımı bilemezken diğer iki periden kıkırtılar yükseldi. Elimi nazikçe geri çekerken Fiona'ya sorarcasına baktım. Fiona tüm ilgisini tek boynuzlu ata yönlendirdiği için hiç oralı değildi. "Süpürgemiz bu uzun yolculuk yüzünden çok zorlandı Erin. Gideceğimiz yere bizi bu güzellik bırakacak."

Mayfox binebilmemiz için atı aşağıya doğru çekti. "Alian da tüm gün *gökkuşağı*nın üstünde koşturup durdu ama hâlâ yitip gitmeyen bir enerjisi var." İsmini duymasıyla boynunu aşağıya eğen atın üstüne önce Fiona bindi sonra ben bindim. Bırak eyersizi daha önce bir ata binmediğim için nasıl bir hisle karşılaşacağımı bilmiyordum ama kesinlikle kendimi bulutların arasında oturuyormuş kadar rahat hissetmeyi beklememiştim.

*Ölmeden önce yapılacaklar listesi; madde 6.1.1. Bir Unicorn'a bin. *Yapıldı!**

Alian bizi üstüne alır almaz döndü ve yıldızlı gökyüzüne doğru hızla yol almaya başladı. Bu ani çekimle bu sefer beni önüne almış Fiona'ya değil, atın boynuna sıkıca sarıldım. Yüzümü kaldırdığım zaman sanki ay ışığının bizim için açtığı bir yolda ilerliyormuş gibi bir görüntüyle karşılaşmıştım. Gecenin içine gizlenmiş ve daha adlarını bile söyleyemeyeceğim yarı maddi yarı uhrevi yaratıklar bize selam verircesine hareketleniyor, kimileri bir süreliğine bize katılıp sonra gerimizde kalıyordu.

Mayfox ve Fallor birbirinden ayrılmayıp, aralarında sarmallar çizerek ve kahkahalar atarak uçuşuyorlardı. Critza ise benim başıma musallat olmuş gibi hep etrafımdaydı.

Sadece arkadaş canlısı davranıyor ve Fiona gibi biraz arsız hareketleri var, diyebilirdim ama onda beni tedirgin eden farklı bir şey vardı."İlk yılın mı? Heyecanlısındır," dedi Critza tatlılıkla.

Kafamı Alian'ın boynunda yan yatırdım ve "Evet. Büyü yapabilmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. Fiona'nın uyumamak konusunda ısrarını anlıyordum ama normalde binicilerin üzengi üstünde yaptığı in-kalk hareketi bu doğaüstü atın üstünde hoş bir salınıma dönüşüyor ve beşiğinde sallanan bir bebek gibi uykumu getiriyordu.

"Uyuyacaksan geri dönebiliriz. Yorgun olmalısın."

"Ah, buna gerek yok. Birazdan açılırım," dedim esnemelerimin arasından.

"Sizin okulunuza davetler dışında gelmemiz yasak. Ama Fiona bizdendir. İstersen arada sırada ona takılıp gelirsin sen de."

"Teşekkürler, çok naziksin."

"Biz periler iyilik için yaratılmışız, diyebilirim. Hem de senin gibi tatlı cadılar için asla yardımımı esirgemem," dedi yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle. Sonra uçarak uzaklaşınca arkamdaki Fiona'ya fısıldadım. "Fiona, Critza sence de biraz garip davranmıyor mu?"

Fiona göz ucuyla Critza'ya baktı ve espriyi şimdi anlamış gibi kahkahalarla güldü. "Yüce Hekate aşkına Erin. Anlamıyor musun? Senden hoşlandı."

"Ne demek *'Senden hoşlandı'*?"

Fiona fısıldarcasına konuştu. "Ah, tabii ya söylemeyi unuttum. Periler eşeysiz doğar. O nedenle erkek ya da kız ayrımları yoktur. Ama çoğu narin yapılıdır ve dişi gibi davranırlar. Ama aşkı cinsiyette aramazlar."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemeden elimi ağzıma götürdüm. Kaçamak bir şekilde Critza'ya bakınca beni süzdüğünü fark ettim; hoş olmayan bir süzüşle. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Burası sürprizlerle doluydu.

Ormana doğru çok geçmeden tekrar alçalmaya başlamıştık. Bu seferki manzara okula ilk gelidiğimde gördüğümden daha farklıydı. Bahsedilen bu okullar bölgesinin çok ayrı bir yerindeydik anlaşılan. Ağaçların arasında, kayalıkların set olduğu bir açıklıkta kamp ateşi gibi parlayan alçak bir ahşap yapı gözüme çarptı. Üç yanı ateş böceklerine benzer ışıklarla aydınlatılmış, açık oturma alanlarıyla çevrelenmişti. Müzik ve kahkaha sesleri, dışarıdaki kalabalığın boyutunu daha görmeden gözümde canlandırmama neden olmuştu.

Mozaik taşların üstüne atılmış büyük ahşap masalara türlü yiyecekler ve maşrapalar dizilmişti. Alkoller kadehlerden boşaldığı gibi geri doluyordu. Hepsi birbirinden farklı mitlerden fırlamış büyülü yaratıklar ve Orta Çağ'dan çıkmış gibi giyinmiş insanlar birbirine karışmış, yer bulabilmek için masa kenarlarına tabureler ve bira fıçıları çekmişlerdi.

Bir an sonra mekânın arkasındaki sakin alana iniş yapmış, karanlıkta seçemediğim ahıra Alian'ı bırakmıştık. Ve evet, o ara bir pegasus da görmüştüm. Akşam pusuya yatmış beklerken Noel Baba'yı yakalamış bir çocuk kadar mutluydum artık. Erin'in dünyasındaki tüm mucizeler gerçekti.

Perilerin arkasında bir taverna olduğunu öğrendiğim mekâna yürürken Fiona'ya sordum. "Peki, perilerin bizim okula gelmesi neden yasak?"

Fiona bu konuya sinirli olduğunu belli edercesine kaşlarını çattı. "Çünkü çok neşeli, çok eğlencelilermiş. Sürekli gülüp kahkaha atmaları cadılarımızın canını sıkıyormuş, hem çok renkli giyinip fazla dikkat çekiyorlarmış." Fiona'nın neden bu kadar sinirli olduğu belliydi. Bun-

lar, Fiona'yı Fiona yapan şeylerdi zaten. Eminim, kişiliğine bu kadar yakın arkadaşlarının ondan uzaklaştırılmasına epey bir içerlemişti.

"Eh, bir de malum neden var tabii..." diye bir tahmin yürüttüm.

Fiona bir süre neden bahsettiğimi anlamamış gibi baktı. Anlayınca da sesi ciddileşti. "Erin, burada kimse birini sevgi ve aşk kadar masum bir duygu için yargılamaz. Rahatsız da olmaz. Siz insanların, dünyanızda kurduğunuz çoğu sosyal norm bizde işlemez. Hayata dümdüz bakmak sonsuz boyutu görebilenler için fazla ilkel ve üzgünüm ama *acınasıdır.*"

Mayfox gecenin ilerleyen saatlerinde dışarıda hep bir olay, hep bir kavga çıktığını ve tadımızın kaçmasına gerek olmadığını söyleyerek bizi içeri oturttu. Zaten istesek de dışarıda bir yer bulabileceğimizden emin değildim.

Ekşi üzüm ve sedir ağacı kokan tavernaya girerken Fiona, kendince üstlendiği tur rehberliği görevine kaldığı yerden devam etti ve iki yana açılan yaylı kapıların ardında yeni durağımızı tanıttı. "Gün Batımı Tavernasına hoş geldin Erin! *Güneşin ufukta batmadan durduğu o yerde, içkiler hep Tanrıların içeceği gibi akar.*"

Alıntıladığı o söz gecenin köründe buraya gelmesek çok daha manidar olabilirdi, ki aslında öyleydi. Fiona beni tavernanın kapalı duran tek penceresinin önüne götürdü. Orada gecenin koyu mavisini ısıtıp eritecek kadar sıcak bir manzara vardı. Kızılla turuncuya boyanmış gökyüzü, ufukta göz kırpan güneşle bir sahil kasabasının üstünde yükseliyordu. Bu penceredeki görüntü, sürekli gün batımı manzaraların muazzam olduğu yerlere açılıyor; şiirsel bir şekilde, batan güneşi kovalıyordu.

Orayı gören masalardan birine otururken, Critza neredeyse beni çekip kendi yanına oturtuyordu. Kolundan sıyrılıp sıkış tepiş olmuş diğer sıraya kendimi bıraktım ve popomla itekleye itekleye kendime yer açtım. "Burası pencereyi daha iyi görüyor," diye inandırıcı olmayan bir bahaneyle başımı Fiona'ya yatırdım, her şey yolundaymış gibi.

Critza'nın suratı asılsa da omzunu silkeleyip sıraya tek başına oturdu. Öyle ki beş kişinin dördü bir tarafta, biri tek tarafta oturmasın

diye Fallor kanatlarını çırpıp yerinden kalktı ve Critza'nın yanına geçti. Fiona dışında kimse Critza'dan alelade kaçmam detayına takılmamıştı. Her şeyden önce onlar periydi ne de olsa.

Yine de az önce konuştuklarımızı hatırlayınca utanmama engel olamadım. *Eski dünyadan kalanlar,* diye içimden geçirdim, *eski dünyada bırakılmalı.*

Beyaz örtülü masaya önce kekikli zeytinyağı ve yumurta sarısıyla fırınlanmış ekmekler geldi. Ardından *Moscofilero* adında mandalina ve çeşitli çiçek esanslarıyla zenginleştirilmiş bir Yunan beyazı, kadehlerimize dolduruldu. Şarabın ferah tadı ve ardından gelen yemeklerle muhabbet derinleşti ve çok geçmeden daha hiç alakadar olmadığım iki okul arasındaki dedikodular masaya yatırılmaya başladı.

Kapı aniden açılıp, içeriye gürültülü bir kalabalık girdiğinde masamız konuşulan skandallarla neredeyse alev almış, manzara dağlık bir alanın kanayan görüntüsüne dönüşmüştü. Critza ani bir tehditle dikkati çekilmiş bir yırtıcı gibi irkildi ve arkamızdaki yeni müşterilere baktı.

Onun keskin bakışları karşısında biz de arkamıza dönüp yeni gelenlere bakmazsak olmazdı. Pelerinlerini omuzlarından çıkarıp kendimi bir *Biscolota*[39] reklamında hissetmemi sağlayacak kadar kaslı bedenlerini ortaya çıkaran erkekleri, özellikle içlerinde kuzgunî saçları önüne düşmüş olanı görünce ağzımdaki yudum genzime kaçtı ve evet, ben de her saçma romantik komedide olduğu gibi bir öksürük krizine girip dikkatleri hepten üstüme çektim. Fiona sırtımı sıvazlarken kıkırdadı. "Birisi benden bile uzun süredir erkeksiz kalmış anlaşılan."

"Fionaaa!" diye tısladım öksürüklerimin arasından.

Critza gözlerini devirdi. "O ter torbalarını ne yapacak ki zaten. En iyisini yapıyorsun Erin."

Beni kendine istediğinden işkillenmeseydim bu feminist sözleri için onu tebrik ederdim ama o esnada yanımızdan geçip nispet yapar gibi önümüzdeki masaya oturan genç erkekler yüzünden hareketsiz kaldım. Gözlerim beni yanıltmış mı diye o yana bakmamla gri gözlerine yakalandığım yakışıklı, basbayağı çarptığım duvarım; çakma *Jon*

39 Bir bisküvi markası.

Snow'umdu.[40] Tabii görüntülerini kıyasladığımda çakma olanın kim olduğu tartışılırdı ya neyse.

Gözlerimi anında kaçırıp önümdeki kadehe diktim. Fionalar çoktan, muhabbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Critza rahatsız bir şekilde beni kontrol etse de onlara katılıyordu. Ama ben, ben tamamen konuşmadan soyutlanmış, kendi dünyamın içinde yol almaya başlamıştım.

Burada ne işi vardı? Kimdi ki o? *Sormamıştın Erin, hatırlasana. Bir de bunun hakkında kibirli bir düşünce geçirmiştin aklından.* Tekrar ona baktım ve lanet olsun. Hâlâ bana bakıyordu. Gri gözleri, şimşekleriyle beni çarpacak kara bulutlara benziyor ve o da en az benim kadar afallamış görünüyordu. Acaba beni hatırlıyor muydu? Hatırlamıyorsa bana bakması için hiçbir neden yoktu, değil mi? Peki, o gün Cadı Köprüsü'nde sonradan olanlardan haberi var mıydı? Ya da daha kötüsü, neredeyse bir cinayetin işlendiği o yerde beni kaçarken yakaladığını fark etmiş, ikisinin arasındaki bağlantıyı kurabilmiş miydi?

Beni biraz olsun rahatlatması için önümdeki kadehten üç büyük yudum aldım. Hatta öyle ki sızan bir damla çenemden aşağıya ince bir çizgi çizdi.

Fiona parmaklarımın arasındaki kadehi çekip beni kendine çevirdi. "Tatlım, o şey lıkır lıkır içmen için değil. Biz cadıların sarhoş olmasının iyi bir şey olmadığı gibi."

"Neden? Cadıların sarhoş olma lüksleri yok mu?" Belki onunla ilgilenmiyormuş gibi yaparsam utanmadan bana bakmaya bir son verirdi.

Fallor imalı bir şekilde kıkırdadı. "Aslına bakarsan hayatım, yok. Büyün varken sarhoşluk tam bir baş belası olabiliyor. Kontrolsüzce enerji salıyoruz ve etkileri büyük oluyor."

"Ama yapmayın," dedi Mayfox kahkahalara boğulmadan hemen önce. "Sarhoşken Fiona gibi sadece masalara çıkıp tabak çanak kırabilir ve deli gibi göbek de atabilirsiniz."

"O günün sonunda ahır çökmüştü, hatırlasana," dedi Fallor ve Fiona utançla yüzünü ellerine gömerken kahkahalar yükseldi.

---

40 Game of Thrones dizisindeki bir karakter.

"Asıl siz yapmayın. O zaman Joshie'yle yeni ayrılmıştık," diyen Fiona'nın sesi ağlamaklıydı.

"Joshie mi? Ayrılık mı?" diye sormuş bulundum ve perilerden itirazlar yükseldi. "Ah Erin. İşte bunu sormayacaktın," dedi Mayfox.

"Yine başlıyoruz," diye onayladı Fallor.

Critza alayla dudaklarını yaladı. "Im, böğürtlenli dondurmalarımız mı geliyor yoksa?"

Fiona, fırfırlı beyaz gömleğini içine soktuğu çingenelere has çiçek desenli, kabarık eteğiyle bir tabağı parlatan kadına seslendi. "Aspasia! Her zamankinden!"

"Hay hay! Hemen geliyor hay-yatım!" diye seslendi kadın bir elini beline atıp büyük göğüslerini bize doğru şişirirken. Dışarıdan gelen telli çalgılarla çalınan müzikle dans ederek mutfağa girdi. Burada ya herkes sarhoştu ya da orman havası çarpmıştı.

Cilalı seramik kâselerin içinde hafifçe erimeye başlamış mor topları masada görünce hafiften mayıştığım yerden doğruldum ve anlatmaya başlamış Fiona'yı dinlemeye başladım. Fiona'nın ayrılık hikâyesi, sandığım kadar acıklı olmanın aksine çok tatlı bir aşk hikâyesiydi ve kreması yoğun dondurmanın tadı sandığımdan daha güzeldi. Bir an için yanımızda yüksek sesle konuşup birbirine takılan, sulu şakalar yapan *üstsüz* -bunun sebebini hâlâ bilmiyordum- erkeklerden oluşan bir sürü oturduğunu unutabildim. Ta ki Fiona hikâyesinin bir tokat gibi bitişini anlatıp hikâyeyi defalarca başa sarana dek.

Kafamı o yana çevirdim ve Tanrıya şükürler olsun, bu sefer bana bakmıyordu. Yanındaki gençler ayağa kalkıp birbirlerine bir şey fırlatıp, alayla laf atarken o sessiz bir şekilde elindeki kadehine bakıyor ve bir şeyler düşünüyordu.

O kadar adaletsiz bir güzelliği vardı ki... Gözleri rol çalmadığında daha net anlayabiliyordum. Sanki bu zamana ait değildi. Eskimeyen, evrensel olan bir yakışıklılığı vardı. Rönesans tablolarında görülecek, heykeltıraşların kusursuzu ararken çıkageleceği bir eser gibiydi.

Ve bana baktı. Yoğun kaşları gözlerinin üstünde hoş bir kavisle kalkarken kemikli çenesinde gamzeye meyledecek bir oyuk derinleşti. Bu sefer gözlerimi kaçırmadım. Bunda belki alkolün burnumu ve du-

daklarımı uyuşturmuş olmasının bir payı vardı. Ama daha çok onun kendince bana bakma özgürlüğünü ilan etmişken, benim utanıp sıkılmama sinirlenmiştim. Benim ondan ne eksiğim vardı? Üstelik o rahatlıkla kendi bulmacasını çözmeye çalışırken, benim onu izlerken kasılıp durmam haksızlıktı.

O yüzden diklenerek ona baktım. *Moscofilero* cesareti mi bilmem ama kesinlikle kafamda uçuşan endişeleri bir an için silmeyi başarmıştı. Az önce beni rahatsız eden bakışların, şimdi onu gergin bir şekilde yutkunmaya ittiğini görebiliyordum ve sahip olduğum gücü, büyü ya da dişilik, kullanabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

O sırada aramızdaki bu bakışmayı fark eden ve masasında oturan arkadaşlarından birinin, küllü sarışın çocuğun, dudaklarında muzip bir gülümseme oluştu. Üstelik bunu, gecenin bizim masamızda devam etmesi için bir sebep olarak gördü. Masasından hışımla kalktığında bırak ikimizi herkesin bakışları ona çevrilmişti.

"Evet, hanımlar," dedi bize reverans yaparken. "Gecenizin devamında size eşlik etmemize ne dersiniz?"

Bu sefer tiksintiyle onlara bakan sadece Critza değildi. Bu laçkalığa sinirlenen Fallor'un da kaşları çatılmıştı. "Korkarım hepinizi ağırlamaya yetecek yerimiz yok."

Atletik olsa da diğerlerinden daha cılız olan bedeni ve bu hâlleriyle gözüme çocuk gözükmüş genç, kendisini ve siyah saçlıyı gösterdi. "En azından ikimize yetecek kadar var."

Bahsi geçen gri gözlerin ve benim kaşlarım aynı anda kalkarken ilgisini daha çok kumrala çevirmiş Critza, cevap verdi. "Sanırım ikiniz için de yerimiz yok." Ve bir dizini kırarak, bacaklarını sıranın kalanına uzatıp yan oturdu. Eli dizinin üstünde, ürpertici ve soğuk bakışlarıyla en az yan masadakiler kadar erkek görünmüştü şimdi gözüme.

Kumral çocuk ısrarcıydı. Kalkıp yan masadan bir tabure aldı ve bizim masanın karşısına koydu. Arkasındaki arkadaşları dahi yapmaması konusunda ısrar ederken, bacaklarını açıp muzip bir şekilde oturdu. "Sanırım kendi yerimi bulabilirim."

Fallor oynarcasına onu kışkışladı. "Ee, şimdi de manzaramızı kapattın. Gün batımını izleyemeyeceksek burada olmamızın anlamı ne?"

"Bence şimdiki manzara da yeterince iyi," dedi Fiona ve tüm bunlardan, diğerlerinin aksine çok keyif alan Mayfox ile kıkırdadı.

Çocuk eğlenip arkasındaki, şimdi bulutların üstündeki gün batımı manzarasına baktı ve dudak büzdü. "Bence de."

Fiona elini ona doğru salladı. "Sen! Söyle bakalım. Adın ne çocuk?"

"Troy, hanımefendi." Uzanıp Fiona'nın nezaketten çok sarhoşluktan ona uzattığı elini öptü. Bu sefer Fallor bile bir kahkaha atmıştı. "Bir sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece muhabbetiniz bizimkilerden çok daha ilgi çekici geldi."

"Mutlaka. Dedikodu yapıyorduk."

Troy abartılı bir tavırla masaya eğildi. "Hımmm, BA-YI-LI-RIM!"

Fiona çocuk sever gibi yanağını severken, "Ne tatlı şeymişsin sen," dedi. Masanın hüzne dönmeye başlamış modu aniden canlanmıştı böylelikle.

Troy arkasında dönüp tüm bunların çıkış noktası arkadaşını çekiştirdi. "Hadi *Silverscythe*[41], sen de gel! Bak, artık yerleri var." Kendisinden uzaklaşmak için bacaklarını geri çekmiş Critza'nın yanını gösteriyordu.

Silverscythe dediği, bu gerçek adından çok bir unvana benziyordu, *gri gözler* başını sinirle salladı. "Şaklabanlık yapma da gel şuraya Troy!"

"Evet, Troy! Şaklabanlık yapma da git oraya!" dedi Critza tiksintiyle.

Troy ise katiyen oralı olmadı. "Ah yapma ama dostum. Birbirinizi daha iyi görebilin diye geldim buraya o kadar."

Hayır, bunu söylemiş olamazdı. Hangimiz daha çok kızardık bilmiyorum ama kafasının arkasına bir şaplak atıp onu taburesinden devirmemek için kendimi zor tuttum. Eğer bunu yaparsam bahsettiği kişi olduğum da alelade açığa çıkardı çünkü.

Gri gözler masasından ağır ağır kalktı ve elini Troy'un omzuna koyup sıktı. Öyle sıktı ki hiç de zavallı diyemeyeceğim çocuğun boğazından bir inilti yükseldi. "Bir kelime daha Troy, bir kelime daha edersen

41 (İng.) Gümüştırpan.

seni yere yapıştırırım!" Çektiği eli arkasında morarmaya başlamış, bir kırmızı iz bırakmıştı.

Troy hâlâ arlanmaz bir şekilde sırıtıyor ve oturması için ona sırayı işaret ediyordu. Sonunda onunla baş edemeyeceğini anlayan gri gözler, oturmaya yeltendi ve Critza oraya kayıp, *uçmadı*, ayağa kalktı. Normal bir dişi bedenine göre bile küçük sayılacak bedeni, karşısındaki yapılı genç adama göre cüce kalmıştı ama ateş saçan gözleri ve sözleri, rakibini durdurmaya yetmişti. "Cesedimi çiğnersin! Deneme bile!"

Onun kadar sakin birini doğrudan bir diklenme kışkırtabiliyordu anlaşılan. Çünkü kasılmış çenesiyle sözcükleri zar zor bir araya getirdi. "Denedim bile." Ne kadar kolay olduğunu belli etmek istercesine parmağının ucuyla omzundan itip onu gerilemeye zorladı.

İşte orada, kaba kuvvetin haksız dengesini buluşunu seyrettiğimi düşünürken Critza gözlerini kıstı. Sırtındaki zarımsı kanatlarından biri gri gözlerin eline dolanıp onu geri savururken, bir diğeri hemen boğazının altında kıvrılıp cam gibi sertleşti. Keskinliğin bir sesi var mı bilmiyordum ama gri gözlerin damarının üstünde tene bastırılmış o sivri kanatlar, kulaklarımda çınlamıştı. "Bu bir kavgaya mı dönüşecek porselen çocuk? Öyleyse seni kırmayı çok isterim."

Perilerin doğaları gereği iyi olmaları gerekmiyor muydu? diye geçirdim içimden. Gerilen ortam yüzünden hepimiz put gibi durmasak bunu sesli de dile getirebilirdim ama işte karşımda birbirine tehditler yağdıran, cinsiyet gözetmeyen iki delikanlı, bir şey yapmazsak birbirine girmek üzereydi.

Gri gözler, o hızla fark edemediğim bir şekilde kesilmiş ve kanamış ön kolunu havaya kaldırıp süzülen kana baktı. "Bu bir kavgaya dönerse, *Shi*'mi delemeyecek o kanatlarını sırtından söktüğümde ne yapacaksın? Çünkü benim yumruğum bu kesikten çok daha fazlasını yapabilir!"

Critza dudak büzdü. "Bunun için büyümüz var."

Gri gözler gülümsedi. "Ve burada büyüsü olan tek kişi sen değilsin."

"İnce büyü, Kaba büyüye karşı," dedi Critza sözlerinin her anından keyif alarak. "Sizce kim alır?"

Fiona neredeyse elektrikler savuran bu karşılaşmayla kendine gelmiş olsa da onun normal tavırlarının sarhoş birinden farkı yoktu. Ellerini şaklattı ve aşırı bir heyecanla, "Hadi bunu öğrenmeyelim!" deyiverdi.

Dikkati dağılmış Critza'nın kanadı çoktan eski hâline dönmüş, sırtındaki salınımına kaldığı yerden devam ediyordu. Gözlerini devirdi ve kanatlarını çırpa çırpa masanın karşısına geçip Mayfox'u onunla yer değişmeye zorladı. "Her neyse. Şunları benden uzak tutun yeter."

Ve her şeyin sonunda gri gözler masaya oturdu. Yüzünde eski dingin ve temkinli ifadesiyle içinde esen fırtınalardan hiçbir iz göstermeden ellerine baktı. Fiona, Critza'yla fısıltıyla hızlı bir konuşma geçirdikten sonra ilgisini ona çevirdi.

"Evet, Silverscythe ha, bize ismini de söylemek ister misin?"

Bakışlarını ellerinden ayırmadan cevapladı. "İan."

Demek ismi buydu. Daha afili, şiirsel bir şey beklemiştim. *Lanet olası Constantine*, isim konusunda çıtayı fena yükseltmişti.

"Seni düelloda gördüğümü hatırlıyorum İan," dedi Fiona ilgiyle. Sonra bir şeyi hatırlayıp aniden sustu. Bir pot kırmış olmalı ki İan'ın çenesi yine kasıldı, köprücük kemiği çukurlaştı. "Ah, evet. Üzgünüm. Boşboğazlık ettim."

İan'ın tepkisinden anlaşılacağı üzere işin aslını öğrenmek sonraya kalacaktı. Şimdi yeri ve zamanı değildi. Masaya tekrar hâkim olmuş gerilimi Troy dağıttı ve laubali hâli sayesinde, çok geçmeden aramızda tekrar kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

Patavatsızlığını göz ardı edince Troy, aslında çok komik çocuktu. Söylediği çoğu şey ince esprilerle bezeliydi ve kinayeleri fark edince ister istemez güldürüyordu. İsmiyle kafiyeli bir şekilde şunu söyleyebilirdim ki Troy tam bir *trol*dü.[42] Ve en başta amaçladığı şey, kesinlikle olmamıştı. İkimiz de birbirimizi daha yakından incelemeyi bırak gözümüzü masadan bile kaldıramıyorduk.

Bu durumun can sıkıcılığıyla tırnaklarımı masaya vurmaya başlamıştım. Ama bu gibi ritmik seslerin bazıları için çekilemez olduğunu hesaba katmamıştım. Özellikle de İan'ın o bazılarından biri olduğu-

42 Sokak ağzında çaktırmadan dalga geçen, alaya vuran kimse.

nu... Bir anda beyaz, kalın ama uzun parmaklar elimin üstüne kapandı. "Yapma!" dedi tek kelimeyle ve gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Sadece bir saniye, sadece bir saniyeliğine öyle kaldık ama aklımın kuytu köşelerinde zamanın yavaşladığı, hatta döngüsünü kırıp dışına çıktığımız o yerde çok ayrı bir hikâye döndü.

Gözlerimin önünde kesik kesik sahneler canlandı.

Zifirî karanlığın içinde tutuşup alev alan bir sıvı...

...Zemin...

...Ya da karanlığın ta kendisi...

İçime ateşler yağdı.

Her birinin yakıcı öpücüğünü hissettim.

Ama ateşin yaydığı sıcaklık dayanılmaz bir hâle gelince, ki en başından beri mum alevine tutulmuş bir parmak kadar katlanılmazdı, elimi geri çektim.

Yüzlerimizde yine o aynı afallamış ifade, kafamızdan benzer sorular geçiyordu.

Ne olmuştu öyle?

9. BÖLÜM
ALTIN ZİNCİRLER

Gün ağarırken şatoya geri gelmiştik ve ses çıkarmamaya özen göstererek yatakhanelere gidiyorduk. Fiona ortak alana gelince, beni koltuğa çekerek imalı bakışlarını üstüme dikti. "Evet, Silverscythe ha? Ne ara?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Erin, beni salak yerine koyma! Aranızda neredeyse kıvılcımlar uçuşuyordu."

Bunu, sözün gelişi söylemişti, *değil mi?* "Hayır. Yok öyle bir şey. O yumurta meselesinden sonra karşılaştığım ve beni Gwen'in butiğine bırakan genç oydu. Sadece bu kadar."

"Bu kadar yakışıklı olduğundan bahsetmemiştin."

"Onunla bir daha karşılaşacağımı bile düşünmemiştim."

Fiona bir kahkaha daha attı. "Onunla epey bir karşılaşacaksın Erin. Onlar savaşçılardı."

"Bahsettiğin komşu kışladaki savaşçılar mı?" dedim gözlerimi büyüterek.

"Ta kendisi." Heyecanla ellerini dizine vurdu. "Bu yıl çok eğlenceli geçeceğe benziyor."

"Bir şey soracağım," dedim konuyu değiştirerek. "Senin masada neredeyse kırdığın pot neydi? Orada sormaya cesaret edemedim."

Fiona doğrularcasına başını sallayıp öne eğildi. Sanki hâlâ o masadaymışız da bizi duyabilirlermiş gibi fısıltıyla konuşuyordu. "Evet, bir de o vardı. Her yıl bir kereye mahsus okullar kendi içinde düellolar düzenler. Bazı okullar karşılaşmalara izleyici olarak davet edilir. Geçen yıl biz de davetliydik ve çok korkunç bir kazaya şahit olduk. Silverscyt-

he, yani İan'ın ilk düellosuydu diye hatırlıyorum. Neler yapabileceğini kimse bilmiyordu. Bilseler belki bir önlem alabilirlerdi."

Duraksadı.

"Ne oldu Fiona? Neyi kimse bilmiyordu?"

Fiona derin bir nefes aldı. "Bilerek yapmadığına herkes emin. Onları koruyan kalkan benzeri bir tılsım var. Bunu yapması imkânsızdı. Kalkanı kırmadan ona zarar veremezdi ama olan oldu."

Tepkimi ölçmek istercesine gözü yüzümün her santiminde dolaştı. "Kalkan işlemedi Erin. İan o gün rakibini öldürdü."

Sesli yutkundum. Bir katil miydi? Çarpıcı bir şey duyacağımı beklemiştim ama bu kadarı beni hazırlıksız yakalamıştı. Ona asla yakıştıramayacağım bir sıfattı *katil.*

Fiona sürdürdü. "Çok sarsıcıydı. Tüm etkinlik bu nedenle iptal edildi. Olayın üstünden aylar geçmesine rağmen hâlâ konuşuluyordu."

Oysa ben onu duymuyordum. Beynim hâlâ inkâr ermekle meşguldü. O çatık kaşlara rağmen şefkatle bakan gözler, bunu yapmış olamazdı. Bir kaza demişti. Tıpkı benim kıl payı kurtulduğum cinayet gibi bir kaza...

Belki de sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardı.

"Yani, görüntüsünü gözümün önünde canlandırıyorum ve aynada tırnağımı aşağıya çekerken ismini tersten okuyorum, öyle mi?" Bu kadar kolay olmasını beklememiştim.

"Adı üstünde Erin; *Yansıma Yanılsama* büyüsü."

Odama çıkmış ve dolabın yanına asılmış olan aynanın karşısına geçmiştik. Sonunda anneme büyü yoluyla ulaşıp onunla konuşmaya çalışacaktım. Her ne kadar geç davrandığım için beni haşlayacak olsa da başka şansım yoktu. Hem ona not bırakmıştım, değil mi? Belki biraz daha yumuşamıştı.

Derin bir nefes çekip denileni yaptım. Bir anda önümdeki aynanın görüntüsü dalgalanmaya başladı. Sanki havuzun içine dalmış ve dışarıyı izliyordum. Görüntü iyice netleşirken dalgalanmanın nedenini anladım.

Karşımdaki, Şikago'daki evimin mutfak dolaplarının altıydı. Dalgalanan suya sarı plastik bulaşık eldivenleri olan bir el daldı ve görüntü kabarcıklar arasında neredeyse yok oldu. Gördüğüm el, annemin eliydi ve bir yemek tabağını sinirle bulaşık süngeriyle siliyordu.

"Polislere haber vermedim mi sanıyorsun, Mark? Tabii ki verdim. Ah, Tanrım bu kadar salak olabildiğime inanmıyorum! Gitmesine izin verdiğimin dakikasında pişman olmuştum." Annemin endişeli ve tiz sesi odayı doldurmuştu. *"Telefonunu bile almadan basıp gitti. Ona nasıl ulaşacağımı dahi düşünmedim. Lanet olsun, o an gördüklerim yüzünden o kadar şaşkındım ki neye evet dediğimin farkında değildim."*

Mark mı? Baba?

Konuşan erkek sesi bana cevap verir gibiydi. *"Sana gerçekten inanamıyorum Debbie, sen kaç yıllık okul bitirmiş eğitimli, kültürlü bir kadınsın. Nasıl bu kadar ihmalkâr olabildin? Kızımızı tanımadığın etmediğin ve bahsettiklerine göre zırdeli bir genç kıza emanet etmişsin. Onu yanıma almak konusunda haklıymışım."*

"Ah, hadi ama Mark! Sen ergenliğinin en hararetli zamanındaki bir genç kıza nasıl bakabilirdin?"

"Senden daha iyi iş çıkaracağım belli. Baksana şu duruma! Kızımız kayıp, sayende." Babam ne zaman böyle pisliğin tekine dönüşmüştü? Sanırım görüşmememiz yerinde bir karardı.

"Seni aramak büyük bir hataydı." Ağlamak üzere olan annemi, içinde olduğu durumdan kurtarmak için seslendim.

"Anne!"

"Ah bak, bir de olmadık sesler duyuyorum. Erin bana seslenmiş gibi." Annemin sesindeki umutsuzluk içimi acıtmıştı.

"Ben de duydum gibi hissettim," dedi babam birkaç adım sesiyle anneme yaklaşarak.

"Anne buradayım. Anne!"

Bu seferki seslenişimle annemin elindeki tabak kayıp suya gömülmüştü.

"Bak, tekrar duydum."

"ANNE! Suya bakar mısın lütfen! Benim Erin." Sonunda fark etmesi umuduyla sesimi daha da yükseltmiştim.

Birden annemin kafası mutfak dolabının altından uzandı. Bakışlarında aşırı bir heyecan vardı. *"Erin? Tanrım hayal görmüyorum değil mi? Bu sensin."*

"Evet anne, benim." Dudaklarım bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

"*Tanrıya şükür iyisin,*" diyen annemin sesi, anın şokuyla yumuşak ve duygulu hâlde devam etmişti. Ardından 180 derecelik bir dönüş oldu ve annem avazı çıktığı kadar bağırdı. "*BENİ NE KADAR KORKUTTUĞUNUN FARKINDA MISIN KÜÇÜK HANIM! AKLIMI YİTİRİYORDUM, AKLIMI! POLİSE GİTTİM, TÜM HASTANELERİ, MORGLARI DOLAŞTIM. ELİMDE KAYIP İLANLARIYLA KAÇ GÜN SOKAKLARDA SABAHLADIM SENİN HABERİN VAR MI?*"

Beklediğim bundan azı değildi. Pişmanlığın içime kor bir alev gibi düştü. Anneme bunları yaşattığım için o kadar üzgündüm ki... Tanrım, benden tek bir şey istemişti; onu arayıp haberdar etmem. Ve ben onu bile yapamamıştım.

"Anne biliyorum, biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Hata bende ama emin ol fırsatım olmadı. Burada her şey o kadar karışık ve yoğun ki." Ne diyeceğimi bilmiyordum ama ne demeyeceğimi biliyordum; artık cadı sabıkası kaydımda bir tutukluluk olması gibi.

Annemin başının yanına babamın başı eklenmişti. Kirli sakalları daha da sararmış bronz tenli adam, bizi bırakıp gittikten yıllar sonra gördüğüm adama asla benzemiyordu. Kesinlikle yaşlanmak yerine gençleşmişti. *"Erin, yüce İsa! Bunun gerçek olması imkânsız. Kızımla suyun üstünden konuşuyorum."*

"Merhaba baba, güle güle baba. Bu konuşma seni ilgilendirmiyor, lütfen gider misin?" Sesim ona karşı her zamankinden daha soğuktu. Az önce annemi nasıl hırpaladığını görmüştüm. Henüz ondan bir özür bile dilemediğinden adım kadar emindim.

"Erin, böyle yapma güzelim. Ben senin babanım."

"Harika, ben o ayrıntıyı son yedi yıl içerisinde kaçırmışım demek ki. Anneciğim lütfen ben bu adamı çirkin bir bukalemuna dönüştürmeden kapı dışarı eder misin?"

Annem elleriyle babamı çekiştirmeye başlarken adamın gözleri büyümüştü. "*Bunu yapabilir mi?*"

"*Denemek istersen sen bilirsin Mark. Hadi sen artık Svetlana'yı daha fazla bekletme. Bak burada sana daha fazla ihtiyaç kalmadı.*" Bunu, annemin gitgide uzaklaşan sesi ve sert bir kapı çarpması takip etti. Sonunda annem geri geldiğinde bir açıklama bekliyordu.

"*Eh, bu tatsız meseleyi de halletiğimize göre... Nasıl olur da bir hafta boyunca beni arayıp sormazsın? Ben seni böyle yetiştirmedim!*"

"Ne? Bir hafta mı? Anne, senden ayrılalı daha günler olmadı," dedim şaşkınlıkla.

"*Senin aksine ben, takvime bakarak günlerimi geçirdim Erin. Ayrılalı tam bir hafta oldu. O kaçık kız, neydi; Fiora, Flora? Benimle konuşurken zamanın biraz hızlı akabileceği konusunda uyarmıştı. Ama bu kadarı da fazla!*"

"Fiona anne, o da burada," dedim arkadaki Fiona'yı göstererek.

Fiona mahcubiyetle el salladı. "Merhaba, Bayan Handerson."

Fiona'yı düzelttim. "Ah, hayır Fiona. Bizde kadın erkeğin soyadını alıyor. Annemin soyadı boşandığı için değişti."

Fiona şaşkınlıkla bana baktı, sonrasında anneme döndü. "Debbie, üzgünüm. İpin ucunu arada kaçırdık. Süpürge yolculuğumuzun hızlı olması için bazı meridyenler arasında atlamam gerekti. Büyü Meridyolojisi hep zayıf olduğum bir konu olmuştur, bu kadar olacağını tahmin edemezdim."

Annem çatık kaşlarla ona bir süre baktıktan sonra kafasının bu şeylere ermediğine karar vermiş olmalı ki omuz silkti. "*Neyse, sonunda bana ulaştınız. Tanrım, nasıl içim rahatladı anlatamam. Başına bir şeyler geldi sandım.*"

"Üzgünüm, artık büyüyü öğrendim. Her gün konuşacağım seninle." Hâlâ şırıl şırıl akan suya daha fazla tahammül edemeyeceğimi anlayınca ekledim. "Anne, lütfen musluğu kapatır mısın? Suyun dalgalanmasından ve sesten başım ağrıdı."

Annem hemen uzanıp suyu kapatırken birkaç damlayla tekrar titreyen görüntü duruldu. Artık onu daha rahat görebiliyordum ve besbelli annem de beni.

"Erin, sen ağladın mı? Gözlerin kıpkırmızı."

Hayır, sadece şarabı fazla kaçırdım, diyemezdim herhâlde. "Uzun süre uykusuz kaldım. Yorucu bir yolculuktu," dedim gözlerimi ovuşturarak. Doğruluk payı vardı ne de olsa.

"O zaman seni tutmayayım. İçim rahatladı zaten. Uyanınca tekrar yaparsın bu yaptığın her neyse." Büyü demeye hâlâ dili varmıyordu.

"Gerek yok. Seni özledim. Konuşalım biraz," dedim ve daha fazla üsteleyemeden uzun uzun cadıları, alışverişi ve yolculuğumuzu, Vhartlox'u; korkunç detayları haricinde ne varsa hepsini anlattım. Annem sonunda benden haber almanın sevinciyle her lafımı dikkatle dinlerken sanki evde ikimiz de koltuğun iki köşesine uzanmış, günümüzden bahsediyor gibiydik. Sadece anlattıklarım aşırı abes ve masalsı şeylerdi ve annemin kaşları sık sık havalanmıştı.

Sonra annem başladı. Artık daha espriyle karışık olsa da içimi acıta acıta yaşadığı son birkaç kâbus günden bahsetti. Sonra aklına bir şey geldi ve bir dakikalığına suyun önünden ayrıldı.

Geri geldiğinde elinde mektuplardan oluşmuş koca bir deste vardı. *"Erin, işte bunlar sayesinde kendimi avutabildim. Büyünün ve gittiğin okulun gerçekliğini destekleyen bu mektuplar, sen gittikten hemen sonra teker teker geldi. Tabii bunlar asla sana ulaşmadı."*

"Ne mektupları onlar?" Bir anda heyecanlanmıştım.

"Birçok okuldan gelmiş. Sana vereyim bak, diyeceğim ama buradan sana bunu verebileceğimden emin değilim."

Arkada tırnaklarıyla ilgilenen Fiona konuştu. "Bağlantı yüzeyinden madde geçirebilirsiniz."

Annem çekinerek mektupların bir ucunu suya daldırdı. Önümdeki aynada anında beliren destenin bir kısmını ellerimle kavradım ve çektim. Bir anda koca deste ellerimin arasında kalmıştı.

Annem hâlâ aynanın öteki ucunda bana bakarken mektupları tutan lastiği çıkardım. Farklı tonlardaki ya da renklerdeki parşömenleri ellerimin arasında döndürürken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Her mektubun üstünde farklı bir okulun ismi ve amblemi vardı.

Kozmik Büyücülük Şatosu

Devrontum Vampir Okulu

Madam Karvou'nun Cadılık Malikânesi

Seher Vakti Kurtadam Kampı

Savaşçılar Birliği

Krişna Avanti Özel Çocuklar Koleji

Gölkenarı Peri Okulu

Günışığı Okçuları

Ve mektuplar gidiyordu da gidiyordu.

Neredeyse her biri, varlığından haberdar olduğum ya da olmadığım farklı tür mistik varlıklara aitti. Bana gelen ilk mektup cadı olduğumu söylemişti ve ben buradaydım. Kararımı bu yönde mi vermiştim yoksa bu doğrultuda seçim yapmamı, hızlı davranan Vhartlox mu sağlamıştı?

Sorulara gömülmeden önce annem ekledi. "Ve sen hangi ara Almanca öğrendin?"

Elinde salladığı not kâğıdının üstünde kırmızı kalemle çevrilmeye çalışılmış kısa bir yazı vardı. Sadece altındaki Erin imzası anlaşılıyordu.

Ne sen sor anne ne ben söyleyeyim.

Yine karanlık bir mağaradayım. Uzakta bir yerde, damlayan suyun sesini duyuyorum. Zemin kıvrılarak birbirine dolanan yılanlarla dolu. Tıslamaları midemi burkuyor. Yeri inleten adım seslerinin geldiği yöne dönüyorum. Sanki gök, onun gelişini haykırırcasına inliyor.

Korkunç bir canavarla karşılaşmayı beklerken onun gözlerini görüyorum. Gümüşi bir ışıltıyla parlayan gözler dışında neye benzediğini seçemiyorum. Dağınık bir duman bulutuna benziyor.

Ona yaslanıyorum.

O da beni kavrıyor.

Ruhum alev alıyor.

Ateşten bir girdabın ortasında bedenimi ona veriyorum.

Kulaklarımda eniklerin çığlıkları yankılanıyor.

...

Sakin ol Erin, sadece başka bir kâbus. İlk defa uykumdan sıçrayarak uyandığım ve yatak başlığına sindiğim için kendimi teskin etmek zorunda kalmıştım. O kadar gerçekçiydi ki göğsüm inip kalkıyordu. Beynimin kuytu köşelerinde bir ses, diğerlerinin öyle olabileceğini ama bunun bir kâbus olmadığını haykırıyordu. Bu tepkinin sebebinin korku olmadığını ben de biliyordum; heyecandı.

Yatağımda kıpırdanınca çatırtı sesleri duydum ve baldırıma keskin bir şey battı. İşte o an gözlerimi açmayı akıl edebildim ve dehşet damarlarıma aktı.

Gördüğüm şeyi tarif edebilmenin bir yolu yoktu. Sanki bulunduğum noktada bir patlama olmuştu ve her şeyi kaplayıp dikenler gibi keskin uçlar çıkarmış bu şey, etrafa saçılmıştı. Kimi yerlerde ince bir camsı dokusu varken kimi parçalar gitgide kalınlaşmış, dışarı doğru dallanıp budaklanmıştı. Siyaha dönmüş bordo kristaller, aralık perdeden içeri dolan ışıkla tehditkâr parıltılar saçıyordu.

Kapının aniden tıklatılmasıyla yay gibi gerilmiş sinirlerim sonunda patladı ve çığlığı bastım. Hışımla açılan kapının ardındaki Fiona'nın yüzündeki endişe odanın hâlini görmesiyle şaşkınlığa dönüştü.

Ağzını doğru sözü bulmak için bir süre açıp kapadı. Ardından elleriyle bana durmamı işaret ederek konuştu. "Ben hemen birini bulup getiriyorum."

Önce revire götürüldüm. Sorunun ne olduğu anlaşılmaya çalışıldı. Hemşiremiz Bayan Çınar -bir orman nimfasıydı- kâğıda bir şeyler yazıp çizdi ve bir ağacın yeni filizlerine benzer parmaklarıyla bana dosyayı uzattı. "Korkma, ciddi bir şeyin yok. Ancak bir önlem alınması gerek. Bunun kararını Müdire Sisaundra'ya bırakıyorum."

"Peki, kâbuslarım?" diye sordum çekinerek.

"Onlar için diyebileceğim bir şey yok. Auranda kâbus gördüğüne dair hiçbir iz yok. Ama yine de sana *rüya kurusu* verebilirim; yastığına damlatman için de lavanta yağı. Uyumanı kolaylaştırır."

Verdiklerini uzanıp alacaktım ki ani bir acıyla irkildim. Göğsümün üstünde, tenimde korkunç bir sızı baş göstermişti. Hemşire beni rahatlatmaya çalışarak elimi tuttu. "Bir bakabilir miyim?"

Üstümdeki tişörtü sıyırıp gerdanımı açtı ve gördükleri karşısında benden daha isterik bir tepki verdi. Fiona, merakına engel olamayıp yanımıza geldi ve benzeri bir şekilde afalladı. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından Bayan Çınar elini göğsüne koyup başını eğdi. "Hekate'nin kutsaması üstümüzde olsun!" Ardından Fiona onu takip etti. Zaten Tanrı yerine sık sık onun ismini kullanıyordu. Diğer cadıların da ağzından çıktığına şahit olmuştum. Beni şaşırtmamıştı. Zaten cadılığa, Pagan dinlerine ilgisi olan birinin muhakkak karşısına çıkardı. Asıl cadıların arasında kullanılmasa saçma olurdu.

Sonra bana da gösterdiler. Göğsümde, iman tahtamın hemen üzerinde tenimi dağlayarak işlenmiş bir iz vardı. Daha çok tılsım gibiydi. Bir daire, içinde labirent gibi dolaşan kapalı bir çizgi ve merkezinde yıldız... Bu Strophalos, bir diğer deyişle Hekate'nin Çarkı adında bir semboldü ve cadılar için kutsaldı. Bayan Çınar bunun hakkında başka bir açıklama yapmadı ve Müdire'yi görmemi bir daha tembih etti.

İşte böylelikle elimde bir dosya ve göğsümdeki sızıyla bol ışık alan revirden ayrılıp yine şatonun kasvetli koridorlarına döndük. Fiona'nın son yarım saattir telaşla çatılmış kaşları sonunda gevşemişti. Şimdiki ifadesi şaşkınlık, hayranlık karşımı bir şeydi. Bize eşlik eden, Antik Cadılık Tarihçesi hocamız olacak Bayan Pherillon, işlerinden alıkonulduğu için huysuz görünüyordu. Kahvaltımızı yapmamız için bizi ana yemekhanenin yerine akademisyenlerinkine götürdü ve bir saate beni tekrar almaya geleceğini söyledi. Hâlihazırda benimle görüşecek olan Müdire'ye ziyaretim için sebeplerim artmıştı.

Kahvaltıda Fiona, görüşmeden sonra yapacaklarımızı açıkladı. Neyse ki bu seferlik okul sınırları içinde bir plan yapmıştı. Boğazımdan geçen her sıcak lokmayla kendimi daha iyi hissederken onu başımla onaylıyor, sorular soruyordum. Her şey normale dönmüş gibiydi. Ta ki elimi reçele atmamla masanın yarısı süpürülüp yere devrilene kadar.

Elimi geri çekerken bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Bayan Pherillon tekrar gelene kadar yaptığım sayısız sakarlıktan sadece ilkiydi bu ve henüz nasıl ve neden yaptığımı bile bilmiyordum. Müdire'nin odasına giden yuvarlak hole gelene kadar neyse ki başka bir sakarlık yapmamayı başardım.

Kulelerden birinde olmalıydık. Döne döne çıktığımız merdivenler yüzünden soluksuz kalmıştım. Yaşlılığa merdiven dayadığı için benden

daha beter hâldeki Bayan Pherillon ilerleyip sivri uçlu, yüksek kapıyı tıklattı. Kapı içeri doğru açılırken önce kafasını uzatıp geldiğimiz haber verdi. Ardından içeri girdik.

Girdiğim odanın iki yanından upuzun kitaplıklar yükseliyor ve duvarları çevreliyordu. Yerde işlemeli otantik bir halı vardı. Arkada uzun vitraylı camlar, içeriye giren sabah ışığını kızıla boyuyordu. Camın önünde geniş bir masa ve üzerinde sayamayacağım kadar çok obje vardı: Üstünden buharlar yükselen iksir şişeleri, havada dönen bir dünya atlası küresi, dengesini bir türlü bulamayan metalik bir uçan sıvı, masanın üstündeki parşömen tomarlarına ıslarla bir şeyler yazan tüy kalemler, en göz alıcısı; bir *Serval kedisi*[43]...

Masadaki karmaşaya rağmen tüm dinginliğiyle beni izleyen siyahi bir kadının şapkasının konisi sanki iki ucundan tutulmuş ve burulmuş gibiydi, alt kısmıysa fazlasıyla genişti ve dramatik bir şekilde yüzüne doğru kapanıyordu. Kıpkırmızı saçları dümdüzdü ve beline kadar iniyordu. Çıkık elmacık kemikleri, uzun çenesi ve koyu kahve teniyle egzotik ama bir o kadar da çekici bir yüzü vardı. Kızıla dönük kehribar gözleri ilgiyle beni süzüyordu.

Bayan Pherillon selam verip beni tanıttı. "Merhaba Müdire *Créatrice du Feu* -bunun Ateşyaratan olduğunu dil fitresi sayesinde anlayabilmiştim- bu Erin Handerson. Kendisi erkenci öğrencimiz."

"Yardımların için teşekkürler Pherillon. Çekilebilirsin," dedi Müdire bana dönmeden hemen önce. "Merhaba Erin. Oturmaz mıydın?"

Masanın önündeki iki antika işlemeli koltuktan birine otururken, uzanıp Bayan Çınar'ın verdiği dosyayı bıraktım.

Müdire dosyayı karıştırırken konuşmaya başladı. "Bir newborna göre fazla güçlüsün, bunu biliyor muydun? Normalde kuvvetli bir güç için gücün kanda asırlarca akmış ve demlenmiş olması gerekir. Ama sen ... Büyük bir istisnasın. Mektubunu ayırdığımı hatırlıyorum. Sende daha o zaman ilgimi çeken, özel bir şey vardı."

Gözlerimi kaçırırken cevap vermemeyi tercih ettim. Bunu bana söyleyen ilk kişi değildi. İçten içe hep bende farklı bir şey olmasını

43 Serval (Savannah) kedisi ilk bakışta çita ya da vaşağı andıran Afrika kökenli, uzun boylu bir vahşi kedidir.

istemiştim. Okuduğum o karakterlerden biri gibi, *özel* olmak. Şimdi buraya gelince kıymete binmiş bu hayatın, böylesine riskli devam etmesinden rahatsızdım. Asıl istediğim şeyin yine bir okuyucu gibi kenarda oturmak, tüm bu deneyimi kesintisiz yaşamak olduğunu fark ediyordum. Ama gel gör ki *"Neyi istediğine dikkat, çünkü gerçekleşebilir."* sözü sandığımdan daha doğruydu.

"Burada yazana göre gücün kontrolsüzce büyüyor Erin. Bayan Çınar zaten fazla olan gücünün henüz ilk evresinde olduğunu söylemiş."

"Bu ne demek oluyor?"

"Tüm bunlar daha buzdağının görünen kısmı demek oluyor. Gücün katlanarak büyüyecek ve bu hızda büyüyecekse yakın gelecekte tam potansiyeline ulaşacak," diyen Müdire kollarını iki yana açtı. Bordo kadife cübbesinin kol katları aşağıya döküldü.

Bununla birlikte sadece saniyeliğine Gerçek Görüş büyüsüyle gördüm. Müdire'den bol bol fışkıran enerjiyi dahi baskılayarak etrafa yayılan kırmızı demetler tüm odayı dolduruyor, kabarıp kendi içinde dönüyordu. Fiona'nın bana gösterdiği ilk hâlinden çok çok daha fazlaydı.

"Daha mı büyüyecek? Ama ben onu bu hâliyle bile kontrol edemiyorum ki!" Hayretten ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Orası öyle ama..." Müdire dosyadan okuduğu yeni bir bilgiyle sözünü yarım bıraktı ve hayretle bana bakmaya başladı. "Bu doğru mu?" dedi Bayan Çınar'ın el çabukluğuyla eklediği son notu göstererek: *Strophalos.* Hâlâ tam olarak ne demek olduğunu bilmesem de başımı salladım ve elbette, Müdire de onu görmek istedi.

Sarsılmış bir şekilde yerine geri dönerken bu sefer konuşmak için o kadar acele etmedi ve dayanamayıp ben sordum. "Bu sembolün üstümde olması ne anlama geliyor?"

"Bu Hekate'nin Çarkı, Tanrıça'nın en güçlü amblemi. Çok eskiden altarlarda kullanılırdı ama artık pek tercih edeni olmuyor. Cadılar gereksiz büyülerle Tanrıça'mızı rahatsız etmekten kaçınıyor." İç geçirdi. "Hekate hakkında ne kadarını biliyorsun Erin?"

Kafamda ölçüp tarttım. "Cadıların Tanrıçası. Üçlü Tanrıçanın üçüncü fazı; *Crone*[44]" dedim sorarcasına.

---

44 İng: Kocakarı.

"Ah, hem evet hem hayır. Biz cadılar, Neopaganizm'den çok daha eskiyiz Erin. O bir yorum, zamanla körelen bilgilerin bir ürünü sadece. Hekate o üç fazın üçü de," dedi Müdire gözlerini kapatıp simleri parlayan göz makyajını açığa çıkarırken. Yüzünde huzurlu bir ifade oluştu. "Üç yüzlü Tanrıça; cennetteki ve yeraltındaki annemiz. O sadece cadılığın değil, tüm büyünün; Ay'ın, gecenin, hayaletlerin ve Nekromansi'nin Tanrıçası. Yerde, gökte ve denizlerde payı var O'nun. Anadolu'dan gelen, varlığının başlangıcı puslu zamanlarda kaybolmuş olan Hekate... Ve sen O'nun kızısın. Hepimiz öyleyiz. Aramızda kan bağı olmaksızın, damarlarımızda aynı tanrısal gücü akıtan kız kardeşleriz."

Hekate'nin Kızları; büyünün karanlık çocukları. Okulun neredeyse her köşesinde böyle yazdığını sonradan fark edecektim. "Bu yüzden mi göğsümde bu sembol belirdi? Kızı olduğumu göstermek için mi?"

"Kızı olduğunu göstermek için değil, sana *dokunduğunu* belli etmek için," dedi bu söylediklerine hâlâ inanamadığını belli edercesine. "Bunun büyüklüğünü anladığından emin değilim Erin. Hekate son beş yüzyıldır hiçbir cadısıyla doğrudan temasa geçmedi. Dün bu değişti. Sana dokundu ve gücünün sınırlarını ardına kadar açtı. Bu her şeyi açıklar işte."

"Peki, bana neden yapsın bunu? Neden ben? Neden şimdi?"

Müdire ürpermiş gibi titredi. Kedisi ona sokulurken leoparınkine benzer kürkü, onu bir Afrika kabilesindenmiş gibi gösterdi, ki öyleydi. Fiona'nın anlattığına göre ataları, zamanında Fransız sömürgesinden denizaşırı bir aileye köle olarak satılmıştı. Ama Afrika şamanlarının ilimlerini bilen ataları hizmet ettiği aileyi kontrol altına alıp ırklarının kaderini yaşamak yerine, kendi kurallarını yazmışlardı. Avrupa'nın onlara kazandırdığı Kelt büyüsünün inceliklerini öğrenen Müdire Sisaundra, bu günlere kadar böyle gelebilmişti. "Tanrıça, tahmin edilemezliğiyle tanınır. Bu konuda fikir yürütmek zor."

"Ama ben böyle bir gücün altından kalkabilir miyim, emin değilim. Bir kısmını alamaz mısınız? Belki benden daha bilgili ve tecrübeli biri, onu daha iyi şekilde kullanabilir."

Müdire Créatrice du Feu kahkahayla güldü. "Hekate'nin bizzat bahşettiği güçlerini mi? Tanrıçam, hepimizin başı belaya girer. Ben sadece kontrol edebilmene yardımcı olabilirim. Malum daha okula bile başlamadın. Bu durum bir bebeğe bomba vermekle aynı şey."

"Nasıl bir yardımdan bahsediyorsunuz?"

"Şöyle bir yardım," dedi Müdire sert masaya sanki boş bir sandıkmış gibi elini atarken. Kolu omzuna kadar masanın içine gömüldü. Masanın içini karıştırırken söylendi. "Buralarda bir yerde olacaktı. Bir dakika tatlım." Bu sefer kolunun arkasından eğilip kafasını da masaya daldırdı. Üst gövdesi tamamen gömülürken cübbesi sırt kısmında kat kat toplandı. Boğuk sesi duyuldu. "Hah, işte buradaymış!"

Müdire'nin bir eli, kafasındaki şapkayı tutarken diğer eli tuhaf bir zincirle masasından geri çıktı. Derin bir soluk çekti ve kalktı. "İşte sana yardımım bu," dedi elindeki zinciri gösterirken.

"En az kullandığın kolunu uzat bakalım," diyen Müdire'ye sol kolumu verdim. Müdire önce elindeki zincire bağlı yüzüğü tutup orta parmağıma geçirdi. Ardından zinciri bir şahmeran gibi elime giydirip birbirine altın zincirlerle bağlı bilezikleri koluma taktı. "Bu yardımcı olacaktır. Her zincir, gücünün bir kısmını bağlı tutacak. İhtiyacın olduğu zaman üstten başlayarak zincirleri koparabilirsin. Ama unutma, o kadar gücü kaldırabileceğine emin olmadıkça hiçbir zinciri kırma. Çünkü kırılan zincirin saldığı enerjiyi tekrar bağlamak mümkün değil."

Kafamla onaylarken kolumdaki zincirlere baktım. İncecik zincirler kolumda tuhaf bir şekilde kelepçe görüntüsü yaratmıştı. Sanki kendi gücüme ve onun bana biçtiği kadere esir oluşumu simgeler gibiydi.

Zeus, Kronos'un oğlu, herkesten üstün tuttu onu, (...) Payı vardır onun karalarda, ekinsiz denizlerde, Yıldızlı göklerde bile payı vardır. [45]

Hesiodos - Thegonia, *411-414*

45 Hesiodos, Thegonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 19. 411 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

Sembol: Hekate'nin Çarkı

10. BÖLÜM
KIŞLAYA ZİYARET

"Bir de mektuplar var," dedim cübbemin cebine attığım mektupların birkaçını çıkarıp ona uzatırken.

"Nedir bunlar?" dedi Müdire ilgiyle.

"Tıpkı Vhartlox'unki gibi başka okullardan gelen kabul mektupları. Ben gittikten hemen sonra gelmişler. Bundan bir o kadar daha odamda var."

Müdire kaşlarını havalandırarak okul isimlerini okudu ve gözlerini tekrar üstüme dikti. "Bundan başka kimlerin haberi var?"

"Annemin ve Fiona'nın. Başka kimse bilmiyor," dedim Müdire'nin gerildiğini hissederek.

"Başkalarına mektuplardan bahsetmemeni öneririm. Akılları karıştırmaktan başka bir şey yapmaz." dedi uzun bir bekleyişin ardından.

"Benim aklımı yeterince karıştırdı. Ne demek oluyor bu? Mektup bana cadı olduğumu söylediği için mi cadı olduğuma karar verdim yani? Ya diğerleri?" dedim sükûnetine canım sıkılırken. Benim içimde öyle fırtınalar dönerken bu kadar sakin olması sinir bozucuydu.

"O kadar büyük bir güç, olasılıkların sınırlarını zorlayabilir. Bu normal. İstersen o okullardan birine gidebilirsin de. Bu konuda seni tutacak değiliz ama asıl soruyu kendine sorman gerek: Nereye aitsin? Sen kimsin? O kadar cadının arasından geldin ve herkes sana kucak açıp kabullenmişken bu seçeneklerden bir başkası olabilir misin?" Gözlerini meydan okurcasına kıstı.

Bu soru, sandığımdan fazla zordu. Yaşıtlarım kimlik karmaşası içinde kırılırken ben nasıl olur da böyle büyük bir karar verebilirdim? Yıllarca cadılara büyük bir ilgim vardı. Arada diğer mistik yaratıklara sardığım elbette oluyordu ama hiçbirinde cadılarda olduğu kadar ka-

rarlılık sergilememiştim. Büyünün, büyücülüğün yeri bende ayrıydı. Kendimi tüm bunların sonunda burada bulmamdan pişmanlık hissetmemem de cabasıydı.

"Üstelik," dedi Müdire Sissaundra mektupları dudak büzüp önüme bırakırken. "Cadılık, tüm büyü âleminin en tepe halkasıdır. En üstünleri ve köklüleri cadılardır. Büyü dünyaya bizimle gelmiş, diğerleri bizim bir lanetimiz ya da dualarımız sonucunda ortaya çıkmıştır."

Gözlerinin içine baktım. *Bunu orada gayet net bir şekilde görebiliyordum.*

O günün gecesi olmuştu. Fiona bana şatonun her yerini fersah fersah gezdirdiği için ayak tabanlarım zonkluyordu. Aklımda her şey birbirine girmişti. Eminim ilk defa şatoyu görecek birinden daha kolay kaybolabilirdim artık.

Odama çekilmiş, uyumak üzereydim. Önceki gün zaten yeterince uyuyamamıştım. Üstelik Bayan Çınar'ın verdikleriyle belki bu sefer rahat bir uyku çekebileceğime inanıyordum.

Ama o kristallerle kaplı hâlinden eser kalmamış yatağın başına gidemeden gözlerim sandığa takıldı. Tanrım, hâlâ aldıklarımızı yerleştirmemiş miydim? Kıyafetler bir yana, ben ki her yeni aldığım defteri, kalemi fetişim varmış gibi kullanmadan önce evirir çevirir, açılışını büyük bir merasimle yapardım. Onlara daha dokunamamıştım bile. Fiona alır almaz, afroz tozunu saçıp sandığa göndermişti çünkü.

Sandığı açıp içindekileri kısa bir süreliğine izledim. Sonra kıyafetten başlayarak her şeyi yerlerine dizmeye giriştim. Gwen'in kıyafetleri artık gelmişti ve her biri cidden inanılmaz güzellerdi. Carmen'in tüm o iğneli laflarına rağmen sadık kaldığım stilim sayesinde, eski kıyafetlerimin yanında o kadar da eğreti durmamışlardı.

Kırtasiye gereçlerinin her biri elimde evirilip çevrildikten sonra masamda yerlerini aldı. İki arada bir derede kurduğum düzene bakıp gururla gülümsedim. Bir yengeç kızı olarak tüm hünerimi konuşturmuştum. Mükemmeliyetçiliğim yıldızlarda yazılıydı.

Sıra kitaplara gelirken tek tek her kitabın işlemeli cildinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Koyu renk deri ciltler bir an önce açıp içlerini

kurcalamamı söylüyor gibiydi. Lakin daha üstlerinde yazanları bile, Fiona'nın da söylediği gibi, okuyamıyordum. Bunun sebebi Vhartlox'un büyü dilinin bir de alfabesinin olmasıydı. Alfabeyi öğrenmek neredeyse herkes için zorunluydu.

İçindeki birçok bitki ve lif çiziminden anladığım kadarıyla İksir Bilgisi kitabını azıcık karıştırmaya çalıştım ama kendimi resimli kitaplara bakıp hayal kuran beş yaşında çocuklar gibi hissedince, sayfalarını bir yelpaze gibi sallayarak onu masaya bıraktım. İçinden sıyrılan bir karton kart, süzülerek önüme geldi. Kartın üstünde yazan bir başlık vardı ama onu da okuyamıyordum hâliyle. Altında sırayla dizilmiş harfler kandillerin ışığıyla göz kırpıyordu. Yanlarından çıkan oklarsa karşılığı olan Latin harflerini gösteriyordu. Altında da iliştirilmiş başka şekiller vardı ve tabii bir başka başlık daha. Bu, yakında öğreneceğimiz alfabeden başkası değildi. Alfabenin harflerine dikkatlice baktım. Gözlerim harfler arasında gidip gelirken, elimle yoklayarak sandalyeyi buldum ve oturdum. Kolay gibiydi.

Bulmaca çözermiş gibi harfleri tek tek arayarak başlığı deşifre ettim. Neden bundan sebepsizce keyif alıyordum? Karttaki okunacak kısıtlı metin böylelikle biterken hızımı alamadım ve kitaplardan en çok yazıyla dolu olanı tespit edip sayfalarını araladım. Bekleneceği üzere cadılık tarihini anlatan *İlk Cadılar Döneminde Büyücülük* kitabını seçmiştim.

Daha başlığı okuyamadan alnımdan ter damlaları damlamaya başlamıştı. İki satır yazıyı yarım saatte okurken bu kitapları nasıl bitirecektik? Hayır, büyüleri madem bize dili öğretiyordu, alfabeyi neden ekleyememişlerdi buna?

Uykum kaçmıştı. Masaya oturunca yanmış kandillerin parlak ışığı yüzünden normaldi. Uzun süredir bir şey okuyamamanın verdiği iç gıdıklayıcı açlık, bu küçük girişimle bile hafiften kırılmaya başlamıştı üstelik. Alfabeyi sökersem hem bugünkü duraklarımızdan biri olan o devasa kütüphaneden istediğim kadar kitap okuyabilir hem de ilk istediğimde alfabeyi bahane eden Fiona'dan bana büyü öğretmesini rica edebilirim. Düşüncesi bile parmaklarımı karıncalandırmıştı. Kafamı ağrıtmaya başlamış şapkamı kaldırıp çıkardım ve elime gelen ilk tokayla saçlarımı kafamın üstünde bir topuz yaptım. Yanaklarımı şişirip uzun bir nefes verirken, parşömen tomarını çözüp içinden bir kâğıt çıkardım. *Ben de Erin isem seni yarına kadar sular seller gibi öğreneceğim alfabe bozuntusu!*

ZUKGEƒNKWIIIEOGƒOEƒXUNXNO

ZUKGEXEOƒNKWIIIEQEOƒOXOGƒOEXEOGOƒU·OƒGKIIIKƒG·OEXƒNOKOEW.
EXOƒZUKGEXKWƒNKOWEƒG·$KOXKWGKOƒ·XNWƒ·XEOW·'ƒGK$E'OGKOƒ
GE\KWEƒUE·OKOE\NEW.ƒOONXNƒXGƒOONXNZNXN$NOƒXGWXN·ONOGƒ
EOOG\EƒEUEOƒOEWOKUƒK'EWƒGKIIKƒSGUOG·EƒSGWGOOE\NEW.
ONƒ·XKX.ƒOEWƒXNOKOƒKGK'EOGKƒXNOXNƒOONXOX\NNW.
OEWƒGGOEX·UEƒOKWE'EƒXKOƒIIXOOGXXG.ƒO·ZK'EOEOƒ=EWNEOKGK
ƒZUKOƒXGWGE$EOEƒGNXNOZUKƒKUE'EOEƒNKOWE·XKWKƒIIKXOEWOKOƒ
EUEOƒOGOGEOEƒKGKOEOƒOEXE'EOKƒKXOE\NEW.G·XNOKXEOƒ
KXXEOGKƒ·OOƒUE$XEOXKWEOEƒGNXKO'KƒOEWU·OƒNXOEƒ
NKOWEUKN'EƒX·XGN$NƒSEOEƒKX'EOƒGKƒNKOWEUK'EƒX·XKOƒIIGOKXGƒ
·XOX\NNW.

IIGOKXG.ƒNKOWEƒG·$KOXKWEOƒK-
IIEOƒ·XGN$NƒOONXNGOGOƒNOXKXKƒ
OEWƒIIKXEWƒSGXOGGE$EOEƒSXWGN
$NƒEUEOƒOGOGE'EOGƒSXWEƒOEƒXGOEƒOEWƒ
GXKXKƒKWKXE\EOKƒOONOGKOƒU·Oƒ
XOUG'EOGGƒSEWE\OE\NEW.KWO·N'
N.ƒOONXN'NONƒGS·XKƒXKƒGKƒKO□NKX
XEOGXKWKƒIIKWUKOKXKUKOOƒOEWƒ
IIKOGGKOƒ·XN\NNWOKOOKEW.
IIXOOGXXG'EOƒ'K=ƒKUE'EƒOGKGKWƒ
SGWUGOOKEW.ƒOONXN-
'NONƒEXOƒGG=KƒOEWƒEO'KO·$XN-
XXKƒ□KXXK\OKƒOKWKWEOEƒ·ƒ
O·KOKOƒKXEW.GNOXK'XKƒKGEOEOEƒ
KXEO□ƒG·XNOKXEOƒO□EWEXƒO□EWEXƒ
□KWXKXXE$EƒSGUGGƒOKGEOEƒ
OONX'KW.

·ƒSGUGƒIIXOGXXGƒKXG\·ƒIIKXK·ƒ
'N·ƒX·□WKOOƒXGƒGGƒWNIIXXƒXEOOK-
OKWKOOƒXKOWE'\KXƒOO·OOEOOƒSNUƒ
EXGƒOOK$XKOEW.UKOEXKWEOƒOOKO-
XKWEOGKƒKOOKOƒONƒSNUNOƒEXOOƒ
·WXKXKƒUEOO\EƒONƒ·XNW.
EXOOƒIIKOG6KOƒIIXOOGXXG'GGOƒ
OK\XKOE\ƒ·XOK'EOKƒWK$OGOƒ
OO·UK'EOEOƒKUE'EƒXNO·NOGGOƒ
SGOUƒUKGE.ƒOEWƒGKIIK4K'XKƒ
GXXGOOGOGXGƒXGOEOƒGGOGW.·ONOƒ
XGWEOG.ƒXXGN$NOGGƒOOGOEƒ
SNUNƒGXKWO=K'KUEXKWKOOƒXGOƒ G·$KOƒOOEO·ƒOOGOOOXGWEOGGƒ
IIKXKXƒONXNW.OONOXKWƒEXOOƒOGOO·WOXKWƒ·XNO\NEXGWEOEOƒ
GOƒOKGEOƒ'·XXKWEƒ·XKWKOƒ GGXKOƒGGGWƒ.
IIXOOGXXG'EOƒOONX'KOGE$EƒSGUGGƒOOKO'XKOƒXO·NONƒ·XN\NNWNW.

CADI TARİHİNE KISA BİR YOLCULUK

Cadılık tarihinin kökeni bilinenden çok daha eskiye uzanır. İlk cadılar Tanrı doğanlardan olup Olimpos Dağı'ndan dışarı çıkmamıştır. Büyü ve büyücülüğün yeryüzüne inmesi için birkaç asır daha geçmesi gerekmiştir.

Bu olay, bir Yunan adasında vuku bulmuştur. Bir denizci karısı olan Hybelle, kocasının fırtınada can verdiğini duyunca acısını Tanrılara haykırmak için kendini adanın kıyısına atmıştır. Dolunayın altında onun çığlıklarını duyansa birçok şeyin Tanrıçası olduğu gibi Ay'ın da Tanrıçası olan Hekate olmuştur.

Hekate, Tanrı doğanların sahip olduğu büyüden dünyaya bir hayır gelmediğini gördüğü için kendisine yeni bir evlat arayışına bundan çok öncesinde girişmiştir. Arzusu, büyüsünü egoya ya da aptallıklara harcamayacak bir hanedan oluşturmaktır.

Hybelle'in saf acısı o kadar gerçektir ki Hekate, büyüsünü ilk defa bir insanoğluyla paylaşma kararını o zaman alır. Dünyaya adımını atıp dolunayın pırıl pırıl parlattığı gecede kadını kutsar.

O gece Hybelle ateş, hava, su, toprak ve de ruhla yıkanarak tanrısal kozmik güç ile bağlanır. Cadıların kanlarında akan bu gücün ilk ortaya çıkışı bu olur. İlk hanedan Hybelle'den başlamış olmasına rağmen kocasının acısı yüzünden genç cadı, bir daha asla evlenmemeye yemin eder. Onun yerine, öldüğünde kendi gücü etrafa saçılarak yeni doğan kız bebeklerde hayat bulur. Bunlar ilk newbornlar olup ilerinin en kadim soyları olarak devam eder.

Hybelle'in kutsandığı gecede kullanılan beş elementse beş cadı gücünün özünü oluşturur.

Ateş Gorria, Hava Beltza, Su İluna, Toprak Berdea, Ruh Movea.

SAT'ye böyle çalıştığıma şahit olmamış annem şu anki hâlimi görse kesin gözleri dolardı. Çünkü ilk sayfayı sandığımdan çok daha kısa bir sürede okumayı başarmıştım. *Üzgünüm anne ama daha önce hiçbir dersim bu kadar ilgi çekici olmamıştı.*

Beynim sürekli yeni bilgilerle dolarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. O masanın önünde saatler sel oldu aktı. Fırıl fırıl dönen gözlerim nasıl oldu da batmaya başladı, uyku beni ne ara ele geçirdi bilmiyordum ama kafam en sonunda önüme düşmüş, iyi bir uyku çekmeyi hayal ederken masa başında uyuyakalmıştım.

Ateşler... Yanıyorum!

...

Başımı çevirdim ve sayfaların hışırtısı kulağımı doldurdu. Kitap cildinin sivri köşesi yanağımı deliyordu. Gözlerimi acıyla kırpıştırırken uykusuzluktan sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Pencerenin dışarısı hâlâ zifirî karanlıktı. Bu saatte neden uyanmıştım?

Dizimde bir dürtükleme hissettim. Sıçramam ya da korkmam gerekirdi ama ona bile hâlim yoktu. Ağır ağır doğrulup boynuma saplanan şiddetli acıyla tutulduğumu da keşfetmiş oldum. Bu sırada yavaşlığım canını sıkmış gibi bacağım daha bir şiddetle sarsıldı. Bu sefer ona sözler de eşlik etmişti.

"Hanımefendi, rica etsem biraz acele edebilir misiniz? Hanımefendi!"

Şaşkınlıkla silkinip sandalyeyi geri çektim ve bu sayede beni uyandıran ısrarcı ziyaretçimi sonunda görebildim. Masanın ayağından uzaklaşıp tamamen görüş açıma giren yarım insan boyundaki varlığı ilk başta bir cüce sanmıştım.

Ama koyu mor teni ve ardında dumandan silik izler bırakan hareketleriyle gördüğüm şey bir cindi. Tabii ki kafasında cin olduğuna dair bir tabela asılı değildi ama nasıl olduysa bunu anlamıştım.

Üstünde küçük siyah bir tulum, omzunda postacı çantası ve gözlerinin üstüne düşen şapkasıyla gerçekten de bir postacıya benziyordu.

"Üzgünüm, kimsiniz?" dedim gayet sakin bir tavırla. Hâlâ normalde vereceğim dehşet dolu tepkilerimden eser yoktu. Sanırım Vhartlox'a

olan sonsuz güvenimden dolayı burada başıma kötü bir şey gelme olasılığını beynim elemişti.

"Postacı cin." *Hah, tam yerinde tespit!* "Bir kargonuz vardı efendim!"

"Kargo mu?"

"Evet, hanımefendi. Lütfen biraz hızlı olsak. Teslimat bekleyen çok sayıda adres var da. Malumunuz, taze cadılar şapkalarını ediniyorlar." Çantasını açtı. "Eh, şapka cinleri de dağıtıma giriyor."

Şapka cini demek... Şimdi taşlar yerli yerine oturmuştu. Bu Gwen'in bahsettiği görevli olmalıydı; sonradan gelip şapka cinimi yerleştirecek olanı.

"Şapkanız lütfen," dedi cin eliyle beni sandalyeden kışkışlarken.

Kalkıp masanın üstündeki şapkayı ona verdim. O da onu sandalyenin üstüne yerleştirdi. Elindeki listeden adımı bulup ona uyan kapsülü çantasından buldu ve yanında koca bir pense de çıkardı.

Kapsülü açıp içindeki ışıl ışıl parlayan zerreciği penseyle sıkıştırdı ve dikkatle şapkanın ucuna getirip bıraktı. Parçacığı anında yutan şapka, içinde oluşan parıltıyla bir abajura benzedi. Sönüp tekrar eski hâline gelince, cin şapkayı kafama takıp test etmemi istedi.

Dediğini yaptım. Neyle karşılaşacağımı ya da neyi test etmem gerektiğini bilmiyordum. Beynimin derinliklerinde bir ses yankılanırken dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Hem tiz hem pes olduğu için cinsiyetini çıkaramadığım sesin sahibi şapka cini olmalıydı. Şöyle diyerek başladı:**"Merhaba, Erin. Ben Figi. Görünüşe bakılırsa uzunca bir süre beraberiz."**

"Merhaba Figi. Sen... Şapka cinimsin, değil mi? Başımdaki şapkayla konuşuyorum."

Başımın içinde alaylı bir kahkaha yankılandı. **"Evet Erin. Tereddütlerini anlayabiliyorum. Az önce kafanın içinde ne varsa baktım. Çok zamanımı almadı. Sık sık sana zaten söylenen bilgileri tekrarladığını biliyorsun, değil mi? Salak bir kıza da benzemiyorsun oysaki ya da papağana."**

"Bu sence de biraz kaba olmadı mı?" dedim alınganlıkla.

"Dur bakalım. Daha yeni başlıyoruz." Sonra gönlümü almak istercesine ekledi. **"Ama aç bir beynin var. Öğrenmeye isteklisin. Buna yardım etmek için artık ben varım."**

"Bana nasıl yardım edeceğini hâlâ anlamış değilim."

"Şaşırdığım söylenemez." Homurdandı. **"Ben uyuyacağım. Şapkana adapte olmam için bu gerekli. Okul başlayana kadar beni uyandırma."**

Lafını esirgemeden konuşmuş ve gitmişti. *İyi uykular,* diye geçirdim içimden huysuzca. Ama bu sözler ona ulaşmamıştı bile.

Ayağını yere vurarak saatini kontrol eden postacı cin sonunda dikkatimi tekrar ona verdiğimi fark etti. Elindeki dosyaya tutturulmuş kâğıtları karıştırıp teslimat onay sayfasını açtı. "Biletiniz lütfen."

Bir an ona boş boş baktıktan sonra Gwen'in verdiği bileti kesemin ucuna iğnelediğimi hatırladım. Sık sık değişen kıyafetlerin cepleri artık bir seçenek olmadığı için boynuma astığım keseyi elime alıp bileti çektim.

Cin kırmızı diliyle bileti yalayıp damağını şapırdattı. Tadından gerçek olduğunu anlamış olmalı ki onaylayıcı mırıltılar eşliğinde onu bir pul gibi ismimin karşısındaki kutucuğa yapıştırdı. Dosyayı bana uzatıp bir imza istedi ve sonunda işi bitince aceleyle toparlandı. Odanın diğer ucuna bıraktığı bisiklete yürüdü ve sürerken silikleşen görüntüsüyle tamamen gözden kayboldu.

Bir enteresan deneyim daha... Gerinip üstümü değiştirdim ve yatağıma yattım. Bu sefer Bayan Çınar'ın verdiklerini kullanmayı unutmadığım için minnettardım. Çünkü deliksiz ve rüyasız bir uyku çekecektim.

Beni uyandıran, Fiona'nın aksine göğsüme çökmüş kiloluk bir ağırlık olmuştu. Gözlerimi açtığımda karşımda patilerini içeriye kıvırarak üstüme kurulmuş ve bir karış uzağımda beni izleyen bir kedi buldum. Bu tatlı tüy bulutuyla günüm aydınlanırken, onu kucağıma alıp yüzümü karnına gömdüm.

"Bianco. Dönmüşsün!"

Bir mırıltıyla karşılık verirken, kahkahalar atarak yataktan kalktım ve onun bileklerime dolanarak beni takip etmesine izin verdim. Dinç

ve tasasız hissediyordum. Çok uyumuş olamazdım ama kâbus görmediğim için uzun bir aradan sonra gerçekten dinlenmiştim.

Hazırlanıp ortak alana indiğimde Fiona'yla burun buruna geldik. Beni almaya gelmişti. Ve böylelikle kaldığımız yerden Vhartlox rutinimize devam ettik. Kahvaltıda alfabeyi öğrenme girişimimi duyan Fiona, kütüphaneden seviyeme uygun birkaç teorik kitap seçmeme yardım etti. Büyüler için biraz daha bekleyecektik anlaşılan. Ama benim için bunlar bile yeterliydi.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde bizi boş boş dolanırken yakalayan profesörlerden biri, büyüyle arkasından uçurduğu kutuları Fiona'ya devretti ve onları Savaşçılar Birliğine götürmesini istedi.

Fiona parmaklarıyla bir orkestrayı yöneten şef gibi kutuları kendi hâkimiyetine alırken bana döndü. "Tatlım, istersen sen, ben gelene kadar oyalan. Belki biraz kitap karıştırırsın. Döndüğümde bahçelere iner yürürüz. Ne dersin?"

"Savaşçıların yanına gidiyorsun ve beni burada bırakacak kadar vicdansız mısın?" dedim espriyle. Vhartlox keyifliydi, eğlenceliydi de içinde neredeyse kimse yokken biraz can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Hep aynı insanları görüyor olmak bir yana, karşı cinsten kimseyi görmüyordum. Cadı Akademisine mi yoksa Katolik Kızlar Lisesine mi geçiş yapmıştım, belli değildi. Tamam, diğerleri kadar erkek düşkünü değildim ama hâlâ ergenliğinin doruğunda olan bir genç kızdım ne de olsa. Heyecan arıyordum.

Fiona kahkaha attı. "E tabii gel. Ama bir şey yapmıyorken orada olman fazla dikkat çekmez mi?"

"Belki henüz büyü yapamıyorum ama elim de iş görür," deyip bir kutuya uzandım.

Fiona pekâlâ dercesine kutuyu kucağıma bıraktı ve ağırlığı altında eğilip bükülmemi izledi. "Tamam," dedim teslim olurcasına. "Belki biraz büyü iyi olabilir."

Parmaklarıyla kutuyu hafifçe kaldırırmış gibi yaptı ve yer çekiminden kopmuş kutu, kollarımın arasında tüy kadar hafifledi. Göz ucuyla kutunun içindekilere baktım. Beyaz lateksten kıvrılıp katlanmış formsuz malzemelerden başka bir şey yoktu. "Ne ki bunlar? Ne diye oraya götürüyoruz?"

"Bunlar *eldivenler*," dedi Fiona. "Cadıların uşakları."

"Nasıl?" *Tamam, belki de Figi biraz haklı.*

"Eldivenler ne için kullanılır? Giyim için olanı değil, diğeri." Cevap beklemeden yanıtladı. "Elini kirli olan bir işe bulaştırmamak için. İşte bunlar da tam o amaca hizmet ediyor. Cadılar angarya işleri, güçlerine bir eldiven geçirip yaptırıyorlar gibi düşünebilirsin."

"Şimdiki angaryamız ne peki?"

Fiona heyecanlanmış gibi sesini tizleştirdi. "Savaşçı Birliğinin daveti. Sana bahsetmiştim; önce düellolar olur, sonra kalede rüya gibi bir balo. Yazın ev sahipleri savaşçılardır. Güz cadılarda, kış vampirler; bahar da perilerde. Vhartlox daha yakın ilişkilerde olduğu için hazırlıklarında Birliğe yardımcı oluyor."

Okulun ortadaki avlusundan aşağıya inen bir rampaya, oradan da görkemli bahçelere geçmiştik. Siyah tuğlalar kendine daha çok karga çekerken dışarıda neşeli kuş cıvıltıları ve çiçek esanslarıyla dolu yaz havası hâkimdi. Çeşmeler ve su yalakları yemyeşil çimler ve yabani çiçeklerle çevrelenmiş, okuldakinden çok farklı olmayan bir peyzaj mimarisiyle şekillendirilmişti. Üstü açık çardaklar, sarmaşıklarla kaplı geçitler ve kameriyeler bahçelerin ağaçlar dışında tek örtüsüydü.

Fiona bizi taş saksılar ve set şeklinde dikilmiş çiçek öbeklerinin arasından geçirip inanılmaz yükseklikteki duvarların önüne getirdi. Tabanı geniş, üstü dar duvarlar üzerinde yaratıkların ağzı gibi açılmış delikler yer alıyordu. Arkasından bahçedeki sessizliğin aksine çarpışma sesleri, bağırış çağırışlar ve savaş naraları yükseliyordu. Devasa duvarın devasa kapısı önünde durduğumuzda Fiona kapıyı tıklattı. Kapının gizli gözü aralandı ve ardındaki görevli bize ziyaret sebebimizi sordu. Fiona'nın cevaplaması üzerine kapılar ağır ağır içeri doğru açıldı.

Taş bir köprü dereye dönüşen hendeğin üstünden ileriye uzanıyordu. Parlak güneşi olduğu gibi yansıtan gri kesme taşlardan inşa edilmiş açık avlular, basamaklar gibi yükselerek kaleyi çepeçevre sarıyordu. Sanki onu ele geçirmiş ağaç mantarları gibilerdi. Üstlerinde oradan oraya seken, hamleleri savuşturan ve atağa geçen savaşçı gençler antrenman hâlindeydi.

Bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen, kimi yerlerinde merdivene dönüşüp sahanlıkları genişleyerek teraslara dönüşen yoldan ilerlemeye

başladık. Fiona hiç oralı olmasa da ben, birbirlerine vahşi hayvanlar gibi girişip iki ayrı yana savrulduktan hemen sonra yeniden atılan savaşçılardan gözümü alamıyordum. Çıplak göğüslerinden ter damlaları damlıyor, omuzları güneşten kızarıyor, gözlerini vahşi doğa belgesellerinde göreceğim türden bir hırs bürüyordu.

İçinde bulunduğumuz ortamdan yayılan maskulen enerji yukarılara çıktıkça, seyrelip yerini kibarlık ve nezakete bırakıyordu. Sıra sıra dizilmiş ve doğru reverans yapmayı öğrenen bir gruptan tut, bir nimfa tarafından vals dersi alan savaşçılara kadar herkes çeşitli centilmenlik eğitimleri alıyordu. Fiona yanından geçtiğimiz her sınıfla alakalı bilgiler veriyordu: *Dil büyüsüne rağmen* yabancı dil sınıfları, edebiyat sınıfları, el işi ve sanat sınıfları, dövüş hareketlerini havalı jestlerle taçlandırmayı öğreten şov sınıfları hatta daha etkili iltifat yapma sınıfları bile vardı.

Fiona *bunların savaşçılıkla ne alakası var* bakışlarıma istinaden konuştu. "Bu kışlada sadece savaşmayı değil, bir gönlü fethetmenin tüm inceliklerini de öğrenirler Erin. Bir savaşçının en büyük gayesi kendini bir cadıya adamaktır. Eğer ki bir cadı onu kabul eder ve kendine bağlarsa güçleri şimdi olduğundan katlarca fazla olur. Savaşçılar için aşk, *savaşmak için bir sebeptir.*"

Kalenin beşiklerinin altından geçerken yukarı çekilmiş demir ızgaraların ardında tekrar antrenman sesleri yükselmeye başlamıştı. Cadı Akademisinin aksine burası tüm kapasiteyle eğitime başlamıştı. "Peki, onlar okula neden daha erken başlıyorlar?"

"Erken başlamıyorlar. Henüz tatile girmediler bile. Savaşçı Birliği eğitimine baharda başlar ve kışın tatil verir. Akademiye göre dönemleri çapraz ilerler."

Eh, malum giysi kodları böyleyse kış onlar için verimli bir sezon olmazdı.

İç avluya gitgide yaklaşırken bağırış seslerinden birinin tanıdık olduğunu fark ettim. Çok az dökülmüş kelimeler beynimde öyle bir yer etmişti ki o olduğunu anında çıkarabiliyordum.

"Hadi Silverscythe! Sen bundan daha iyisin. Karşılık ver!" diyordu hırıltılı bir ses.

"Ben böyle iyiyim. Sağ ol," dedi soluk soluğa kalmış olmasına rağmen kontrollü bir sesle.

"Sürekli savunarak bir yere varamazsın. Karşı atağa geçmelisin." Şiddetli bir darbe sesi taş zeminde patladı. Cevap gelmedi. Onun yerine postalların zeminde çıkardığı gıcırtılı sesler konuştu ve tokuşup duran sopalar...

Açıklığa çıktık. Onu gördüm. Kamburlaşmış, primitif bir hayvan gibi elindeki uzun sopadan destek alarak sıyrılmaya çalışıyordu. Karşısından ondan yaşça büyük olan kıllı göğüslü adam, çok acımasız ve agresif bir şekilde saldırmaya devam ediyordu. İsabet ettirdiği her darbeyle didaktik bir söz söylüyordu.

"Bu cüsseyle savunmacı taktik izleyemezsin." Kaburgalarının altında gömülen sopa onu ileriye savururken bedeninin etrafında gümüşi bir hare oluştu ve geri kayboldu.

"Kaçmak için yeterince hızlı değilsin." Başka bir darbe omzuna gömülüp onu dizlerinin üstüne devirdi.

"Korkunun ecele faydası yok İan. Saldırmak zorundasın!" Havaya zıplayarak sırtına geçirdiği sopa, talaş ve kıymık parçalarına dönüşerek etrafa savruldu. Aynı anda görünür olmuş gümüş parıltıdan iç gıdıklayıcı bir çatırtı sesi yükseldi.

İan'ın ağzından pes bir çığlık koptu. Sırtı bana dönük olsa da titrediğini görebiliyordum. Antrenör ise onu daha fazla zorluyordu. "İşte silahsız kaldım. Artık hamleni yapmanın tam sırası!"

Bir süre sadece nefesini düzene sokmaya çabalayan İan sonunda bir şey yapmaya karar verdiğinde, denilenin aksine tek heceli basit bir söz sarf etti. "Pes!"

Sanki küfür etmiş gibi adam, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle silkindi. "Böyle bir olayın seni daha güçlü kılması gerekirdi Silverscythe, zayıf değil. Büyük bir hayal kırıklığı!" Uzaklaşıp yerdeki pelerinini omzuna alırken hâlâ söyleniyordu. "Bu hâlinle düellolarda ne halt yiyeceksin merak ediyorum."

Fiona ne diyeceğini bilemez hâldeyken ben farkında olmadan ona yaklaşmıştım. Bir şekilde teselli etmek istiyordum ama nedenini, nasılını ben de bilmiyordum.

Derin derin nefes alan İan, muhtemelen dışa vuramadığı öfkesini bir şekilde atmak istedi. Aniden elindeki sopayı koluna dolayıp bir bağırış eşliğinde savurdu. Yay çizerek dosdoğru bana gelen sopanın ardından macun benzeri gümüş bir iz yayılıyordu. Orada olduğumu fark etmesiyle kendini ucu ucuna durdurabildi.

Sopa ıslık çalarak tam kulağımın yanına asılı kaldı ve bir saniyelik beklemenin ardından arkasında bıraktığı gümüş ışık cam gibi parçalara ayrılarak ışıltılara ayrıştı. Şaşkınlık, gözlerindeki gri renginin beyaza yakın bir tona açılmasına neden olmuştu. En az onun kadar şaşırmış ve üstüne dehşete düşmüşken dudaklarımdan titrek bir nefes koyverdim.

"Ah," dedi afallamış bir şekilde. "Orada olduğunu görmedim."

Kısık bir sesle, "Benim hatam. Sessiz sedasız bir şekilde bu kadar yaklaşmamalıydım," diyebildim. Hâlâ anın etkisindeydim. Sonrasında elimde olmadan titremeye başladım.

İan derhâl duvar nişlerine yerleştirilmiş sürahi ve sazlık kupaya yöneldi. Telaşla içine su doldurdu ve bana uzattı. Suyu almaya yeltenirken, bıraktığım kutu yükselip Fiona'nın çevresinde uçuşan diğerlerinin arasına katıldı. *Lanet olsun!*Titreyen omuzlarımın ardından Fiona'ya baktım. Çarçabuk, "Ben bunları bırakıp geleyim Erin. Sen o sırada kendini toparlamaya bak," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı ve yoluna devam edip beni İan'la yalnız bıraktı.

Kupayı dudaklarıma götürüp serin suyu yudumladım. Kalbim hâlâ göğsümü delecek gibi atıyordu. Sakinleşmem için beni taş basamaklara oturmaya davet eden İan, defalarca kez özür diledi.

"Sorun değil. Gerçekten," dedim kupanın içine bakarak.

Mahcubiyet, onu normalde mesafeli durmaya iten soğukluğundan alıkoymuştu. İyi olduğumdan emin olmak için neredeyse dibime sokulmuştu ve dizini bana dayadığından bihaberdi.

Şimdi bu kadar yakınımdayken göz ucuyla bile ona bakmaya çekiniyordum. Uzaktan bile bu kadar güzel görünüyorsa bu mesafede beni kör edebilirdi. Ama hissedebiliyordum. Beni teselli etmeye çalışsa dahi kendisi de nefes nefeseydi. Az önceki öfke patlamasının etkileri devam ediyor olmalıydı.

Yine de önceliği bendim. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet," dedim içgüdüsel olarak gözlerimi ona çevirerek. Her ne kadar neyle karşılaşacağımı bilsem de yakışıklılığı, sesli yutkunmama neden olmuştu. "Sadece biraz korktum. O kadar."

"Gerçekten çok üzgünüm." Elini omzuma koydu. *Tanrım!* Tenimin altında cızırdayan yağ gibi anında sıçrayan kıvılcımları hissettim. Ama bu sefer yakmadı. Sadece içimi, kalbimde ısınabileceğini daha önce hiç tahmin etmediğim o yeri ısıttı. Göğsümde bir sızı hissettim. Boğazım düğümlendi. Böyle bir neden uğruna çok saçmaydı ama aniden bu hissin kutsallığına, benzersizliğine ağlama isteğiyle dolmuştum. Böylesini ilk defa tadıyorum. Bu kadar güçlüsünü ilk defa. O elin altına kıvrılmak, beni sarıp sarmalamasına izin vermek istiyordum. Şimdiki gibi olsun, kalbim hiç üşümesin...

Aptal bir hayaldi. "Üzülme," derkenki titreyen sesim gibi ya da İan'ın ne yaptığını fark ettiğinde elini kendine çekerkenki o ürkek hareketi gibi aptalcaydı. Eli gidince bir boşluğa bırakılmışım gibi tüm dengemin altüst olması da derinlerden gelen ama bu sefer tamamen farklı sebeplerden ötürü olan bu titreme de... Hepsi çok saçmaydı. Ama bir andı. İki andı, üçtü, dörttü... Bilmiyorum. Onda beni etkileyen şey her neyse sadece güzel görünüşü değildi. Hareketleriydi. Mimikleriydi. Sesinin tınısıydı. Kaçamak bakışlarla yakalamaya çalıştığım ve bunu neden yaptığımı bir türlü anlamadığım tüm detaylardı. O nedenle saçma olmayan bir şey söyledim. "Korku beni üzmez."

"Sadece biraz acelen vardır," dedi şimdi muzipleşmiş bir hâlde. Köprüdeki ilk karşılaşmamızı kast ediyordu. Tavernada konusunu açmamasından sonra o anı bir daha deşeceğimizi hiç düşünmemiştim.

"O gün..." dedim durgun bir sesle. "Hesapta olmayan şeyler oldu."

"Ne gibi?" dedi ilgisiz bir şekilde alt bacağını saran futbolcularınkine benzer koruyucuları çözmeye girişirken. O kadar alakasız ama bir o kadar da yakındı ki bu hareketiyle. Sanki yer olmadığı için kibar bir şekilde masamda oturmayı teklif etmiş bir yabancıydı. Hani şu hesapta olmayan bir şekilde tatlı ve çekici olanlardan. İşinize bakıyormuş gibi görünüp göz ucuyla ne yaptığını görebilmek için fırsat kolladıklarınızdan...

Bir süre sustum ve kafamda türlü kelimeleri bir araya getirdim ama işin içinden çıkamadım. "O gün ne kadar kaldın Cadı Köprüsü'nde?" demeyi seçtim en sonunda.

"En can alıcı anları kaçırmayacak kadar," dedi hâlâ bana bakmamaya özen göstererek. Koruyucuyu çekiştirirken omuzları genişledi ve hafifçe bana sürttü. Sertti. Bir kayanın üstüne uzanmak bana hiç rahat görünmüyordu. Ama sanırım çocukluğum büyük bir bölümünü kaplayan devasa Totoro[46] yatağı hayallerimi, onu kaslı göğsüyle değişebilirdim. Sanırım bu gerçekten büyümeye başladığım anlamına geliyordu(!)."Sen miydin?" dedi sessizliğimi sürdürürken. "Senin yüzünden mi?"

Çok aniydi. Bıçağın şak diye boyuna dayanması gibi sözleri beni rehin almıştı. İrkilerek çekildim ama şimdi talepkâr bakışlarına yakalanmış, hepten çıkmaza girmiştim. Neydi gözlerinde saklı bu duygu? Meydan okuma, hırs, öfke? Hiçbiri. Yalvarıştı. Benim köprüde bulduğu o kız olmama ve gecenin ilerleyen saatlerinde yine aynı yerde gerçekleşen kanlı olaya karışmış *o kız* çıkmama ihtiyacı vardı. Fiona'nın anlattıklarından sonra daha netti. Beni yargılamıyordu. Aksine benimle bağ kurabileceği bir şey istiyordu. Benim de onun gibi birini neredeyse bile olsa *öldürecek olmamı* istiyordu.

Oysa ben o an için de olsa bu samimi duyguları değil, beni suçladığını anlamayı tercih etmiştim. Ve ben suçlanmaktan hiç hoşlanmazdım. Çocukça, hatta şımarık bir huydu. Suçlu ben olsam dahi kabul etmek yerine hırçınlaşırdım. Öyle de yaptım. "Ne demek senin yüzünden mi? Sen beni neyle suçladığını sanıyorsun?"

Sanki el kaldırmışım gibi hızla geri sindi. "Ben öyle demek istemedim. Yani, suçlamadım. Ben... Bilmiyorum. Sandım ki..." Derin bir nefesle duruşunu değiştirdi. "Baştan alalım mı? Batırdım bunu." Yüzünü ekşitip elini ensesindeki saçlarının arasından geçirdi. "Normalde böyle biri değilimdir."

"Nasıl?" dedim kendi kendime hiddetlendirdiğim öfke bir türlü durulmazken. Sonrasına *haddini aşan mı?* eklemeyi düşünüyordum ancak gözüm istemsiz bir şekilde çıplak göğsünden aşağı uzunca bir yol izleyen ter damlasını takılınca sözcükleri ve nasıl kullanıldığını unutuverdim. Damla, kaynatılmış deri destekli pantolonun kemer kısmında gözden kaybolurken de bastıran ateşle gözlerimi kaçırdım. Neyse ki o

46 Hayao Miyazaki'nin yazıp yönettiği 1988 yapımı Japon animasyon filmi olan Komşum Totoro'dan hayali bir karakter. Sonradan yapımcısı olan Studio Ghibli'nin maskotu olmuş ve türlü hediyelik eşyada kendini göstermiştir.

uzaklara dalmış ve az önce neye baktığımı fark etmemişti bile. Hatta kinayeli olmasını amaçladığım sorumu ciddiye almış cevap veriyordu.

"Öfkesine hâkim olamayan. Olur olmadık sorular soran," dedi iç geçirir gibi. "Sadece, şu sıralar biraz gerginim."

Anlık bir merakla, belki de hâlâ hıncımı alamamış olmanın verdiği bir saldırganlıkla sormamam gereken bir şeyi sordum. "Geçen düelloda olanlarla mı alakalı bu gerginlik?" Sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesiyle aramızda esen soğuk rüzgârları hissettim. Tek bir cümle ve yine kabuğunun içine çekilmişti. Sanki bunu yaparken de beni yaka paça kapı dışarı etmişti. Gözleri onu ele veriyordu. Az önceki içten parıltısı gölgelenmiş, çenesi kasılıp o oyulmuş mermer şeklini almıştı.

"Biliyorsun," dedi donuk bir sesle.

"Biliyorum," diye onayladım az önce yaptığımdan hiç de keyif almadığımı fark ederek. Bir şekilde toparlamaya çalıştım. "Ama hikâyenin senin bakış açından apayrı bir boyutu olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Yargısız infaz edilmeye alışık olmalı ki şaşkınlığa uğradı. "Böyle mi düşünüyorsun cidden?"

Başımı salladım. "Anlatmak ister misin?"

"Neden yapayım bunu? Seni tanımıyorum bile."

"Bazen içini dökmek daha çok rahatlatır insanı. Bir şeyleri görmeni kolaylaştırır." Sonra sözlerimin ondan çok bana olduğunu fark edip duraksadım. "Aslına bakarsan, haklıydın. O gün, Cadı Köprüsü'nde olanlar benim yüzümdendi. Ben yaptım," diyerek başladım ve olanları olduğu gibi anlattım. Bu, bir tür güvence gibiydi onun için. Başta arkama sakladığım, kavga edince de bir barış bayrağı misali ona geri uzattığım küçük, tatlı bir oyuncaktı. Fakat bu oyuncağa yapboz gibi ekleyebileceğimiz yeni bir parçayla çıkagelmesini beklememiştim.

"O gün ben de garip bir fısıltı duyuyordum. Sen bana çarptığında ayaklarım beni kendiliğinden yürütüyordu. Sanki benim de orada olmam isteniyordu," dedi ağır ağır.

Bana, buna bir anlam bulmamı istercesine baktı ama benim midem bulanıyordu. Düşünmesi, anlamaya çalışması bile başımı döndürüyor-

du. Konuyu bir an önce değiştirmek umuduyla, "Şimdi sen anlat. Konuştuklarımız aramızda kalacak. Söz veriyorum," dedim bir çırpıda.

Sessiz kaldı. Bunu burada kapatıp kapatmamak arasında gidip geliyordu. Bir yandan da kendini borçlu hissediyor olmalı ki ansızın konuşmaya başladı. Ancak yeni konumuz da en az önceki kadar anlatması güç bir olayı ele alıyordu. Başta zorlansa da sonrasında nefes verir gibi, sanki bu zamana kadar nefesini hep tutmuş ve ilk defa şu an veriyormuş gibi sarf etti kelimeleri. "Sana orada olanları anlatmama gerek yok. Ben bana öğretileni yapıyor, öğrettikleri gibi dövüşüyordum. Her şey kontrolüm dışında gerçekleşti. Nasıl olduğunu anlamadım bile. Ama şimdi onu hissedebiliyorum. O günden sonraki her gün hissettiğim gibi, varlığını ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Sanki siyah bir boşluk gibi beni kendine çekmek isteyen bir girdap... Öfkelendiğimde ya da üzüldüğümde oraya kaydığımı fark ediyorum. En çaresiz anlarımda beni o karşılıyor. En mutlu anlarımda ise sevincimi gölgeliyor. Ve ben kötüyken, olabileceklerden *korkuyorum.*"

Sesi puslandı. "Ben... Orada beni neyin beklediğini bilmiyorum."

I'm fallin'
In all the good times I find myself
longin' for change
And in the bad times I fear myself[47]

Lady Gaga & Bradley Cooper-Shallow

47 (İng.) Ben düşüyorum. Tüm iyi anlarımda, kendimi değişime hasret buluyorum. Ve kötü zamanlarımda... Kendimden korkuyorum.

II. BÖLÜM
YENİ GELENLER

Konuşmak ona iyi geldi mi, bilmiyorum ama bana gelmemişti. Sözleri aklımın bir köşesini sürekli kurcalıyor, varlıklarından bihaber olduğum düşüncelerin dibini kazıyıp zihnimi bulandırıyordu. Ve en kötüsü, en kötüsü de onları asıl şimdi fark etmemi sağlıyordu. Yıllarca ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştığım o boşluğu ben de hissediyordum. Bunun için bir cinayet işlememe gerek yoktu. Bir kara delik gibiydi. İçini neyle doldurmaya çalışırsam çalışayım işe yaramıyordu. Eksik parçayı asla bulamıyordum ve oradan oraya savruluyordum.

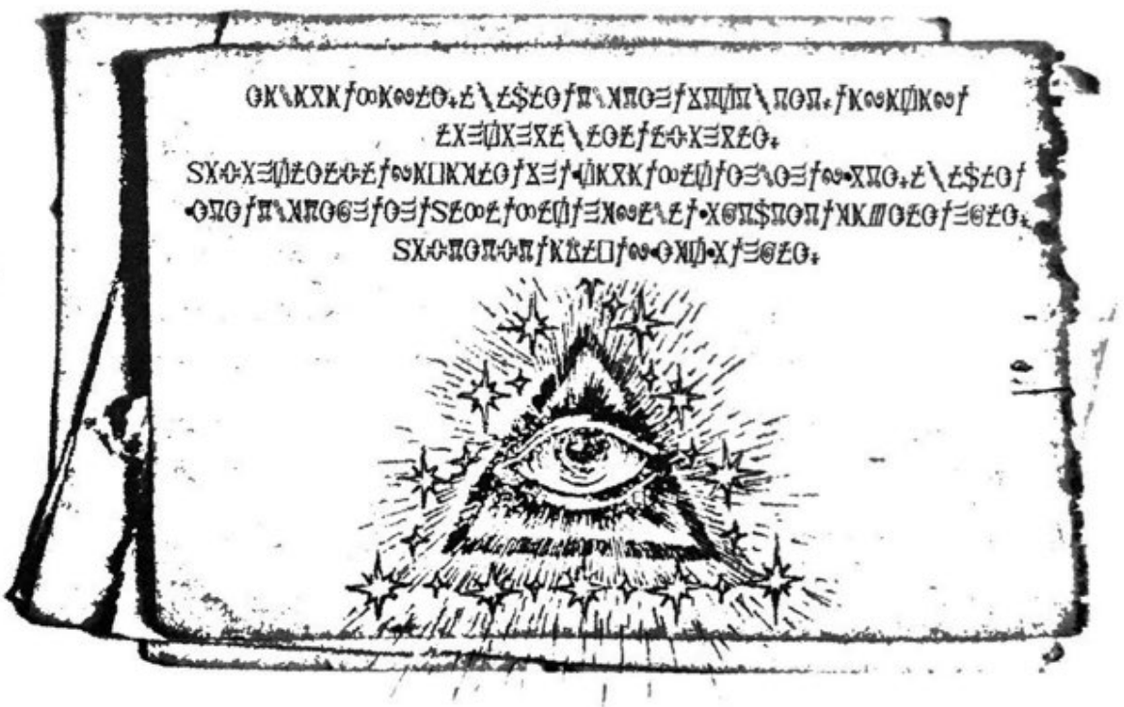
Olabilecek her şeyi denemiştim. Benliğimde hissettiğim eksikliği kapatmaya çabalamıştım ama hepsi beni yarı yolda bırakmıştı. Şimdi sırada büyü vardı. Diğerleri bunun yanında koca bir hiç kalırdı ve bu sefer işe yaramasına o kadar ihtiyacım vardı ki... O bilinmez boşluk, varlığımı her geçen gün tüketiyordu. Ruhumun kuytu köşelerinde saklanan karanlık bir taraf da denebilirdi. Etkisi altına girdiğimde korkunç bir insan oluyordum; olmak istemediğim ya da olmaktan korktuğum biri. Ayırt edemiyordum.

Konuşmamızdan sonra köprüde olanlar sık sık aklıma gelir olmuştu. İan'ın üstüne koyduğu bilgi beni daha allak bullak etmişti. Yumurtada beni kendine çeken bir şey vardı, İan'ı kendine çeken bir şey vardı. Ama sadece ondaki bir şey miydi olanların sorumlusu? Yoksa bizde, benliğimizde büyüklüğünü henüz kavrayamadığımız bir sorun mu vardı? Sorun muydu bu peki? Tehlikeliydi ama sorun muydu? Sadece karanlıktı. Kalplerimizin derinliklerinde hissettiğimiz ve düşüncesi bile ürpermemize yeten bir karanlık.

Neden korkutuyordu beni bu kadar? Karanlık benim karanlığımsa bu kadar kötü olabilir miydi? En azından benim için... Ya da onun...

Neyse ki Fiona sayesinde kafamı dağıtacak pek çok şey yapma fırsatı buluyordum. İlk kitabımı gururla bitirdikten sonra alfabeyi en az Latin alfabesi kadar iyi okumaya başlamıştım ve açılışı yaptıktan sonra hızımı alamadım. Şikago'daki klostrofobik odamda, yeterli ışık almayan yatağımın üstünde bitirdiğim tonla kitap beni bugünlere hazırlamıştı. Bitmek bilmeyen bir ilgiyle bu dünyanın derinliklerini keşfediyordum. Kesişip inanılmaz bağlantılarla birbirine tutunan alakasız mitlerden, dünyanın önemli tarihi olaylarında cadıların katkıları ve bilinmeyen hikâyelerine kadar her şey vardı. Kendimi durduramıyordum. Fiona'nın beni gezdirmek üzere götürdüğü her yere kitaplarımı da alıyordum. En sonunda beni onlardan ayıramayacağını anlayan Fiona, ilgimi yalnızca büyüyle çekebileceğini fark etti ve kütüphanede birkaç eğitim girişiminde bulundu. Oradaki soluk benizli, göz altları yorgunluk halkalarıyla dolu olmasına rağmen içten bir neşeye sahip kütüphane görevlisi Aida, arada bize katılıyor ve Fiona'nın çabasını gözlerinde acımayla izliyordu.

Eh, büyü dediğiniz şeyin doğal bir dışavurum olduğu gibi çok karmaşık teknik detayları da vardı. Bir cadının kendi tekniğini oluşturması ve o yolda ilerlemesi de mümkündü ama bunun için büyüyle fazlasıyla haşır neşir olmalı ve tüm teknik esaslarını bilmeliydiniz. Bu aynı zamanda çok yoğun bir hayal gücü gerektiriyordu. Hâlihazırda büyünün %50'si hayaldi. Teknik her detayı doğru bir şekilde gerçekleştirsen dahi yapmak istediğin büyüyü hayal de edebilmeliydin. Kitaplarda sırf bunlar için imgesel düşünme egzersizleri vardı.

"Masaya bakın. Işığın üstüne vuruşunu, akarak ilerleyişini izleyin. Gözlerinizi kapatın ve oraya bir nesne koyun. Işığın onun üstünde ne gibi bir etkisi olduğunu tahmin edin. Gözünüzü açıp kontrol edin."

Vazodaki bir çiçeğin solup dökülüşü, fincandan süzülen buharın hareketleri, bir kuşun kanat çırpışları, kedinin patileri, kumaşın rüzgârda salınışı... Önce gerçek hayattan örnekler seçerek başlamak, sonra büyünün sınırları zorlayan gerçeklerini hayal ederek devam etmek gerekiyordu. Hayal edebilmenin öğretilmesi içler acısı bir durumdu. Çünkü bu yaşa kadar kimsenin böyle doğal ve bir o kadar da kolay bir şeyin eğitimini vermediğini, aksine hayal etmemizi de engelliklerini yüzüme çarpıyordu. Gerçek hayat, önümüze vurulan ketler ve bu ketleri vurmayı kendine görev edinmiş sığ insanlarla doluydu.

Ardından teknikler geliyordu. Teknik sayısı akılalmaz derece fazlaydı. Major büyüler için tüm vücudu yönlendirmek gerekiyorken daha küçük olanlar için el, bazen gözün bir kırpışı bile yetiyordu. Kimileri sadece bakarken yapılabiliyorken bazıları için uzun paragrafları sesli okumak gerekebiliyordu. Gerçekten çok yıldırıcı hareketler, dilin dönmediği kelimeler, seri bir şekilde birbirini takip eden kombinasyonlar vardı. Sanıldığı kadar kolay kesinlikle değildi. Ama bir kere tadını aldınız mı bırakamıyordunuz da.

Parmak uçlarından alevler çıkartmak, karışık bir desteyi sıralı hâle getirmek, masanın öbür ucundaki nesneyi tek bir hareketle avucuna çekebilmek... Bunlar büyüyle yapılabilecek en kolay şeylerdi ve bir sonraki için şevkle beklememi sağlıyordu. Artık *Hermione Granger*'ı[48] daha net anlayabiliyordum. Söz konusu büyüyken çok çalışıp çok öğrenmek ineklik değil, mucizelerin değerini bilmekti. O kadar iyi hissettiriyordu ki bağımlısı olunabilirdi.

Zaman bu şekilde akıp gidiyordu. Annemle aramızda saat farkı olmasına rağmen artık eskisinden daha fazla konuşuyorduk. Bu mesafe ve büyünün hayatımıza girişi, ikimizin arasındaki bağı güçlendirmişti. Annem saçmalık deyip gözünü devirdiği tüm mistik şeylerin gerçekliğini kabul etmiş, sonunda konuşabilecek tonla konumuz olmuştu. Hiç yoktan artık dinliyordu.

48 Harry Potter serisindeki kurgusal karakterlerden biri.

Okula her geçen gün daha çok alışıyordum. Fiona'nın tez canlılığı bir yere hep en dolambaçlı yoldan gitmemize neden oluyordu. Ama zamanla taşlar yerlerine oturmuş ve şatonun karmaşık düzenini anlamaya başlamıştım.

Sonunda heyecanlı gün gelip çatmıştı. Oryantasyon programının bir gece öncesiydi. Tamamı olmasa da cadıların büyük bir kısmı artık yeni sömestire başlamak için şatonun yolunu tutmuş olmalıydı. Ev sahibi gibi giyinmiş kuşanmış, Fiona'yla yatakhanenin ortak holündeki zımbalı koltukların üstünde oturmuş bekliyorduk. Ben artık alıştığım bileğimdeki zincirlerle oynarken Fiona bir şeyler mırıldanıyor ve parmaklarını küçük insancıklar gibi hareket ettiriyordu. Benden üç yaş büyük olduğu hâlde bu kadar çocuksu olabilmesine şaşıyordum.

Birden masanın altından cılız bir Sfenks kedisi[49] fırladı ve siyah, tüysüz başını Fiona'nın omzuna sürttü. "Bay Pıtırcık!" diye bağıran Fiona, kedisiyle oynaşmaya başladı. Pıtırcık dediğine aldanmamalı; kedisi - affedin ama -olabilecek en çirkin, en sevimsiz kedilerden biriydi.

Dışarıdaki gece sessizliğini F16'nın[50] uçuşuna benzer bir ses bozdu. Merakla karanlıktan başka hiçbir şeyin görünmediği cama yaklaştım. Aynı ses bir daha duyulurken heyecanla, "Fiona, geliyorlar mı?" diye sordum. Bir dahaki seste cama dayadığım yüzüm, yeşil bir ışıkla parladı. Sanki bir uçağın arkasında bıraktığı gaz bulutu gibi önümde fosforlu bir enerji bulutu havaya karışmadan öylece asılı kalmış, duruyordu. Ardından kırmızı ve mor izler karanlığı boyadı.

Fiona kahkaha atarak yanıma geldi ve eliyle ritim tuttu. "Sakin ol Erin. Şimdi bir curcuna kopacak burada. Onları izlerken erkenci olduğun için şükredeceksin."

Havada kalan enerji bulutları izleri, yeni gelen süpürgeli bir cadıyı aydınlattı. O, oradaki enerji bulutlarını dağıtıp, yerine lacivert boyarken arkasında başka süpürgeli cadılar da uçtu. Bunlar yeni döneme başlayan Vhartlox öğrencileriydi.

Fiona renkli bulutları işaret etti. "Bunlar ikinci ya da üçüncü yılında olan öğrencilere yol göstermesi için özellikle bırakılıyor. Biz zaten tek başımıza geldiğimiz için ne onlardan birini takip ettik ne de oluşturduk."

---

49 Sphynx, dünyadaki birkaç tüysüz kedi cinsinden biridir. Kökeni Kanada'dır. İsmini benzetildikleri Mısır piramitlerindeki sfenkslerden almışlardır.

50 Bir savaş uçağı.

Havada şimdiden bir bulamaca dönüşüp karman çorman toka yığınına benzemiş bulutları gösterdim. "Peki, curcuna derken bunu mu kastettin?"

"Hayır," dedi Fiona keyifle koltuğuna otururken. "O, cadılar odalarına yerleşmeye çalışırken başlıyor. Erin, anladığından emin değilim. Burası saatler içinde yüzlerce genç cadıyla dolup taşacak."

Hâlâ gözlerimi renkli enerji bulutlarından alamıyordum. "Ama madem bu kadar karmaşa oluyor neden onlar da bizim gibi Vhartlox'a erkenden gelmiyorlar?"

Fiona küçümsercesine güldü. "Ah, o küçük beceriksizlerin hiçbiri kabul günleri dışında Vhartlox'un yolunu bulamaz da ondan." Fiona gerçekten de gösterdiğinden yetenekli bir cadıydı.

"Peki," dedim yanına geri otururken. "Sen bu karmaşa sırasında ne yapmayı tercih edersin?"

Nereden çıkardığını bilmediğim işlemeli peçeteyi sehpaya açıp içindeki ay kurabiyelerini çıkardı. Elini sehpada gezdirirken iki fincan ve porselen çaydanlık, yoktan var olurcasına üstünde bitip tıngırdadı. Fiona gayet sakin bir şekilde çayları doldururken yememi işaret eden bir jestte bulundu. "Mutfaktan şunları ayırtmıştım. Saat biraz geç oldu ama bu akşam uyuyabileceğimizi sanmıyorum. O yüzden gel yiyip sohbet edelim ve onlar etrafımızda bir fırtına gibi eserken hepsini bir güzel çekiştirelim."

Kurabiyeyi elime alıp ağzıma götürürken beni durdurdu. "A-a-a, önce şapkanı başına geçir."

"Ama Figi hâlâ uyuyor. Ne gereği var ki?" dedim şapkama bakarak. Fiona şapkayı aldı ve başıma koydu. "Figi'yi dersler başlayana kadar uyandırma zaten. Kuluçka döneminde olmalı. Ama şapka, cadılar âleminde bir saygınlık göstergesidir. Cübben üstündeyken şapkan da kafanda olmalıdır."

"Dikkat ederim," dedim kenarlarından tutup kafama iyice otururken.

Dakikalar sonra Fiona'nın ne demek istediğini anlamıştım. Koltuk altlarında süpürgeleri dışında -afroz tozu sağ olsun- yüksüz olan cadılar içeriye akın etti. Doğrudan odasına çıkan, yorgunluklarını uzun süredir

görmedikleri arkadaşlarıyla hasret gidererek atan ya da yeni arkadaşlar edinip geçen yılı kavgalı bitirdiklerinin dedikodusunu yapan kalabalık sayesinde günlerdir in cin top oynayan yatakhane tıklım tıklım olmuştu. Daha bunun gibi yedi ana yatakhane olduğuna inanması güçtü.

Fiona kulağıma eğilip sürekli bir şeyler anlatırken kurabiyeyi boğazımdan aşağı kaydırabilmek için çayımı yudumluyor, göz ucuyla bahsettiği kişileri kesiyordum. Cadılar arasında çok arkadaşı olmayan biri için bu kadar fazla dedikodu biliyor olması gülünçtü.

Fiona anlayıp anlamadığıma dikkat etmeden konuştu da konuştu. Zaman su gibi akıp giderken son ay çöreğini de bittiğine inanamayarak mideye indirmiştim. Arada gelip bizimle konuşan ve Fiona'ya hâl hatır soran olmuştu ama bunlar bir elin parmağını geçmeyecek sayıdaydı. Arkadaşsız ve dışlanmış olduğundan üstü kapalı olsa da bahsetmişti ama bu kadarını beklememiştim. Onun gibi hayat dolu, neşeli ve eğlenceli biri nasıl böyle yalnız bırakılabilirdi ki?

Bana okuldaki ilk gecesinden bahsetmişti. Ailesinin ünü anladığım kadarıyla etrafındakileri kışkırtıyordu ve onda yakalayacak açık arıyorlardı. Fiona gibi biri de onlara istediklerinden fazlasını veriyordu. Dalga, alay, kötü söz; ellerinde ne varsa kızcağıza daha ilk gününden saldırmış, canını yakmaya çalışmışlardı. İşte o aynı gecede Fiona şatonun balkonlarından birine kaçıp, içli içli ağlarken bir peri kızı hıçkırıklarını duymuştu.

Gözyaşlarının sebebini öğrendikten sonra, tıpkı Fiona'nın bana da söylediği gibi, *"Ah, Fiona. Tanrıça aşkına, Vhartlox'taki ilk gecende hemen yatıp uyuyacağını sanmıyorsun herhâlde. Hem de gözlerinde bu yaşlarla. Gel seni bu gecelik kaçırayım. Bir kutlamaya gidiyorum. Bedenini hafifletecek bir büyü yaparsak seni oraya kadar taşıyabileceğimden eminim,"* demişti peri. Bu sözlerin sahibi Critza'dan başkası değildi ve dostlukları işte o gün, o şekilde başlamıştı. Bu jesti kafamda, onun için birkaç sempati kapısı açmıştı ama sadece arkadaşlığa gidebilecek kapılardı bunlar. Onun istediği gibi bir şey değil.

Fiona odasına gidip, oda arkadaşlarının yatağını bir porsuk yuvasına çevirmediğinden emin olmak istediğini söylediğinde ben de kendi odamın yolunu tutmuştum. Birlikte kalacağım cadının neye benzediğini, anlaşıp anlaşamayacağımızı merak etmekten de kendimi alamıyordum.

Merdivenlerden çıkarken Fiona'nın demek istediğini daha net anlayabilmiştim. Çıktığım ilk koridorda kapılardan biri dışa doğru patlayıp koridoru mor bir toz bulutu altında bıraktı. Bir sonrakinde kediler bir ordu gibi oradan oraya devasa bir yün yumağını kovalıyor ve bacaklarına dolandıkları cadıları devirip öfke dolu çığlıklara neden oluyorlardı. Benim katım en sakiniydi denebilirdi.

Fazla erken konuşmuştum. Odamın kapısına geldiğimde birisinin ritmik bir şekilde bir şeyler bağırdığını işittim. "Tan - rı- ça - senin - parça- ları - nı - ak - okya - nus - larda - yaksın! - Seni - öyle - bir - lanet - lerim - ki..."

Kapıyı tereddütle aralarken cübbesinin içinde boğulmuş bir kızın, önündeki huş ağacı sandığını öfkeyle tekmelediği gördüm. Her tekmede başka bir hece haykırıyordu.

Birden sandığın kapağı açıldı.İçinden tonlarca kıyafet dışarı püskürürken cadı kız ve olası oda arkadaşım bir küfür savurdu. Etrafa saçılmış kıyafetlerden benden yana düşmüş bir tanesini alıp silkeledim. "Şimdi içeri girersem beni de lanetlemezsin, değil mi?"

Kız irkilerek yerinde sıçradı ve bana döndü. Şapkasını çıkarıp attığı için kısa kesilmiş dağınık saçları açıktaydı ve gece mavisine boyanmıştı. Sevimli yuvarlak bir yüzü vardı. İlk defa bu kadar koyusunu gördüğüm mavi gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

Sinirden kızarmış yüzü izlendiğini fark edince hepten kırmızıya döndü. "Tanrıçam, tabii ki lanetlemem! Yani sanırım," dedi gergin bir kahkahayla. "Oda arkadaşım sen olabilir misin?"

"Tam üstüne bastın. Ben Erin," dedim aramızdaki mesafeyi kıyafetlere basmadan kapayıp elimi uzatırken. Soyadının buradaki önemini hâlâ tam kavrayamadığım için kısa bir bekleyişin ardından eklemem gerekti. "Handerson."

"Ben de Pitsy Pixiedust[51]." Mahcup bir gülümseme eşliğinde uzanıp elimi sıktı. "Ve dürüst olayım. Odanın en güzel tarafını kaptığını görünce biraz olsun lanetlemek istemiş olabilirim."

51 (İng.) Peri tozu.

Pitsy garip bir isimdi. Kendisi isminden daha garipti. Etrafa saçılan kıyafetlerini toplamak yerine kendini ortalarına atıp kol ve bacaklarını aça kapaya bir *kıyafet meleği*[52] yapmıştı. Sonrasında da kıyafetler kendiliğinden ayaklanıp birbirlerini katlayıp dolaba yerleşmişlerdi. Söylediği üzere annesi, Pitsy'nin ne kadar dağınık ve üşengeç biri olduğunu bildiğinden tüm eşyalarını bu şekilde büyülemişti. Cadı annelerin tartışılır yöntemleri vardı.

Ailesinin soyadının aslında perilerle alakası yoktu; böyle demişti. Sadece köklü birer afroz tozu üreticileriydiler ve zamanında afroz tozunun adı *peri tozu*ydu. Tabii o zamanlar periler büyü toplumuna bu kadar dâhil olmuş yaratıklar değillerdi. Aslına bakarsanız isimleri peri bile değildi. Sadece birçok mitte geçen fiziksel özellikleri karşıladıkları için öyle denmesine karar verilmişti. Ve üretiminin kara kedilerden sağlandığı bu tozun isminin onları gücendireceği tahmin edilip değiştirilmişti.

Yoğun İngiliz aksanı yüzünden, Londra'nın dışında bir kasabada yaşadıklarını söylediğinde şaşırmamıştım. Buraya bizim geldiğimizden daha kısa sürede ulaşmışlardı. Bu da Avrupa'da bir yerde olduğumuz teorimi kanıtlıyordu ama nerede olduğumuz konusunda onun da net bir fikri yoktu.

Her şeyden önce matrak, eğlenceli biriydi. Kıkırdayarak başlayıp seni güldürene kadar kahkahalarını saklıyordu. Kendime engel olamayıp serbest bıraktığım kahkahalar yüzünden çoktan elimde kalın bir pug polaroidi destesi birikmeye başlamıştı. Bir tanesi konuşurken, sürekli salladığı kafasının tam tepesinde bitince onu oradan alana kadar canım çıkmıştı.

Sohbetimiz odanın dışından gelen dehşet dolu bir çığlıkla bölündü. Son zamanlarda çığlıklara karşı hassaslaştığımdan mıdır nedir, yüreğim ağzımda kapıya atıldım.

Pitsy ayaklanırken söyleniyordu. "Tanrıçam, yine mi başlıyoruz?"

Çığlık, dakika başı patlama ya da gümbürtü sesleriyle inleyen koridordan değil, bizim dairenin hemen içinden gelmişti. Karşı kapı ardına kadar açılmış, arkasından devrilme ve hışırtı sesleri geliyordu. Can havliyle kendini dışarı atmış siyahi kız kapı pervazından destek alıyor,

52 Kar meleğine gönderme. (Y.N.)

korkudan düşüp bayılacakmış gibi duruyordu. Yüzünde en az onun kadar hoşnutsuz bir ifadeyle başka biri onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Göründüğü kadar korkunç değil. Ben yeni geldiğimde de böyle oldu. Alışınca sakinleşiyor." Kahve buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. Çene üstünde küt kesilmiş kâküllü saçları çoğu insana gitmeyecekken onda aşırı havalı durmuştu. "Gel, o arada bir hava alalım istersen. İyi gelir." Sesindeki dingin tını, omuzlarına aldığı işlemeli siyah şalı ve dizlerinin hemen altında biten country[53] çizmeleri onda tuhaf bir hippi imajı yaratıyordu. Şapkası normal sivri uçlu cadı şapkaları gibi olmak yerine, şu son zamanlarda moda olan silindirik ve basık, sert şapkalardandı.

Siyahi kız korkudan kekeliyordu. "Bu-burada sakin olan biri varsa, o-o da sensin. Bir de... Şu zırdeli."

Sanki böyle çağırılmaya alışıkmış gibi odanın içindeki üçüncü cadı da kapıda göründü. "Sen kendine bak asıl. Bir insanla yeni tanıştığında çığlık atıp kaçmak yerine *merhaba* demen gerekir. Yani *bana anlatıldığı* kadarıyla böyle olmalı." Sesi öyle ruhsuz, yüzü öyle ifadeden yoksundu ki kaçtığı için siyahi kızı suçlayamazdım. Buna bir de aşırı karamsar giyimi ve başının iki yanından bir halat kadar ince örülmüş örgüleri eklenince bana Addams Ailesi'ndeki *Wednesday Addams* karakterini hatırlatmıştı. Tek farkı karşımda Asya şubesinin bulunmasıydı. Çekik gözlerinin şekline bakarak Japon olduğunu tahmin etmiştim.

"Odanın içinde o canavar varken nezaket kurallarına dikkat edemedim. Kusura bakma," diye tısladı kinayeyle.

"Canavar mı? Ne kabasın!" diye tersleyerek karşılık verdi o da. "Isırık, yolculuk yüzünden biraz huzursuz o kadar. Yarın daha uysal olacaktır."

Pitsy bu anı daha önce yaşadığını belli edercesine bilgi verdi. "Isırık, evcil hayvanı."

"Evcil mi?" deyip alayla gülmeye çalışan siyahi kız, daha çok boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bir panter. Kedi yerine kahrolası bir panter getirmiş!"

Şaşkınlıkla gözlerim büyürken odanın içinde dolanan karaltıyı gördüm. Şiddetle yutkundum. Büyük bir karaltıydı.

53 (İng.) Taşra kesimine verilen ad, tür.

Çekik gözlü kız, "O sıradan bir panter değil. Bir siyah jaguar. Geceleri ay ışığında beneklerini görebilirsiniz," dedi. Ardından ekledi. "Danışmanım kedigillerden olduğu için sorun çıkmayacağını söyledi."

"Peki, bunu tam olarak Isırık'ı görmeden önce mi yoksa sonra mı söyledi?" diye sordum kuşkuyla. Yanımdaki Pitsy kıkırdadı ama bu işin şakası yoktu.

Adını benim ağzımdan duyan panter, kapıda göründü ve diğer iki kızın ciyaklayarak bizim tarafımıza kaçışmasına neden oldu. Biraz irkilmiş olsam da beni o kadar korkutmamıştı. Daha çok büyülenmişçesine ona bakıyordum. Gerçekten de kocamandı. Özellikle Asyalı sahibinin küçücük bedeninin yanında o, dev gibi kalıyordu. Jilet keskinliğindeki pençeleri şimdilik patilerinin ardında gizli, sapsarı gözleri siyah kürkünün arasında ateş küreleri gibi parlıyordu.

"Korkmanıza gerek yok," dedi kız eliyle panterin başını okşarken. "Ben emretmediğim ya da tehlikede olmadığım sürece kimseye saldırmaz. Açlıktan ölüyor olsa bile."

"Ben olsam buna çok güvenmezdim. *Lütfen aç olmadığını söyle,*" dedi siyahi kız dehşetle sesi gitgide kısılırken.

Sanki buna cevap verir gibi panter üstümüze doğru gelmeye başladı. Koroya Pitsy'i de katıp ikinci bir çığlıkla odanın içine kaçarlarken ben yerimde donakalmış bir şekilde bekledim. Birincisi sahibi yanındayken beni parçalara ayıracağını sanmıyordum. İkincisi cidden ondan hâlâ korkmuyordum. Asıl korkarsam ona üstünlüğü verecek ve saldıracağı yoksa da o zaman saldıracakmış gibi hissediyordum. Ki bu nedenle sükûnetimi korumaya çabalıyordum.

Ama bana iyice yaklaşıp burnunu bacağıma sürttüğünde vücudumdaki her kas demeti, telleri patlayacak bir keman gibi gerildi. Gözlerim yuvalarından aşağıya kayıp onu izlemeye koyuldu. Sanki beni ısırıp ısırmayacağını sorgulamıyor da ne zaman ısıracağını kestirmeye çalışıyordum. Sonra panter şaşırtacak bir şey yaptı.Kendini önüme atıp ters döndü ve bacaklarını kendine çekip oyun yapmaya başladı.

Tereddütle eğilip onu sevmeye başlarken soran gözlerle sahibine baktım. Ama o da en az benim kadar afallamış görünüyordu. "İnanamıyorum," diye fısıldadı. "Seni... Sevdi."

Gözlerimi yere, sanki bir yırtıcı değil de şirinlik peşindeki bir ev kedisi gibi oyunlar yapan pantere indirdim. *Beni sevdi.*

Aklıma yine Cadı Köprüsü'nde olanlar geldi. Bana çekilen akreplerin fanustaki tıkırtısı, yılanın pembe dili... *Gecenin Yaratıkları.* Bu panterden daha gecesi yoktu ve beni sevmişti.

Yumurta. "*Anne...*"Karanlık şeylere bir yenisi daha eklenmiş ve midem bulanmaya başlamıştı. Tanrım, benim sorunum -evet bu kesinlikle bir sorundu- neydi?

Kendimi toparlamam uzun sürmedi. Pitsy kötü olduğumu fark edince, ortamı yumuşatıp odamızda bir tanışma partisi düzenlemeye karar vermişti. Zaten Isırık'tan korkanlar kulübü olarak neredeyse herkes içerideydi. Sakinleşmesi için panteri dışarıda bırakırken biz de odada boş yerlere yayılıp sohbet etmeye başlamıştık.

Oldukça sade bir partiydi. Pitsy annesinin gönderdiği bal kabaklı böreklerden verdi ve içecek olarak baş ucu sürahimdeki suyu içtik. Fiona sayesinde midem tıka basa doluydu. O nedenle börek teklifini geri çevirdim ve onların yerken gevşemesini ve konuşmanın gitgide daha çok açılmasını, akmasını seyre koyuldum.

Önce isimlerden ve geldiğimiz yerlerden başladık;

Freya Orleans' Witch[54], siyahi ve aşırı dramatik olanıydı. Kıvırcık saçları dizginlenemez bir şekilde kabarıktı. Kıvrıla kıvrıla dönen şapkasını bile başına oturtmakta zorlanıyordu. Berdea rengi olan yeşili, makyajından saçına kadar her yerde görebiliyordum. Dolgun, kıvrımlı hatları olan, hoş bir vücudu vardı. Ama kendisi *fazla kilolarıyla* hiç barışık değildi.

Soyadı anlaşılacağı üzere New Orleans'tan, bölgenin ilk yerleşik cadı ailesi olmalarından geliyordu. Bir bölge cadısı olmak büyük soyluluk göstergesiydi; özellikle cadılığın ve büyücülüğün en yoğun gerçekleştirildiği bir yerdeyseniz. Ama bu, ondaki beklentiyi iyice arttırmıştı. Ailesi büyük bir başarı ve şan abidesiydi. Kızlarından daha azını beklemiyorlardı. Ablası Vhartlox'tan ikincilikle mezun olduğunda bırakın tebriği, kaçırdığı birincilik için azarlanmıştı. "Senin başarın bu ufak pürüzü gölgede bırakacaktır tatlı Freya," diyen büyükannesi, anladı-

54 (İng.) Orleans cadısı.

ğım kadarıyla tam bir pislikti. Zaten yeterince heyecanlı yapısı olan kızcağızı, daha da büyük bir stres altına sokuyorlardı.

Çekik gözlü kızın ismi, Serene Heddohantā'ydı[55] ve kendisinden daha ürpertici olamayacak bir soy isme sahipti. Hedefi tam ortadan tutturmuştum; gerçekten de Japon'du ve ismi İngilizce okunuşu olan 'Sırîn' gibi değil de *Japonca okunuşuyla*[56] telaffuz ediliyordu. Görünüş olarak çok cılızdı. Pitsy'e göre bile fazla ince kalıyordu. Aç bırakılmış gibi değil de yemek yemesi gerektiğini sık sık unutuyormuş gibi. Böreği, ucundan tırtıklanmış bir şekilde hâlâ elinde duruyordu. Eliyse cansız bir yaprak gibi kucağına düşmüştü.

Bir cenazeye gidiyormuş gibi kapalı kıyafetler giyinmiş, açık kalan tenini de sargıya benzer bir bezle kapatmıştı. Bu hâliyle mumyayı andırıyor, şapkasına iliştirilmiş küçük bir hayvan kafatası ve kurumuş çiçekler ölümü çağrıştırıyordu. İşte! Buydu! Onunla ilgili *ölü* bir şey vardı. Sanki içinde insanlığa dair ya hiç var olmamış ya da solup gitmiş bir şeyler... Ruhsuz duruşu bunu desteklercesine asla değişmiyordu. Gözleri sık sık uzakta bir noktaya dalıyor ve biriyle konuşmaya başladığında bile o noktadan ayrılmadan, ufacık bir ifade kırıntısı bile göstermeden aynı şekilde durabiliyordu.

Hippi kız, Mila aralarında en normal olanıydı. Bu da zaten, benim gibi bir newborn olmasından kaynaklıydı. Onun hikâyesindeki en can alıcı nokta, buraya gelmeden önce kullandığı cadı/wicca temalı Instagram hesabının 300 bine yakın takipçisi olmasıydı. Hüzünle *rumuz:celestial_gal*'ı arkada bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu söylüyordu. Üstelik her bir köşesi büyü kokan bu okulda yakalayabileceği sayısız kare söz konusuyken... Ama yine de mutluydu. Yobaz görüşlü ailesinden, ona sosyal medyada gösterilen büyük ilgilinin başlıca sebebi olan başak tarlalarından, ter lekeli ekose gömlekleri ve içi gübre kokan pikaplarıyla taşralı oğlanlardan uzaklaşmak ona iyi gelmişti.

"Hepiniz mücevherlerinizi takmışsınız," dedim konuşacak bir konu bulmakta zorlanıyor gibi görünen kızlara.

Parmaklarındaki sayısız yüzükten de anlaşılaşacağı üzere bu işin uzmanı Freya hemen atıldı. "Sahi, seninki neden yok?"

---

55 (Jap.) Kelleavcısı.
56 Türkçeyle aynı. (Y.N.)

"Karakterime göre şekillenmesi için onu bir keseye koyduk. Okulun ilk gününe kadar üstümde taşımam gerekiyormuş."

Mila'nın kaşları kalktı. "Çok güzel parlıyor," demesiyle elim göğsümdeki keseye gitti. Bahsi geçer geçmez güçlü bir ışık yaymaya başlamıştı.

Serene gözlerini kısıp baktı. "İlk başta mücevherini kolundaki zincirler sanmıştım ama demek oradaymış. Yine de kolundaki şey neyse üstünden inanılmaz güçte bir büyü enerjisi yayılıyor."

"Ah, o mu?" dedim kolumdakini sanki ilk defa fark ediyormuş gibi sallayarak. "Sakarlık yapmamı engelleyen salak bir şey," diye geçiştirdim.

Sonrasında keseyi açmam için uzun bir ısrar sürecine girdik. Ben annemden huy edindiğim kuralcılıkla zamanı gelmeden katiyen açmayacağımı söylüyordum. Üstelik sıradan bir kristalden de bashetmiyorduk. Kesenin içindeki Ejderin Kalbi'ydi ve dönüşümündeki herhangi bir aksaklık bunu ele verebilirdi. Sonuç olarak merak üstün geldi ve açıp içeride neler döndüğüne bir göz atmaya karar verdim.

İçinden çıkan şeyde eksik bir yan görünmüyordu ama kamuflaj konusuna gelirsek öncesinden daha ortada bile beter denebilirdi. *Tanrım Diana!* Bu broş bir ejderhaya dönüşmüştü!

Broş yuvası, kanatları ve S çizen ince uzun bedeniyle mükemmel bir altlıktan ibaretti. Taşlar ise milyonlarca parçaya ayrışmış, kesilmiş ve cilalanmış bir görünümle yerlerine oturmuştu.

"Vay canına! Ama bu çok güzel," dedi Mila hayranlıkla.

"Bu, benimkilerin hepsinden daha güzel," diye sızlandı Freya parmaklarındaki yüzükleri birbirine çarparken.

Pitsy heyecanla el çırptı. "Taksana."

Ben de sabırsızlıkla broşu ters çevirdim ve arkasında bir iğne aradım fakat kendisinden eser yoktu. "İğnesini bulamıyorum. Sanırım tam hazır değilmiş," dedim omuzlarımı düşürerek.

Bunu yalanlamak istermiş gibi elimdeki broş titredi ve akılalmaz bir şekilde *silkindi*. Taşların bu parçalı hâli ve oturduğu yuvasının mekanizması eklem yerlerin bükülmesine olanak tanıyor, Ejderin Kalbi gerçek bir ejderha gibi hareket edebiliyordu.

Ejderha broş elimi eşeledikten sonra kanatlarını açıp havalandı ve odanın tavanına doğru uçtu. Bir an için kendini bir yere çarpıp tuzla buz edecek sandım ama broş havada süzülerek gerisin geri bana doğru alçaldı. Göğsüme konup kanatlarıyla kumaşı toplayarak tüneme pozisyonu aldı. Son bir *klik* sesi eşliğinde olduğu yere sabitlenip takılmış oldu.

Ben nutkum tutulmuş bir şekilde broşa bakarken Freya konuştu. "Hekate! Sanırım bu, uzun zamandan beri gördüğüm en havalı şeydi."

"Sanma, bence kesinlikle öyleydi," dedi Pitsy ağzı bir karış açık şekilde.

"Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım!" dedi Mila. Neyse ki aralarında eğlence anlayışı büyü üzerinden dönmeyen bir tek o vardı. O nedenle bu beni çok endişelendirmemişti. "Herkes bir sırrını paylaşsın. Hem birbirimizi daha yakından tanımamızı sağlar hem de aramızdaki ilişkiyi güçlendirir." *Ah hayır!* Bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

Odaya çöken sessizliğe karşın yine kendisi konuştu. "Tamam, ben başlıyorum o hâlde. Burnumdaki kemerden o kadar hoşlanmıyordum ki sırf ailem estetik yaptırsın diye iki kez kırdım. Sonuç olarak ailem asla ameliyata sıcak bakmadı ve ben de burnumu kırdığımla kaldım. Sonrasında instagramda bu burnun beni ne kadar farklı kıldığını fark edince de estetiği bir daha aklıma getirmedim bile."

Tabii benim haricimde kimse estetik ve Instagram kelimelerini anlamadı ama Freya olayın ana fikrini anlamıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Aslında ben de büyü gücüm ortaya çıkınca ilk iş bir büyü öğrendim: bir İllüzyon büyüsü. Yüzümdeki lekeleri saklamak için," diyen Freya, elini yüzünün önünde sallayınca büyü kalktı ve lekeler ortaya çıktı. İlk söylediğinde daha çok sivilce ya da güneş izleri gibi bir şey beklemiştim. Ama bahsettiği vitiligo[57] izleriydi. Yüzünün ortasında kümelenip simetrik dağılan, siyahi tenine tamamen tezat beyaz lekeler. Freya iç geçirerek sürdürdü. "Bir yanım izlerimi saklamak istiyor ama bir yanım da bunun çok yanlış olduğunu, kendimi ve doğamı kabullenmediğimi söylüyor."

"Freya," dedim anlayışla. "Bunu makyajla kapatmaya çalışan çok insan var dışarıda. O kadar doğal bir şey ki. Ama son zamanlarda bu izlerin ne kadar sanatsal olduğu, her lekenin aslında nasıl değerli olduğu anlaşılmaya başlandı. Hatta onlarca fotoğraf sanatçısı vitiligolu modeller kullandı, kullanıyor. Bu Mila'nın durumuyla aynı. Farklılıkların seni zayıf düşürmez, öne çıkarır."

Freya, bu ismi bilmemin şaşkınlığıyla bana baktı. "Adını biliyorsun. Cadılar buna başka bir isim vermişler: Ay lekeleri. Bunun aile genelinden olan bir şey olduğunu biliyorlar ve beyaz büyüsü kullanmamıza yoruyorlar. Bir siyahi olarak kendi şamanlarımızın izinden gitmemiz gerekirken Kelt büyüsü ve diğer beyaz disiplinleri kullandığımız için Tanrıça'nın bizi cezalandırdığını düşünüyorlar."

"Ama bu çok saçma!" diye itiraz etti Pitsy.

"Evet," dedi Freya. "Büyünün renkleri var ama bunlar siyah ya da beyaz değil. Büyü hepimiz için aynı büyü, güç aynı güç." İç geçirdi. "Vitiligo adını ilk defa, teyzemle bir insan doktora göründüğümüzde öğrendim. Bunun büyüyle alakası olan olmayan herkeste olabilen genetik bir hastalık olduğunu söyledi. Hatta ilerlemesini durdurmak için ilaç bile verdi. Ailemizdeki kadim ve yaşı geçkin cadılar şifacı yerine doktoru, iksir yerine ilacı tercih ettiğimizi duyunca deliye döndü. O gün bugündür bizimle konuşmuyorlar."

"Bazen zaman değişir. Ama akıl hiç değişmez. Uyum sağlamak herkesin yapabileceği bir şey değildir," dedi sesi uzaktan geliyor gibi

57 Dış derinin renk kaybına uğramasıyla oluşan beyaz lekelerle seyreden bir deri hastalığı olan vitiligo, bağışıklık sisteminin yanlış programlanarak, ciltte bulunan dost melanositlerin görevinin kısıtlanmasıyla ortaya çıkmaktadır.

çıkmış Serene. Freya bu sözlerden yola çıkarak içinde bir psikopat yatmadığı düşüncesine tutundu ve sordu. "Senin sırrın ne peki?"

Serene kemikli parmaklarını örgülerinden birine götürdü ve hızla çözmeye başladı. Ne çıkacağı beklentisiyle herkes nefesini tutarken ince saç tutamlarının içinden gri, metalik bir şey çıktı. "Saç örgülerimin arasına iğne ve bıçaklar saklıyorum."

Freya dehşetle haykırdı. "Ama neden?"

"Keskin objelerin sürekli ulaşabileceğim bir yerde olması beni rahatlatıyor." Sonra fısıldarcasına birkaç söz söyledi ama keskinleşmiş duyularımla onu duyabildim. *"Her güne bir çizgi."*

Yutkunarak kolunu ve bacaklarını saran sargılara baktım. *Ölü bir şey...*

Pitsy, sanki herkes bunu zaten anlamamış ya da yakında anlamayacakmış gibi ne kadar üşengeç olduğu *sırrını* verdi.

Sıra bana geçince ben de Mila gibi bilmeyecekleri birkaç kelime kullanıp bir şeyler saçmalayıp bu işten sıyrılmayı düşünüyordum. Oysa ağzımı açtığımda söylediklerim tamamen farklıydı. Belki de bir sır için aklımı kurcalarken benim için bile yeni olan bir tanesiyle karşılaşmıştım.

"Bazen rüyalar görüyorum; *bana ait olmayan rüyalar.* Belki de bu yüzden onlara kâbus diyorum. Çünkü asıl sahipleri olmadığım için," Kalbimdeki tanıdık çarpıntıyı durdurmak için elimi göğsüme dayadım.

"Beni korkutuyorlar."

12. BÖLÜM
MASA OYUNLARI

Fiona yanılmamıştı. Gerçekten de tüm gece uyumamış, o kadar da detayına inmemiz gerekmeyen konular hakkında konuşup durmuştuk. Mila'nın klişeleşmiş sır fikri gerçekten de işe yaramıştı. Bizi birbirimize pat diye yakınlaştırmamıştı ama daha kişisel konuları açmamız konusunda yol göstermişti. Çok geçmeden hepimiz yatağa toplanmış, diz dize, kol kola, sanki kaç yıllık arkadaşlar gibi bir rahatlıkla devam etmiştik sohbetimize.

Odalarımıza dağılıp da yatağımıza girerken yüzümde bu güzel gecenin tatlı tebessümü kalmıştı. Burası o kadar farklıydı ki... Yemeği ayrı lezzetliydi, havası ayrı kokuyordu, gülen ayrı gülüyor, ağlayan ayrı ağlıyordu; arkadaşlıklarıysa öyle yavan olanlardan değildi.

İçine büyü karışınca renkler koyulaşmış, insanlar aydınlanmıştı. Öyle hoştu ki bu his, bu doygunluk. Sanki evinde sürahide duran suyun litrelerle gideremeyeceği susuzluğu tek yudumla geçiren, serin bir çağlayandı burası. Azı bile yetiyordu ama hiç olmayacağı kadar çoktu aslında.

Kapı tıklatıldığında uykuya dalalı en fazla iki saat olmuş olmalıydı. Gözlerimi açmaya çalıştığımda feci bir batma, uykusuzluktan her yanımı kırgın hissediyordum. Ancak o son yüz sayfasına gelince freni patlamış araba gibi sonuna kadar giden kitaplar yok mu, beni böyle uykusuz günlere hazırlamışlardı. Annemin okul sabahları otobüsü kaçırmak üzere olduğumu haber veren bağırışı kulaklarımda çınlarken kendimi yataktan zorla kaldırmış ve kapıyı açmıştım. Gelen yatakhane sorumlusuydu - bu zamana kadar yüzünü bile görmemiştim - ve önce kahvaltıya inmemizi, ardından yeni akademik yılın, birinci sınıflara özel yapılacak toplantısı için orta holde buluşmamızı söylemişti. *Ah, doğru. Burası bir okuldu; yaz kampı değil.*

Pitsy ağlamaklı bir ses çıkarırken ben sadece yüzümü buruşturmakla yetindim ve gardırobuma gidip hazırlanmaya başladım. Ardından ortak banyoya inip bir enkazdan farksız görünüşümü toparlamaya çalıştım. *İki saat gibi bir sürede o yatakta ne yaşamış olabilirdim ki bu saçlar bu hâle gelmişti?* Geri geldiğimde Pitsy hâlâ bıraktığım hâldeydi. Yatağında döne döne mızmızlanıyor ve garip bir şekilde, kıyafetleri dolabından sıkkın bir şekilde çıkıp kendi kendilerini giydirmeye başlıyorlardı. Tanrım, bu kızın üşengeçliği çok ayrı bir seviyedeydi.

Az uyuyunca o anlık gelen enerjiyle birilerini beklemek zordu. "O zaman ben bir diğerlerine bakıyorum," diyerek kendimi dışarı attım. Tıklatmamla kapının açılması bir oldu. Serene ruhsuz yüz ifadesine daha korkunç bir ifade katmış göz altı torbalarıyla karşımda dikiliyordu. Ama hemen bir şey söylemek yerine bir süre yıldırıcı bakışlarıyla bana baktı. "Efendim?"

"Hazır mısınız, diyecektim," dedim bir anlık duraksamanın ardından.

"Hazırız," diye bağırdı şapkasını düzelten Freya odanın arka tarafından.

"Evet," dedi Mila büyük bir esnemeyle. "Ama yatağımla vedalaşmaya hazır değilim."

Freya Mila'yı da tutup kapıya doğru sürükledi ve tüm bu süreç boyunca Serene'in yatağı olduğunu düşündüğüm yatağı kaplamış bir şekilde uzanan jaguardan gözlerini ayırmadı. Anlaşılan Isırık'tan korkmaya devam ediyordu. Haksız da sayılmazdı.

Yakına gelince yüzüne İllüzyon büyüsünü yapmadığını fark ettim. "Freya, sanırım, şey," dedim gücendirmeden izlerini ima etmeye çalışarak. "Şeyi unutmuşsun."

Freya omuz silkti ve "Hayır, bir şey unutmadım," diyerek gülümsedi.

"Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar," dedi gülümsemesini genişletirken. *İşte benim kızım!*

"İyi. Çünkü harika görünüyorsun."

Kahvaltı salonunu sivri uçlu şapka denizini takip ederek bulduk. Kimsenin yolu bildiği yoktu; Fiona'nın özel turuna katılmış ben de dâhil olmak üzere. Burayı ilk defa görüyordum. Geçen günlerde sadece iki kişi olduğumuz için profesörlerle birlikte yemiştik. Ama buranın göz korkutacak cinsten bir kalabalığı vardı.. Sanki yüzlerce cadının sohbetleri yüksek tavana akıyor, bir bulamaca dönüşüp kulağımıza patlıyordu. Belki de başımızı ağrıtarak çok yememize engel olmaya çalışıyorlardı. Maalesef beni durdurmak için bundan daha iyisine ihtiyaçları vardı, ben ve yeni rakibim Pitsy'i. Pitsy küçük cüssesine aldanmadan o kadar çok yiyordu ki kalkabilmek için ballı çörekleri zorla elinden almamız gerekti.

Orta hole olan yolculuğumuz ilkinden farklı olmadı. *Siyah tuğlalı yolu takip et!*[58] Hol geniş bir fuaye alanına dönüşüyordu. Bu kadar cadıyı içine alabilmesi için tasarlandığı belliydi. Beklerken yine aramızda bir konuşmaya daldık. Dün geceye rağmen hâlâ tonla malzememizin olması ilginçti.

O sırada gözlerim kalabalığın arasında göz alan bir yeşil renge takıldı ve midem burkuldu. Tanrım, bu oydu! Ejderin Kalbi'ni teslim edemeyeceğini anlayınca beni kaçırmaya kalkan kızlardan biriydi. O anki dehşetim damarlarıma şimdi öfke olarak karışıyordu ve ben öfkelendiğimde ısırmaktan korkmazdım.

Hışımla ona doğru ilerlerken diğerlerinin de şaşkınlıkla arkamdan takip ettiğini işittim. Konuşmayı aniden kesince bir sorun olduğunu anlamışlar, şimdi ne olduğu görmeye geliyorlardı. Zuzu arkası bana dönük, kendini sohbete o kadar kaptırmıştı ki profilini görüp o olduğuna emin olacak kadar yaklaşsam dahi beni fark etmedi. Bunun için üstüne atılmam, kolunu bir kepenk gibi kavrayıp kendime çekmem gerekmişti. Aniden yüz yüze gelince ifadesi şokla karışık bir hınca dönüştü ve refleks olarak kalkmış elinde yeşil alevler kaynamaya başladı. Bu bile bana geri adım attırmamıştı.

"Sen!" diye tısladım.

"Ben?" dedi önce dişlerinin arasından. Sonra çoktan tanıştığımızı kavradı ve yüzü yumuşayıp alaylı bir hâl aldı. "Bak şu işe! Küçük kız

58 Oz Büyücüsü kitabından ünlü bir alıntıya gönderme: (İng.) *Follow the yellow brick road.* (Y.N.)

okulun yolunu bulmuş. Ne o? Yarasa çocuğun seninle işi erken bitmiş anlaşılan. Hayret, vampirlerinkinin *uzun* sürdüğünü duymuştum."

Bu kadardı. Öfkemi dizginlemem artık mümkün değildi. Daha ben ne olduğunu anlamadan elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat indirmiştim. "Seni mahvederim. Seni doğduğuna pişman ederim sürtük!" İtiraf etmeliydim, hayatımda duyduğum en harika şaplak sesiydi holde inleyen. Oysa o bile yetmemişti. Hâlâ kontrol edemediğim sinirimden tir tir titremeye başlamıştım.

Zuzu şaşkınlıkla yanağını tutarken bir tepki bile vermemişti. Onun yerine arkasındaki arkadaşları şokla bir çığlık atabilmiş ve bizi ayırmak için öne atılmıştı. Tüm bu hengâmede ilgisi bize çekilmiş kalabalık, merakla çevremizde toplanmaya başlamıştı.

Zuzu'ysa yavaş yavaş kendine geliyor ve gözleri hırsla kısılıyordu. "Bu işe karışma Neftis!" dedi kavrulmuş tenli, sürme gözlü kıza; her bir kelimesinden öfke püskürterek. "Yoksa senin de sonun hiç iyi olmaz!" Sonra bana doğru yürüdü ve derin bir nefes aldı. "Sen kaşından küçük böcek. Oynamak mı istiyorsun? Oynayalım!" Avuçları şimdi daha parlak yeşil alevlerle dolmuş ve bu sefer sadece avuçlarında kalmamıştı.

Ellerini üstüme savurdu ve ateş kabararak üstüme püskürdü. İşin aslı ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kısmını hiç düşünmemiştim. Fiona beni cadılarla ters düşmenin ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda uyarmıştı ama onu görmenin bende nasıl bir nefret uyandıracağını tahmin edemezdim. Her şey benim kontrolüm dışında gerçekleşmişti.

Şimdi çaresizce bana ne yapacağını bilmediğim yeşil alevlerin akmasını seyrediyordum ki... Önümde parmaklarında yüzükler şıngırdayan bir el beliriverdi ve bana kalkan oldu. Kızarmaya başlamış ateş, havayı yaladı ve kendi içinde çalkalanarak söndü. Şaşkınlıkla bakakaldım. Hâlâ titreyen omzumu sıcak eliyle sıvazlayıp beni teskin etmeye çalışan Freya'dan başkası değildi.

İçimi istemsiz bir sevinç kapladı. *Yalnız değildim.* Buna inanamıyordum. İlk defa bu tarz bir şeyle yalnız başa çıkmak zorunda değildim. Normalde arkamda olduğunu söyleyen kızlar iş ikili bir dalaşmaya dönünce sus pus olur, asla renklerini belirtmeksizin izler; elleri olur da birbirimize girersek güzel birkaç görüntü yakalayabilsinler diye her an telefonlarına gitmek için tetikte dururdu. Ama hiçbiri, hayır, hiçbiri böyle durumda gelip *yanımda* durmazdı.

"Uzuri - Azfrân - Médula[59]," diye her bir ismi ağır ağır söyleyerek başladı. Zuzu'nun gerçek adının Uzuri olduğunu böylelikle öğrenmiş oldum. "Etrafa sataşarak eğitim yılına başlamak istediğine emin misin? Biliyorsun, ailenin itibarı böylesine zedelenmişken senin daha kaliteli bir imaj çizmen gerek." Freya'nın tiz ve isterik sesi nasılsa kendini toparlamış, şimdi nereden baksan Uzuri'ninki kadar iğneleyici ve kendinden emin duyuluyordu.

"Hıh, bunu sen mi söylüyorsun?" Uzuri hıncını alamamış olmanın verdiği sinirle, sözleri birbirine karıştırıyordu. "Zincire vurulup köle olarak satıldığı toprağı soyadı olarak sahiplenmek mi itibar?"

Freya alaylı bir kahkaha attı. "Bölge cadısı olma fırsatı olsa saygideğer ailen ilk atlayan olurdu. Hem insan evladının yazgısı bu. Bir şeyleri satarak ve alarak var olabiliyorlar. *Satıldığımız* topraklar bile zamanında başkasının *sattığı* topraklardı.[60]"

"Doğru. Ama büyü satılık değil. Öyle her şeyi de sahiplenemiyorsun. Beyaz büyüsünün size ne yaptığı ortada." Uzuri gözlerini bıçağı saplamak üzere olan bir katil gibi kıstı ve alayla süzdürdü. "Ne o? İllüzyon büyüsünü beceremedin mi küçük *inekcik*? Yoksa bir gram utanman da mı kalmadı? Herkesin içine bu palyaço hâlinle çıkabiliyorsan..."

Hayır! Bunu yapmış olamazdı. Bunu cidden söylemiş olamazdı. Gözlerim dehşetle Freya'nın yüzünü buldu; titremesini engellemek için birbirine bastırdığı dudakları ve dolan yaşlarla bir elmas gibi parlayan gözlerini... Birinin bu kadar çirkinleşebilmesini aklım almıyordu; bu kadar alçalabilmesini.

Ben ne diyeceğimi bilemezken Serene'nin donuk sesini duydum. "Birini dış görünüşüyle yaralamaya çalışmak, olabilecek en aciz şey. *Acınası.*"

Uzuri umursamaz bir hâlde omzunu silkip Freya'nın sonunda koyverip ağlamasını beklemeye koyuldu. Beni unutmuştu bile.

Ama Freya'ya ağlamadı. Hayır. Yapmacık bir gülümsemeyle ifadesini toparladı ve ağzını açtığında zehir saçıyordu. Doğru ya! İkisi de bir

59 (İsp.) Safranözü.

60 New Orleans (Nouvelle Orléans) 1803'te Fransa tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ne satılmıştır.

Berdea cadısıydı. *Zehir onların işiydi.* "Uzuri, sen ve ilkel inançların yok mu? Gülünç duruma düşüyorsun, lütfen. Sonra kendimi cadı sosyetesine karşı sorumlu hissediyorum. *Ama satmak demiştik ya,* kadim büyük annen nasıl? Duyduğum kadarıyla aile yadigârlarını açık arttırmaya çıkarmışsınız. Annem kindar bir kadındır. Birkaç tanesini sırf gece ateşinde yakmak için aldığına şahit oldum. Hiç onaylamasam da asırlık eşyaların enerjisi ateşi öyle bir harladı ki..." Uzaklara bakıp, anı hayal ederek ya da ediyormuş gibi yaparak iç geçirdi. "Muhteşem bir görüntüydü."

Freya'nın söylediklerini tam olarak anlamamıştım ama Uzuri'yi küçük düşürdüğü ve kışkırttığı su götürmez bir gerçekti. Yüzü yine nefret dolu bir ifadeyle bükülürken saçları havalanmaya, çehresinde yeşil halkalar dönmeye başlamıştı.

Fakat bu sefer bir şey yapmaya fırsatı olmadı. Sonunda Vhartlox'un profesörlerinden biri, olaya müdahale etmek için yanımıza gelebilmişti. "Bu kadarı yeter Bayan Azfrân Médula!"

Uzuri'nin orta yaşlı profesörden korkusu olmasa ona da saldıracakmış gibi baksa da büyüyü dağıttı. Sonra olayın ne olduğuna dair bir sorgu başladı.

"Hayır Profesör, geçen bahar tatilinde Esilya Yeraltı Loncasında stajyerdim. O kadar. Şimdi staj bitti, okul başladı," diye savunuyordu Uzuri kendini.

"Bir dakika! Burada mı okuyorsun?" dedim şaşkınlıkla sesimi yükselterek.

"Morgana da öyle. Seni gördüğüne çok sevinecek," diyerek sinir zıplatıcı bir öpücük gönderdi.

Profesör hâlâ yanımızdan ayrılmadığı için yalnızca dudaklarımı oynatarak "Canınız cehenneme!" dedim.

Sonuç olarak hiçbir şey olmadı. Uzuri'nin Müdire'nin odasına düzenleyeceği kısa bir ziyaret dışında. Aniden bastıran adrenalin yavaş yavaş sistemimi terk ediyor ve bir yorgunluk bastırıyordu. Arkama, bu olanlardan sonra bir açıklama borçlu olduğum kızlara döndüm ve etkinlik başlamadan konuşacak sakin bir yer aramak üzere salonun kuytu köşelerine yol aldık.

Kürsü gibi öne çıkan merdiven sahanlığında dikilen Müdire Sisaundra, ilgiyle bizi izliyordu. Omuzları dik, tüm kadınsı hatlarını kucaklayan dökümlü kızıl cübbesi ve pürüzsüz kahve teniyle göz alıcıydı. Hole sessizlik çöktüğünde konuşmaya başladı. Ellerini büyülü bir mikrofon etkisi yaratan tırabzana dayamıştı. "Sevgili cadı adayları! Vhartlox Cadı Akademisine hoş geldiniz! Sizleri aramızda görmek, geleceğin güçlü kadınlarını bu çatı altında eğitecek olmak bizim için büyük bir onur. Emin ellerde olduğunuza hiçbir şüpheniz olmasın. Vhartlox'un bir akademi olması demek, eğitim kadromuzun farklı alanlarda yetkinliğe sahip çeşitli türlerden oluşan bir heyeti barındırması anlamına geliyor. Burada yalnızca cadı profesörleriniz değil birçok mistik ırktan hocanız olacak. Size bu sayede tarafsız ve geniş bir akademik altyapı sağlıyoruz. Bu, fark yaratan eğitimimizin en büyük mihenk taşını oluşturuyor.

Aynı zamanda köklü bir eğitime sahip olsak dahi olabildiğince esnek davranan bir okuluz. Özenle seçilip geliştirilmiş ders programınızdan tutun, sınıflarınızın mimari ve büyü akustiklerine kadar her alanda kişiye özel bir uyumluluk söz konusu. Burada tek tip bir eğitim ya da muamele yok. O nedenle bir rahatsızlığınız ya da eklemek istediğiniz herhangi bir şey varsa söylemekten çekinmeyin. Farklılıklarınız bu okulda değer görüyor. İçinizdeki cevheri olabilecek en parlak ve ışıltılı hâliyle açığa çıkarmak bizim görevimiz.

"Ama şimdilik onu bunu bir kenara bırakalım. Bunlarla ilgilenecek koca bir yılımız olacak. Bugün oryantasyon programınızın ilk günü ve aranızda kaynaşıp arkadaşlık kurabilmeniz için keyifli bir oyunla çıkageldik. Korkmayın. Kimse sizden büyü yapmanızı istemeyecek. Aksine bugünlük etrafınızda oluşan büyünün farkına varabilmenizi, bu büyüyü anlayıp kendi lehinize kullanabilmenizi istiyoruz. Profesörleriniz ve ben, bunun için özel bir kart oyunu hazırladık. Her kart kendi içinde ayrı bir oyun, bilmece ya da başlı başına bir büyü.

Bu bir sınav değil ama sırf rekabeti biraz olsun arttırmak için ucuna bir ödül koyduk. Üç saat içinde oyundan en çok puan toplayan galip gelir. Puanlama, kartlar üstünden yapılacak. Zorluk seviyesine göre Mavi kartlar 1, Kırmızı kartlar 5, Altın kartlar 10 puan. Ama bir kartı

seçmeden önce iyi düşünün. Çünkü o kartın oyununu ya başarıyla bitirecek ya da pes edeceksiniz. *Relunqe*, diyerek oyundan kolaylıkla çekilebilirsiniz."

Müdire yanına çağırdığı, bizden birkaç yaş büyük olduğu görünüşünden anlaşılan kızın omzunu sıvazladı.

"Son olarak, bildiğiniz ya da öğreneceğiniz üzere ikinci yılınızda kız kardeşlik alımları başlayacak. Burada, Vhartlox'ta bir kız kardeşliğin size sağlayacağı sosyal ve akademik katkı yadsınamaz ölçüdedir. Eğer ki kafanızda onlardan birine üye olmak gibi bir düşünce varsa dikkat edin. Çünkü siz oyunlarla meşgulken onlar aranızda dolanıp sizi izleyecekler. Bu, istediğiniz kız kardeşliğin gözüne girmeniz için kaçırılmaz fırsat.

O hâlde daha fazla uzatmıyorum. Masa Oyunları başlasın. *Bonne chance!*[61]"

Müdire ellerini birbirine çarptı ve kuzey yönündeki devasa kapı ardına kadar açıldı. Heyecanla içeri doluştuğumuzda bizi gazinodan farksız bir alan karşıladı. Yüksek tavandan ihtişamlı avizeler aşağıya sarkıyor; duvarları işlemeli, kırmızı duvar halıları örtüyordu. Genişliğinden dolayı aslında bir balo odası olduğunu tahmin ettiğim salonda birbiri ardına yuvarlak masalar dizilmiş, üstündeki kartlarla kumarhane benzetmemi destekliyorlardı. Daha bize söylenmeden her masaya ayrılmış sandalye sayısından beş kişilik gruplara ayrılmamız gerektiğini anlamıştık. İçerisi saniyeler içinde cadıların uğultusuyla doldu. Herkes hangi gruba gireceğini, oyunun ne olduğunu ve ne yapacaklarını tartışıyordu.

"Neyse ki zaten beş kişiyiz," dedi Freya rahatladığını belli eden bir sesle.

"Bir dakika, bir dakika. Sizlerin yetenekli olup olmadığınız nerden bileceğim?" dedi Serene hepimizin kızgın bakışlarını üstüne çekerken. Sonrasında aksırıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Şakaydı."

"Sanırım az önce güldü," dedi Pitsy hem aklı karışmış hem etkilenmiş bir şekilde.

Serene yine aksırır gibi oldu. "Siz nasıl gülüyorsunuz ki?"

---

61 (Fr.) Bol şans.

"Dün gece defalarca yaptığımız gibi," dedi Mila şok içinde. "Ne yani, kahkahalarımızın gülmek olduğunu bilmiyordun da ne sanıyordun?"

Serene bir şeyi yeni anlamış gibi aydınlanma yaşadı. "Aslına bakarsanız, bir grup akıl hastasının arasına düştüm diye korkuyordum," dedi rahatlamayla.

Dünden beri Serene'ye hastalıklı bir takıntı geliştirmiş Pitsy, sanki dibimizde değilmiş gibi parmağıyla onu işaret ederek haykırdı.

"Bu kız *gerçekten* harika!"

Masamıza yerleştiğimizde -sandalyelerin birbirine uzaklığının da payı olmalı- üstümüze huzursuz bir sessizlik çöktü. Çevremizde onlardan fazlası olmayan detayları ve işlemeleri inceliyor, oyunun başlamasını bekliyorduk. Bekleyişimiz çok uzun sürmedi. Aramızda dolaşan görevliler, ellerimizi masaya düz bir şekilde koymamızı ve seans yapıyor gibi serçe parmaklarımızı birleştirerek tam bir yıldız oluşturmamızı istediler. Masanın kadife dokusu elimi kaşındırsa da dediklerini yaptık. Yıldızın tamamlanmasıyla bir şeyler olmaya başladı.

Sanki bir çark dişlisinin yerine oturması gibi bir hisle önce yerimize sabitlendik, ardından masayla birlikte dönmeye başladık. Bu, o sevimli ve kahkahalar atılacak dönüşlerden değildi. Karnında korkunç bir çekilme hissedeceğin ve gözlerini yumup bitmesini bekleyeceğin türden bir dönüştü. Oysa ben gözlerimi kapatmaya bile vakit bulamamıştım. Çevredeki her şeyin kayıp arkadaki sisin içinde kayboluşunu, tavanın yırtılıp kopuşunu, duvarlarınsa yaklaşıp yukarı doğru uzadığını görebilmiştim bu sayede; şatodan tamamen soyutlanmış bu izole noktaya gelişimize şahit olmuştum.

Başımı geriye yatırıp yukarı baktığımda, havada zeminiyle yerden kopup yükselmiş başka *boş* masalar gördüm. Alttan bakınca zemin kaplamasını taşıyan, birbirine çatılmış ahşap kadronlar çıplak bir şekilde görünüyordu. Koptuğu yerlerden kırmızı halı sarkmış bazı sandalyeler uca doğru sürüklenmişti.

Durduğumuzda huzursuz sessizliğin yerini daha ölü bir sessizlik ve heyecanla nefes alıp verişimiz almıştı.

"Keşke bizi böyle bir şeyin beklediğini de haber verselerdi," diye yüzünü ekşitti Freya.

"Muhtemelen yan masalardan kopya çekmemizi istemediler," dedi Serene sayıklamadan farksız bir şekilde. Bazen bize mi yoksa kendi kendine mi ya da daha kötüsü bizim göremediğimiz bir şeylere mi konuşuyordu, anlayamıyordum.

"Bakın," dedi Pitsy masanın ortasında duran desteyi işaret ederek. "Bu yeni."

"Ne yapacağız?" sorusu takiben Mila'dan geldi.

Sanki yanıtlar gibi destenin üstünden beş kart havaya uçuştu. Birisi çok yakınına gelmiş ve var gücüyle üflemişti âdeta. Kartlar havada helezonlar çizerek dolandı ve masaya, her birimizin önüne bir kart gelecek şekilde ayrılarak geri kondu. Üç mavi, bir kırmızı, bir de altın kart vardı.

"Bir kart seçeceğiz," dedim önümdeki kırmızı karta bakarak. "Ama hangisi?" Gözlerim önce diğer kartlar arasında, sonra kartların önüne geldiği yüzler arasında gezindi. Kimseden ses seda çıkmıyordu.

Sonunda dayanamayan Pitsy, önündeki mavi kartı çekip açtı. "Bir yerden başlamamız gerekiyor, değil mi?"

Kartın altında basit bir bilmece vardı. Ama cevabını her vermeye kalkıştığımızda dudaklarımız birbirine yapışıyor, çenemiz kitleniyor ya da dilimiz dönmüyordu. Dakikalar boyunca bir sorunun cevabını nasıl vereceğimizi düşündük. En sonunda Freya sorunun cevabının içinde hecelendiğini fark etti ve karttaki diğer kelimeleri kazıyarak cevabı vermiş olduk. Kart elimizde toza ayrışıp yok olurken yanımızda beliren tahtada puan çizelgesi oluşmaya başladı.

Bir mavi kartı daha çözünce risk alıp kırmızı kartı açmaya karar verdik. Kartın üstünde basit bir merdiven çiziminden başka bir şey yoktu ve o ipucu da saniyeler içinde elimden kayıp üstümüzdeki masaya doğru yükselip gözden kayboldu.

"Oraya çıkmamızı istiyor," dedi Serene yorgun bakışlarının ardından.

"Ben bir merdiven göremiyorum," diyerek yerinden kalktı Freya.

"Etrafında olan her şeyi gördüğünü mü sanıyorsun?"

"Hayır. Ama..."

"O zaman bir merdiven görmediğin, olmadığı anlamına gelmez."

"Ben yok dem..."

"Kastettin."

"Konuşmama..."

"Hayır, izin vermeyeceğim. Bu bilmecenin sözle çözüleceğini sanmıyorum."

"Sana sormayaca..."

"Çok konuşuyorsun. Ve sesin giderek tizleşiyormuş gibi geliyor. Bazen kulaklarıma bıçak saplamak istiyorum. Ki inan bunu geceleri çığlık taşlarıyla uyuyan biri olarak söylüyorum."

Her ne kadar Serene ve Freya'nın atışmasını izlemekten suçlu bir şekilde zevk alsam da Serene haklıydı. Bana büyü öğretirken, "Görünen gösterilendir," demişti Fiona sesinde didaktik bir tonla. Yapmamız gereken buydu. Gösterilmeyeni bulmaktı.

Bana öğrettiği o basit yönteme başvurdum: Gözlerini kıs. Hiçbir şeye odaklanmaya çalış. Ağır ağır, acele etmeden tara görüntüyü. Çizimle uğraşan Carmen de zamanında bana aynısını resimde açık-koyu dengesini görebilmem için göstermişti. Onu hatırlamak yüzümde buruk bir tebessüm yeşertti.

Kısık gözlerimle sağ yanımda bir güneş gibi parlayan ışığı görebiliyordum şimdi. Sarmal şekline bakılırsa basamaklar gibi dizilip yukarıdaki zemine çıkıyorlardı. Gözlerimi kırpıştırıp aniden bastıran baş dönmemin geçmesini bekledim. Sık sık alıştırmasını yapsam da hâlâ beni zorluyordu. Sonra teorimi denemek için oraya gittim ve havayı yokladım. Ellerim ve dizim bir şeye çarpınca ışıktan platformlar önümde şekillendi ve merdiveni açığa çıkarmış oldu.

Hâlâ laf dalaşına devam eden Freya ve Serene'nin sesi kesilirken onlara döndüm. Yüzümde bilmiş bir ifade, basamaklardan birine dayanarak göz kırptım. "Evet. Bu bilmece sözle çözülmüyormuş."

Yukarıya çıkışımız olaysız oldu. İki el daha mavi kart oynadık ama maalesef bu masada mavi kart sayısı daha azdı. Bir kırmızı kart açtık. Klasik bir, 3 bardak 1 bilye oyunuydu. Ama bilyeyi bulmak kesinlikle imkânsızdı. Bardaklar bazen çok hızlı dönüyor, takip etmesi imkân-

sız bir hâle geliyordu. Yavaş döndüğündeyse bizimle oyun oynuyordu. İçinde olması gereken bardaktan bir bardak dolusu ama farklı renklerde bilyeler çıkıyor ya da üç bardak da boş oluyordu. Bazense nispet yapar gibi bilye bardağın üstünde beliriveriyordu ama bardağa dokununca ortadan kayboluyordu. Freya oyunu çözemese sinir krizine girmem an meselesiydi. İşin aslı oyunu kandırmaktı. Rastgele bir bardağı çeken Freya ufak bir illüzyonla bardağı bilyeye dönüştürdü ve masaya geri bıraktı. Ve işte bu kadardı. Şimdi de kaybol bakalım *aptal bilye*!

Sıradaki kırmızı kartta daha kolay bir oyun vardı ama geçen sefer üç kartla masa değişmişken dördüncü kartta da diğer masaya geçemedik. Altını açmak zorundaydık ve açtığımızda bizi yepyeni bir sürpriz bekliyordu.

Kartın diğer yüzü tamamen siyahtı ve birkaç saniye baktıktan sonra karttaki siyah akmaya başladı. Gözlerimizdeki görüntüsü kanıyor, masaya değil de çevreye yayılıyordu. Kısa sürede görüşüm tamamen gitmiş, kendimi sonsuz bir karanlığın içinde bulmuştum. Bunu en sakin karşılayan ben ve Serene olmuştuk.

Freya her zamanki gibi fazla dramatikti ama Mila ... Mila tamamen ayrı bir konuydu. Önce boğuk bir çığlık attı, sonrasında telaştan sandalyesini devirerek - görmemize gerek yoktu, gürültüsünü hepimiz duymuştuk- masadan kalktı. "Hayır, hayır yapamam!" dedi can havliyle.

Freya kendi korkusunu unutmuş bir şekilde sordu. "Ne oldu Mills? Tamam, korkunç ama o kadar da değil. Tıpkı Isırık gibi, bir süre sonra alışıyorsun," diye teskin etmeye çalıştı. Kendi korkusunu unutsa da asla sesinden gitmeyen evham hâlâ hissediliyordu.

Pitsy kıkırdadı ama Mila gülmüyordu. "Iıı, şey. Ben gözlerimi ve görebilmeyi seviyorum ya."

"Biz de şu hâlimize bayılmıyoruz hani," dedim görmeyen gözlerimi devirerek.

"Kuzum, sanırım bende bir tür körlük fobisi var. Cidden, bu oyun her neyse ben dışında kalsam daha iyi olacak," dedi lafları geveleyerek.

Freya hâlâ ikna etmeye çalışıyordu. "Saçmalama Mila. Okulun, daha *dersler başlamadan* bizi kör edeceğini düşünmüyorsun herhâlde." *Tabii,* dersler başladıktan sonra sonuna kadar haklarıydı!

"Bu seferkini oynamasam olmaz mı? Söz, diğerlerine kaldığı yerden devam edeceğim."

"Bu bir takım oyunu. Öyle istediğin oyunda kenarda beklenebileceğini sanmıyorum," dedi Pitsy kuşkuyla.

"Hiç yoktan denesek. Olmuyorsa ben tek başıma pes edebilirim," diye diretti Mila.

"Tek başına pes edemezsin. Eğer ki sen pes edersen hepimizi kendinle birlikte diskalifiye edersin," diye uyardı Serene. "Sakın diyeyim! Şu kız kardeşliklere girmek istiyorum. Daha önce hiç *kız kardeşim* olmadı. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Sanırım kız kardeşliklerin nasıl işlediğini henüz bilmiyordu. Şimdi olayı anlatıp hevesini kırmayacaktım. Ama sonrasında bir ara çıtlatmayı aklımın bir köşesine not aldım.

Sıkılmıştım ve görüşüm olmadan geçirdiğim her fazladan dakikada sinir katsayım artıyordu. Biz böyle saçma bir şey hakkında tartışırken zaman akıp gidiyordu ve kabul etsek ya da etmesek de bu oyun süreliydi. "Tamam, neyse o zaman. Tercih senin Mila. İster oynarsın ister oynamazsın. Biz işimize odaklanalım."

Sonuç; Mila mızmız bir çocuk gibi oyuna katılmadı ve geç de olsa oyunun üstesinden geldik. Oyun yine merdivende olduğu gibi büyüyü fark etmek üstüne kuruluydu. Bu sefer görüşle değil hissederek algılamak gerekiyordu. Büyünün bir hava akıntısı ya da sürtünen bir kedinin tüyleri gibi üstümüzde gezinişinden yola çıkmış ve masanın üzerindeki burguları, garip titreşimleri takip ederek bir anahtar bulmuştuk.

Anahtara ilk dokunan kişi olan Pitsy, elektrik kesilince ışıkların geldiğini haber veriyormuşçasına tekrar görebildiğini söyledi. Ben onlara ihtiyacım kalmayınca sımsıkı yumduğum gözlerimi kırpıştırırken her şeyi bıraktığım gibi buldum. Bir tek Pitsy elindeki anahtarı izliyor, tırnaklarını kemiren Mila yerde oturmuş yüzümdeki ifadeden tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Bir tepkim yoktu. Yaptığının kapris olduğunu düşünüyordum ama bir oyun için kim onu suçlayabilirdi ki? Doğruluk ve cesaret oynarken beni birini öpmeye zorladıklarında ben de hiç düşünmeden oynamayı bırakırdım. Sorun şuydu ki *kimse onu birini öpmeye zorlamamıştı.*

Anahtar üstüne epey bir teorimiz vardı ama hiçbirinde haklı çıkmadık. Üstünde bulunduğumuz zemin durup dururken yükselip bizi yeni platforma taşıdı. Ama şimdi şöyle bir sorun vardı. Masadaki sandalyelerden biri eksikti. Bunu fark etmesi biraz süren Mila, duruma bozuldu. "Neden benim yerim gitmiş ki şimdi?"

"Sanırım son aşamada dâhil olmadığın için oyun seni dışarı attı," dedi Serene kurulduğu yerden.

"Ne? Ama bu haksızlık! Ben de devam etmek istiyorum," diye sızlandı Mila.

"Asıl devam etseydin haksızlık olurdu. Bu senin keyfine kalan bir şey değil. Burada bir takım söz konusu. Uymayacaksan dışta kalman en mantıklısı." Serene her zamanki gibi acımasızdı.

"Ama..." dedi Mila. Sonra omuzlarını düşürdü ve hüzünle başını salladı. "Peki." Herkes masada yerini alınca da üstünde durduğu platform onu gerisin geri aşağı indirdi ve dördümüz yalnız kalmış olduk.

Freya gibi duruma içerlediğim söylenemezdi. Arkadaşlık tabii ki önemliydi ama körü körüne her şeyi hoşgörüyle karışlamak da değildi. Eğer kapris yapacaksa sonuçlarına da katlanmalıydı.

Bir süre daha anahtardan bir şeyler çıkmasını bekledik ama yeni kartlar farklı oyunlara dönüşürken kendini kısa sürede bize unutturmuştu. Zaman geçtikçe yanımızdaki skor tahtası çentiklerle doluyor ve gitgide kafam bulanmaya başlıyordu. Sona kalan -bu sefer iki- altın karttan birini açtığımızda anahtarın ne için olduğunu öğrenmiş olduk. Kartın arka yüzünde *açık* yazıyordu.

Sonra bir anda ters döndü ve dükkân kapısındaki tabelalar gibi *kapalı* yazan yüzü açığa çıktı. Sert bir kilitlenme sesi duyduk ve hemen sonrasında sandalyeler bizi üstünden atıp masaya ters bir şekilde döndü. Basbayağı dükkân kapanmıştı. Ve dahası vardı. *Hooooooop!* Bir anda platform da o kart gibi tersine döndü ve baş aşağı sallanmaya başladık. Hiçbir şey düşmüyordu ama yerçekimi kesinlikle yön değiştirmişti. *Evet Erin, al işte canlanmak için fırsat.*

Altın kartın üstünde şimdi bir anahtar deliği vardı ve yere sıçramıştı. Bu oyun da böyleydi. Anahtar deliğini kovala. Kovaladık. Küçücük çocuklar gibi bir kartın peşinden, hem de baş aşağı koşturduk durduk.

Son masaya gelmiştik. Üstümüzde daha fazla platform yoktu. Bu masadaki tüm kartlar altındı ve inanamasak da dördünü çözmüştük. Bir ortada duran son karta bir de tahtadaki sayısız çiziğe baktım. Süremizin bizi buraya kadar idare etmesine inanamıyordum. Herkes bitap düşmüş, son kartla uğraşıp uğraşmamak konusunda kararsızdı. Lanet olsun ki bu masada bir şeyleri abartmayı seven dört cadı oturuyordu. Tabii ki süre kaldı mı kalmadı mı diye düşünülmeden o kart da açıldı.

Sol taraftan bir metal şıngırtısı geldi. O yöne döndüm ve elinde uzunca bir mızrak tutan, sade gümüş zırhlı ve altın pelerinli bir muhafızla karşılaştım. Aynı ses diğer taraftan da geldi ve başka bir muhafızın daha yerini aldığını gördüm. Kartın arkasında kısa bir bilmece daha yazıyordu.

Karşınızda birebir aynı iki muhafız var. Biri sadece yalan söylüyor, diğeriyse sadece doğruyu. Arkalarında iki kapı var; biri ölüme gidiyor, diğeriyse çıkışa. Sadece bir soru hakkınız var. O nedenle sorunuzu bilgece seçin.

"Evet. Burada bitiriyoruz sanırım," dedi Pitsy esneyerek.

"Elimizde çok az bilgi ve yalnızca bir soru hakkı var," diye onayladı Serene.

Kafamı kaldırıp baktığımda kapıların da muhafızların arkasında belirdiğini fark ettim. Bu görüntü bana bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden? Sonra dank etti. "Aslında..." dedim düşünceli düşünceli. "Sanırım ben cevabı biliyorum."

Freya imayla kaşını kaldırdı. "Seni hep grubun güzeli ya da kendine güveneni olarak düşünmüştüm. Ama böyle bir bilmeceyi bu kadar kısa sürede çözebiliyorsan dahi olmalısın."

Serene mırıldanır gibi karşılık verdi. "Ben de seni grubun bir şeyi olarak düşünmek isterdim ama düzgün bir vasfını göremedik henüz."

"Duydum," dedi Freya sesi yine tizleşirken.

"Aslında kısa falan değil. Ben bu soruyu bir filmde gördüm ama asla cevaplanmadı. Sonrasında üstüne üç gün aralıksız düşünüp öyle bulmuştum," dedim aptallığımı hatırlarken. "Sonra bunun çok klişe

bir soru olduğunu, cevabının internetin her köşesinde yazılı olduğunu fark ettim."

Ve cevap hâlâ aklıma gelmiyordu.

Kafamı kaldırıp yüzlerindeki soru ifadesine baktım. Tabii, Mila da olmayınca film, internet; bunlar bilinmeyenler bölgesine giriyordu. Boş verin, dercesine elimi salladım. *Bırakın deli konuşsun dursun.*

O sırada soldaki kapının zangırdadığını duydum ve heyecanla kafamı çevirip o yana baktım. Kapı olduğundan farksız bir şekilde duruyordu. Bildiğim kadarıyla bu bilmecede doğru cevap hakkında en ufak bir ipucu bile olamazdı. "Siz de duydunuz mu?" diye sordum tereddütle.

"Neyi?" dedi Freya deli şüphesini güçlendirirken.

"Hiçbir şeyi!"

Odaklanmaya çalıştım. Soru... Cevap... Neydi şu cevap? Sorunun tek esprisi hem doğrucu-yalancı olayıyla çıkış kapısının sorusunu birleştirmekti. Ama nasıl?

Sol taraftan tıslamaya benzer bir ses ve yine bir sallantı geldi. Merakla oraya dönerken kapının eşiğinde turuncu bir ışık görür gibi oldum. Ama anlık bir yanılsama da olabilirdi. Diğerlerine döndüm ama yine her şeyden bihaber görünüyorlardı. "Bana bir şey duymadığınızı söylemeyin lütfen."

"Duymadık," diye omuz silkti Pitsy. "Çıkışın soldaki kapı olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedim kuşkuyla kapıya bakmayı sürdürürken. Eğer o kapıysa bu kadar bariz olması saçma olurdu.

"Peki, ölüm derken," dedi Freya. "Ciddi olamazlar değil mi?"

Serene parmaklarıyla oynadı. "Konu ölümse ciddilerdir. Ölüm hafife alınamaz."

Ürpertiyle hatıralarıma geri döndüm ve çok geçmeden hatırladım. Anahtar kelime "diğeri"ydi. *Diğer muhafıza sorsam çıkış kapısının hangisi olduğunu söyler?*

Bilmecenin basit bir matematiği vardı: Eğer doğrucu muhafıza soruyorsan, sorduğun hangi kapı olursa olsun, diğer muhafız yalan söy-

leyeceği için yanlış cevabı verir. Çünkü doğrucu muhafız, senin doğru cevabı bulmana yardımcı olmak istemektedir. Öte yandan, yalancı olanıysa diğer muhafızın doğru cevabı vereceğini düşünüp kendisi yalan söyler. Yani her iki ihtimalle de sorulan kapının tam tersini işaret ederler.

Yalan böyle bir şeydi işte. İşin içine nerede karışırsa karışsın sonuçta elinde yine yalan kalırdı.

Tabii soruyu ve cevabı onlara uzun uzun anlatmak bayağı bir sürdü ama sonunda soruyu sorma kararı alabildik. Soldaki muhafıza yürüyüp sorumu sordum. "Diğer muhafıza sorsam çıkış kapısının hangisi olduğunu söyler?"

Vereceği cevabın ölüm olacağını düşündüğümden sağ kapıyı göstermesini bekliyordum. Çünkü sol kapının bana bir şekilde doğru cevap olduğunu belli etmeye çalışıyor olabileceğini düşünmüştüm. Oysa muhafız kolunu ağır ağır kaldırdı ve tam arkasındaki kapıyı işaret etti.

Aklım karışmıştı. Cevap net bir şekilde sağdaki kapıysa beni ölüm kapısına çeken neydi? Afallamış bir hâlde sağ kapıya giderken sol kapının kolunun açılmak istercesine titrediğini gördüm. Bu sefer net bir şekilde gördüm. Ama gözlerimi kaçırdım.

Ölümle ilgili beni kendine çeken şey ne?

Tam sağ kapıyı açacakken kapı kolu elimin altında yok oldu. Kapılar, muhafızlar ve duvarların da yok olduğu gibi. Oyunun bitişini haber veren zil kulaklarımda çınladı ve tekrar büyük salonda başka masaların arasında duruyorduk.

Cevabı kıl payı kaçırmıştık. Ama ben boşa giden on puanı düşünemiyordum bile. Aklım hâlâ o diğer kapıda kalmıştı.

Ölüm...

Düşüncesi bile içimi ürpertmeye yetiyordu.

13. BÖLÜM
YER ALTI KAPLICALARI VE HAMAMLARI

"Ucu ucuna kaybettiğimize inanamıyorum!" diye neredeyse çığlık attı Freya. "Çok saçma. Kapıyı açmak üzereydik zaten. Saymaları gerekirdi."

Pitsy pozitif olmaya çalışıyordu. "Boş ver, ikinci olduk. Hem skorlarımız çok yakın diye bizi de ödüllendirdiler. Daha ne istiyorsun ki?"

Birincilik unvanını istiyordu tabii ki. Neyi istesin? Ailesinin üstünde kurduğu baskı, zamanla kendi mükemmeliyet takıntısına dönüşmüş olmalıydı. Bu modern dünyada ebeveynlerin kendi yapamadıklarını çocukları üzerinden yapmaya çalışıp yarışmasıyla sık sık ortaya çıkan bir takıntıydı. Hastalıklı bir hırs, nesilden nesle aktarılıyordu böylelikle.

"İstersen şikâyetini Müdire'ye söyleyebilirsin. Bak yanımıza geliyor," dedi Serene, yoruldukça daha da soğumuş ve bu da korkunçluğuna korkunçluk katmış sesiyle.

Müdire Sisaundra kıvrak adımlarla, bedeni istemsiz bir işve dansına tutulmuş gibi ilerliyordu. Bu sırada tüm bakışların ona kaydığından, birkaç saniye transa girmiş gibi onu takip ettiğinden ve söylenecek sözlerin unutulduğundan bihaber görünüyordu. İçeride baştan çıkarılacak hiçbir erkek olmaması önemsizdi. Zaten bir genç kızın, alımlı bir kadına duyacağı türden bir hayranlık etkisi bırakıyordu üstte.

"İşte ikinci grubumuz!" dedi Müdire hepimizi kucaklarcasına kollarını en yakınındaki ikiliye dolarken. "Yeni döneme pırıl pırıl bir başlangıç yaptınız kızlar. Böyle de devam edeceğinden hiç şüphem yok."

Teşekkür ederek karşılık verirken tavırlarımızdaki hayal kırıklığını sezinlemiş olacak ki ekledi. "Aslında birinciliğe ne kadar yakın oldu-

ğunuzu biliyorum. O sırada sizi izliyorduk. O bilmeceyi bu kadar kısa sürede çözmeniz gerçekten etkileyiciydi. Ama..." İç geçirip anlayışlı bir gülümsemeyle yüzlerimize baktı.

"Biz çözmedik ki," dedi Pitsy Müdire'nin büyüsüne kapılmış gibi gözlerini kırpıştırırken. "Erin çözdü."

"Tuhaf ki Erin daha bilmeceyi çözmemişken bile cevabı biliyordu," diye ekledi Serene.

Müdire kaşını kaldırarak bana baktı. Gözlerinin sıcaklığının yanında sindirici, çözücü bir tarafı da vardı. Bir cevabı olmayandan bile söküp çıkarabilecek şeyler bulabilirdi o gözler.

Karşı çıktım. "Bildiğimi nereden çıkardın, Serene?"

"Sürekli dönüp dönüp ölüm kapısına bakıyordun ve bizim duyup duymadığımızı soruyordun. Ve yine söylüyorum, en ufak bir tıkırtı bile duymadık. Hiçbirimiz."

"Kendin de söylüyorsun işte, ölüm kapısı. Cevabı bildiğim falan yoktu," dedim tedirginlikle. Kapı kolunun can çekişiyor gibi zangırdamasını hatırladım. "Belki sadece güçlü hislerim vardı. O kadar."

"Bu güçlü hislerle açıklanabilecek bir durum değil," dedi Müdire işaret parmağını alt dudağına sürterken. "O kapıda çok güçlü bir lanet vardı ama biz cadılar, büyünün varlığını hissedebiliriz. Lanetlerin değil."

Ürperdim. "Böylesi yorucu bir oyun için fazla uykusuzdum. Bu his değil basit bir halüsinasyon da olabilir." Ama işin aslı, bundan o kadar emin olamıyordum.

"Yine de," dedi Freya hâlâ aynı noktaya takılı kalmış bir hâlde. "Doğru cevabı zaten bulmuşsak o puanları da almamız gerekmez miydi?" Fakat bu sefer konuyu değiştirmesine minnettardım.

"Oyunu çözmeniz, dediğim gibi, büyük bir başarı," dedi Müdire şefkatle. "Maalesef bu, kuralları da olan bir oyun. Zaman o kurallardan biriydi ve biliyorsunuz ki zaman acımasızdır."

Size karşı değil, diye geçirdim içimden. Cadıların ölümsüzlük mühürleriyle genç kalabildiğini biliyordum. Ancak onda sadece gençlik değil hayat da vardı. Teni kırışmadığı gibi ruhu da diri kalmıştı.

"Zaman konusunda... Gereksiz engellere takıldık," dedi Serene huysuzca.

Mila olayını kast ediyordu. Şimdi düşününce, basit bir şekilde korkuyorum dese daha kolay olurdu ama rengini net bir şekilde belli etmeden, lafı dolandırarak vakit kaybettirmişti. O vaktin sonra bu kadar değerli olabileceğini düşünemezdim.

"Sahi, Mila nerede?" dedim düşüncelerden silkinerek.

"Oyun bitince yanımızda yoktu," dedi Pitsy.

Müdire'nin şefkatli bakışları Mila ismini duyunca sertleşti. "Ah, o mesele... Onu kurcalamanıza gerek yok. Gerekli *ceza* verildi."

Ne cezasından bahsediyordu? "Anlamıyorum. Mila sadece korktuğu için bizimle devam etmedi. Bunda cezalandıracak bir şey göremiyorum."

Müdire ifadesi değişmeden başıyla onayladı. "Evet, bunda cezalandıracak bir şey yok. Ama Mila sorumsuz, küçük bir genç bayan. Hareketlerinin nelere sebep olabileceğini bilmeliydi."

"Müdire, ne demeye çalışıyorsunuz? Daha açık konuşur musunuz?"

"Her pes edilmeye kalkıldığında masalara gider ve durumu kontrol ederim. *Relunque* aslında pes etme değil, bir çağırma büyüsüdür. Gerekli bulduğum takdirde de oyunu dağıtırım. Ancak bugünkü durum çok daha farklıydı." Müdire, düşündükçe sinirlendiğini belli edercesine kelimelerin ilk hecelerini ayrıyeten vurguluyordu. "Arkadaşınız çoktan oyundan çekilmiş ve siz onsuz devam etmiştiniz. Ortada pes edecek en ufak bir durum bile yokken pes ediyordu."

"Ona pes etmemesini ısrarla tembih etmişken bile mi?" dedi Serene şaşkınlık benzeri ama kesinlikle birebir aynısı denemeyecek bir tepki verirken.

Müdire başını salladı. "Onu kibarca uyardım ve pes etmesinin sizi de oyun dışı bırakacağını söyledim. Bana *umurunda olmadığını*, ne olursa olsun pes etmek istediğini söyledi. Nedenini sorduğumda ise düzgün bir cevap veremedi."

Kulaklarıma inanamıyordum. Mila'nın böyle demiş olması çok saçmaydı. Bir nedeni olmalıydı ama Müdire tersini düşünüyor gibiydi.

"Geçerli bir nedeni olmadığı için oyunu dağıtmadım. Ama o yine pes etti. Yine ve yine..."

"Bizim lafımızın üstüne neden böyle bir şey yapsın?" diye sorguluyordu Freya. "Mantıklı bir açıklaması olmalı."

Müdire omuz silkti. "Sizin yaşınızda genç cadılarla sandığınızdan çok daha uzun süredir ilgileniyorum. Bir sabotajı görürsem tanırım. Kendi kaybetti diye sizin de kaybetmenizi istedi. Geride kalma düşüncesine dayanamadı."

"Mila böyle yapacak bir kız değil," diye diretti Freya.

"Onu kaç gündür tanıyorsun ki?" dedi Serene.

Freya cevap veremeden kollarını doladı ve sıkkın bir şekilde yüzlerimize baktı.

"Cadı olmak güçlü olmak demektir. Hırslı, azimli, gözü kara..." diyen Müdire Sissaundra'nın gözleri uzaklara daldı. "Ama iyi olmayı zorunlu kılmıyor. Bir cadı istediğini elde etmeye alışıktır ve bunun için her türlü yola başvurabilir. Parmak uçlarında büyü varken bu, o kadar kolaydır ki cezbeder. Baştan çıkarır."

"Peki, ona nasıl bir ceza verdiniz?" diye sordum kuşkuyla.

Müdire bahsettiği cadılardan biri olduğunu hissettirircesine kahkaha attı. "Onu çıkmak için can attığı oyuna bir süreliğine hapsettim. Beklememenizi öneririm. Öğle yemeğinden önce çıkacağını sanmıyorum." Herhangi bir şey söylememize fırsat vermeden çekip gitti.

Mila'yı gerçekten de yemek sonrasına kadar gören olmadı. Kalanı boş olan günü yataklarımızda uyuyarak geçirmek istediğimiz için odaya döndüğümüzde Mila'yı yatağının baş ucunda oturmuş, hafiften titrerken bulduk. Gözleri donuklaşmış, her an kusacak gibi duruyordu.

Bizi görünce yerinden fırladı ve heyecanla üstümüze atıldı. "Tanrıya şükür! İyisiniz," dedi önüne ilk gelene sıkıca sarılırken.

"Neden iyi olmayalım ki?" dedi Freya endişeyle.

"Tanrım, o kadar kötü şeyler oldu ki." Freya'nın sorusunu böylece cevapsız bırakan Mila, başını elleri arasına aldı. "Korkunç, korkunç şeyler!"

"Sen iyi görünmüyorsun. Revire gitmek ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Beni asıl endişelendiren sizdiniz ama bakın, hiçbir şey olmamış."

"Mila, ne oldu?" dedim gözlerinin içine bakmaya çalışarak ama bakışlarını sürekli kaçırıyordu. "Müdire bir şeyler anlattı ama hiçbir şey anlayamadık."

Mila'nın yüzü aniden öfkeyle doldu. "Ah, Müdire. Lanet olası kaltak! Ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Anlamsız, dedi. Hıh, anlamsızmış. Dinlemedi. Beni dinlemedi." Sesi bir gidip bir geliyor, sözleri aynı kişinin ağzından çıkıp ikili bir tartışmaya dönüşüyordu. Ve tüm bunların yanında Mila, isterik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. "Beni dinlemedi."

"Neyi dinlemedi Mila? Anlatsana," diye üsteledi Pitsy.

"Bir şeyler garipti. Ters giden bir şeyler vardı. Oyunu bozmamız gerekiyordu. Tehlikedeydiniz," dedi Mila kısık bir sesle.

"Ne tehlikesi?"

"Tam olarak adlandıramıyorum. İçimi kötü bir his kapladı. Sanki patlak vermek üzere olan bir fırtına gibi. Engel olmam gerekiyordu. Ama Müdire, bana izin vermedi."

"Pes etmeye çalıştın," dedi Serene buz gibi bir sesle. "Sana pes etme dememe rağmen pes etmeye kalktın."

"Serene," dedi Mila utançla. "Ben, özür dilerim. Ama öyle olması gerekiyordu. Sizin için korkuyordum."

"*Öyle olması*na kim karar veriyor? Sen mi?" Serene yine sakinliğini koruyarak yıldıran sorularına başlamıştı.

"Siz olsanız siz de aynını yapardınız. Ben sizin için yaptım."

"Bizim için ne yaptın? Bizi sabote etmeye çalıştın. Ama neden? Bize bir neden ver."

Mila, bir süre verecek bir cevap bulamadı. Sonra bir anda aklına gelmiş gibi zaten söylediği şeyleri söylemeye devam etti. "Tehlikedeydiniz. Evet, kötü bir şeyler vardı. Hissettim diyorum. Yanlış giden bir şeyler vardı."

Serene başını iki yana salladı ve Mila'ya doğru birkaç adım attı. "Yanlış giden şey, sıkılmış olman olabilir mi? Oyunun bir an önce bitmesini ve kaldığın yerden sosyalleşmeye dönebilmeyi istemiş olabilir misin mesela?"

"Hayır, neden böyle bir şey yapayım ki?" dedi Mila hakarete uğramış gibi.

"Ama..." dedim kendimi tutamayarak. "Ortada bahsettiğin gibi bir tehlike olsa bunu ilk fark eden Müdire olmaz mıydı sence de?"

"Fark etmedi," diye parladı Mila. "Fark etmedi işte! Duymuyor musun dediklerimi? Beni dinlemedi bile."

"Sakin ol Mila. Biz sadece anlamaya çalışıyoruz."

"Siz anlamaya çalışmıyorsunuz. Suçlu arıyorsunuz," dedi Mila kırgınlıkla. "Size neden zarar vereyim ki ben? Bunun için hiçbir sebebim yok."

Pitsy hemen takiben, "Kesinlikle. Emin ol, biz de en az senin kadar şaşırdık böyle bir şey yapmana," dedi.

"Ama sizce de çok üstüne gitmiyor musunuz?" diye araya girdi Freya. "Baksanıza, ceza yüzünden harap hâlde."

"Ceza mı? O ceza mıydı yani?" Mila son cümlenin ardından daha bir sarsılmış görünüyordu.

"Evet, Müdire pes etme konusunda üsteleyince seni cezalandırdığını söyledi."

Mila dişlerinin arasından konuştu. "Öyle bir cezayı hak edecek ne yapmışım ki ben?"

"Sadece seni bir süre daha orada tuttuğunu söyledi Mila. Israrla pes etmen düşünülürse çok da yersiz bir ceza değil hani," dedim yarım ağızla.

Mila gülüşe benzer bir ses çıkardı. "Beni boğmaya çalıştı. Ne süresi? Kadın odayı suyla doldurdu!"

"Bir dakika, bir dakika," dedi Freya anlamaya çalışarak. "Böyle bir şeyi yapamaz. Emin misin Mila? Müdireler ve Profesörler bir öğrenciye kasti zarar veremezler. Bunu engelleyen büyülü bir yemin var."

"Neden bu kadar korktum sanıyorsun! Boğuyordu beni. Ve bir de o tuhaf melodi..." Mila düşüncesiyle bile ürpermiş gibi titredi. "Sanki beni suya dalmaya ve çırpınmayı bırakmaya ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Neredeyse birkaç kez de başarılı olacaktı."

"Ne diyorsun?" diye sesini tizleştirdi Freya. "Tanrım, korkunç bir şey bu! Müdire bunu yapan olmayabilir ama nasıl farkına varmaz? Büyük bir felaket olabilirmiş."

"Bana fazla kuru görünüyorsun," dedi Serene ruhsuz bir şekilde ve kaşını kaldırdı.

Mila inanamayarak ona baktı ve üstündeki siyah bluzu çekiştirip ona gösterdi. "Bu sana kuru gibi mi gör..." Donakaldı. "Kuru. Bu kuru." Elleriyle saçlarını yokladı ama asla ıslanmış gibi durmayan gayet yapılı görünen dalgalardan geçti parmakları. "Ama nasıl olur?"

"Bir dahakine bariz belirtileri olan bir bahaneyle gelmezsin artık." Kestirip atarcasına söylemişti Serene. Uğraşmaktan sıkılmış görünüyordu.

"Bahane mi?" dedi Mila kırgınlıkla. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Rezil şeyler yaşadım ve bu muameleyi hak etmiyorum."

"Bence tam olarak da bunu hak ediyorsun," diye sürdürdü Serene. Laflar onun ağzından çıkınca daha ıssız, daha zalim geliyordu. "İlgi odağı olmak istiyorsun, itiraf et. Önce oyundan çekilişin, sonra bu. Kendi hatan yüzünden arkada kalınca durumu çekemedin ve bunu uydurdun. Düşünceli arkadaş, dostlarını korumaya çalışırken mağdur duruma düşer. Bana hiç inandırıcı gelmiyor kusura bakma."

Gözleri parıldayan yaşlarla dolan Mila, yüzlerimizde anlayış aramaya çalışıyordu ama aradığı şey orada yoktu. "Benim bundan fazlası olduğumu öğrendiğinizi sanmıştım. Gerçekten arkadaş olduğumuzu."

"Kusura bakma Mila. Seni gerçekten anlamaya çalışıyorum. Ama hikâyende çok açık var," dedim onu elimden geldiğince kırmamaya çalışarak.

Mila'nın dudakları titredi ve bir gözyaşı damlası yanağına kaydı. "Biliyorum. Yine de bu hikâyeyi benim anlatıyor olmam yeterli olmalıydı. Ama madem böyle düşünüyorsunuz, öyle olsun."

Artık ardı ardına süzülen gözyaşları yüzünü ıslatırken Mila arkasını döndü ve koşar adımlarla uzaklaşmaya başladı. Freya bize *bakın, ne yaptınız?* dercesine baktı ve Mila'nın arkasından gitti. "Mila, bekle!"

Açıklanamaz hikâyeler, kendi kendine bile anlamlandıramadığın gariplikler... Benim başıma bunlardan sürüsüyle gelmemiş olsaydı umurumda olmayabilirdi. Ama şimdi kendimi onun yerine koyunca kötü hissediyordum. Hem de çok.

☽●☾

Oyunun yine son aşamasındayım. İki kapı, beni önlerinde cüce bırakacak kadar büyüyor, ne yapacağımı bilemeden onları izliyorum. Muhafızlardan eser yok. Ölüm kapısının eşiğinde turuncu bir ışık parlayıp yok oluyor. Yine. Kapı titremeye başlıyor. Kolunun zorlandığını görüyorum. Menteşelerinden kopup uçacakmış gibi zangır zangır titriyor. Arkasında ne olduğu merakı sarıyor beni. Ama ona dokunmayı, onu açmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Korkuyorum. Hiç korkmadığım kadar korkuyorum.

Kapı kolu tam tur dönüyor ve kilidin yuvasından çıktığını ilan eden bir ses işitiyorum. Turuncu ışık güçleniyor gitgide ve daha fazla bekletmeden kapı ardına kadar açılıyor. Gözlerimi kısıyorum. Görüntü netleşince kapının ardında kıyameti andıran bir manzarayla karşılaşıyorum; göğsümü sıkıştırmaya yetecek bir manzarayla.

Sanrılarım ve kâbuslarımda kendimi içinde bulduğum o boyut burası. Öfkeyle tıslayan ve harla yanan kızıl kayalıklar, alabildiğine uzanıyor. Alev, aralarından sıyrılarak yukarılara süzülüyor. Koca bir gölete benzer lav birikintileri fokurduyor, yer yer ateş püskürüyor. Kıyamet bu! Cehennem!

Bir uğultu duyuyorum. Öyle ki kulak zarım parçalanacak, bedenimin her zerresi gösterdiği büyük dirence karşın ayrışıp etrafa saçılacak gibi geliyor. Bu bir rüzgâr. Hayır, kasırga. Öfkeyle esiyor tenime işlercesine. Ona bir kez kapılsam beni derinlere çekeceğini ve buradan çıkmanın hayalini bile kuramayacağım bir yerde bırakacağını tahmin ediyorum. Hatta eminim.

Aniden panikliyorum. Korku dayanılmaz bir seviyede. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Kapatamadığım kapı yerine gözlerimi kapatıyorum. Sımsıkı. Görme. Sımsıkı. Düşünme. Sımsıkı. Hissetme...

İlk defa kendi bilincimle bir rüyadan uyandığımı, birkaç dakika sonra nefesimi ve kalp ritmimi normal düzenine soktuğumda fark edebildim. Terden sırılsıklam olmuştum ve her yanım kramp girmiş gibi ağrıyordu. Ne kadar süredir o hâlde, kendimi kasarak beklemiştim kim bilir.

Komodine uzandım ve birkaç parça rüya kurusunu bardağa atıp suyla karıştırdım. Bu kâbustan sonra bir daha uyuyabilmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilsem de tek dikişte bitirdim. Belki üstümde bıraktığı bu etkiden silkinmeme yardımcı olurdu.

Esneyerek kalktım. Güneş neredeyse doğuyordu. O kadar da erkenci sayılmazdım. Normalde alışık olduğum boyutların nereden baksan iki katı olan kitaplardan birini kucaklayıp aşağıya, ortak katın küçük mutfağına yollandım. Saniyeler sonrasında dökme demir ocağın üstünde çaydanlık ıslık çalarak buhar üflüyordu. Kahvemin hazır olmasını beklemeye koyuldum. Normalden uzun sürüyordu. Sanki artık elimizde büyünün ayrıcalıkları var diye geri kalan her angarya işi üstümüze yükleyip bunun acısını çıkarıyorlardı. Bence makul bir bedeldi.

Geçen hafta o kadar dolu ve sıkışık geçmişti ki okulun kendisinin ufak bir canlandırması gibi olmuştu. Belki uzaktan bakınca o kadar zor şeyler değildi ama büyüyü ve yanında getirdiği her şeyi yeni öğrenen biri için yorucu geliyordu. Sonuçta tatlı bir yorgunluktu. Üstelik düşünmeme, düşündükçe daralmama engel oluyordu. O kadar açık uçlu olay olmuştu ki şimdiye kadar boş bulduğum her vakitte hepsini kafamdan geçiriyordum. Benim tatlı soru işaretlerim: *Yeraltı cadıları, Constantine, Ejderin Kalbi, yumurta, cinayet, taverna, ayarsız güç, İan...* Ve şimdi de kapı...

Hiçbiri olup bitmemişti. Hiçbiri bir yere varmıyormuş gibi geliyordu. Ama bu kuşku... Beni yiyip bitirecekti. Düşünmesem daha iyiydi, o nedenle hep yaptığım gibi çareyi kitapta buluyordum. Kahve demlenirken birkaç sayfa okumuştum bile. Buruk kahve içimi ısıtırken odama çıktım ve camın önündeki koltuğuma yerleştim. Kucağımda kitabım, uyanmış ve şimdi kitabın yerine göz dikmiş Bianco ile göz ucuyla camdan dışarı baktım.

Savaşçılar yine erkenciydi. *Harika!* Sabah antrenmanları, kahve ve kitap birbirine çok yakışan bir üçlüydü. Kıkırdayarak yatakhane cam-

larının bu özelliğini keşfettiğim ilk anı hatırladım. Tabii ki bilmem kaç metre yükseklikteki kuleden dışarı baktığınız zaman komşu kışladaki savaşçıları kolay kolay göremezdiniz. Yani, şahin gözlü değilseniz. İşin aslı birkaç hınzır ve kelimenin tam anlamıyla *azgın* cadı, eskiden daha sıkı kurallarla ayrı tutuldukları savaşçı delikanlıları dikizlemek için camdaki vitraylara bir büyü yapmıştı. Ama ne büyü! Vitraylarla bölünmüş camın her biri dürbünden farksız parçasında, kışlanın akla gelebilecek tüm terasları apaçık izlenebiliyordu. Fiona'nın *en iyi ışık alan* yatakhane diye imalı imalı konuşması bu yüzdendi.

Gözlerim sabahın ilk terini atan, kaslı göğüsleri kızarmış, pazıları şişmiş erkek selini tararken sonunda aradığını buldu. Diğerlerinin hoyratlığının yanında onun temkinli, neredeyse ürkek bir ceylanınkini andıran hareketleri rahatlıkla seçilebiliyordu. Nadiren bir rakibin karşısında geçerdi. Genelde, şimdi de olduğu gibi kıyıda köşede bir yerde belli hareket dizilerini çalışıyordu.

Sonra birden kafasını geriye yatırıp sırılsıklam olmuş saçları arasından parmaklarını geçirdi. Ve bunu yaparken... Gözleri benimkini buldu. Nasıl oldu bilmiyorum ama karşımdaki cam parçasından bile gri olduğu seçilebilen gözleri doğrudan içime bakıyor gibi hissettim. Buna imkân olmadığını biliyordum. Camların bu küçük özelliği asla savaşçıların kulağına gitmemişti. Ama nasıl olduysa o an bana baktığını hissettim. Hatta bana bakmasını istedim.

Güzel olurdu benim onu izlediğim gibi beni izlese. Dizi yine benimkine değse... O günkü gibi, ama bu sefer suçluluktan değil, benimle ilgilense... Güzel olurdu işte. İç geçirdim. Yanımda olunca uçup giden yalnızlık ve daha önemlisi boşluk hissi gibi, *güzel olurdu.*

O günün kalanı inanılmaz bir hızla geçti. Günün baştan sona da olayı buydu zaten; hız. Vhartlox Cadı Akademisi büyüyle yaşayan bir okuldu. İçindeki çoğu sistem, tılsımlar, korumalar büyü sayesinde ayakta kalıyordu ve bu büyünün kaynağı biz cadılardan başkası değildik. Normalde bunun için sadece şato içinde bulunmamız yeterliydi ama araya yaz girince öncelikle şatoyu enerjimizde şarj etmeliydik. Bunun için de şato içinde türlü bedensel aktiviteler düzenleyerek vücudumuzu fazla enerji salmaya zorlamışlardı. Üstelik bu döktüğümüz terlere değecekti. Masa oyunlarındaki tartışmaya açık ikinciliğimizin

ödülünü bugün alacaktık. Yeraltı kaplıcaları ve hamamında rüya gibi bir gece bizi bekliyordu. Aslında basit bir hamam düşüncesi beni o kadar da etkilemiyordu. Ama günlerdir gerek yatakhanede olsun gerek oryantasyon etkinliklerinde, buranın öyle sıradan bir hamam olmadığını altını çize çize anlatmışlardı. Kaplıca ve hamamlar o kadar önemliydi ki başlı başına Akademinin çıkış noktası olmuşlardı.

Küçük bir hikâye zamanı...

Bundan yıllar yıllar önce, okulumuzun kurucusu Kadim İsobel Tarbundle[62], bir macerası sırasında bu garip mağaraya çıkagelmiş. Mağaradan öylesine yoğun bir güç yayılıyormuş ki çevresinde hayat bulan her şey büyüyle bezeliymiş. Öyle ki daha mağarayı bulmadan çevrede konaklayan mistik yaratıklar ve mitolojik varlıklarla karşılaşmış.

Söz konusu mağara öylesine açıktaymış ki İsobel, içeride onu ne gibi bir gizemin beklediğini tahmin edememiş. İki ejder; bu mağara, soyları tükenmiş değil, zaten sayılı ortaya çıkmış olan iki ulu ejderin iniymiş. Bir ejderle karşılaşmak o kadar enderken ikisine denk gelmek... Bu, bölgedeki yoğun enerjiyi açıklıyormuş.

İki ejderden biri ateş ejderi, bir diğeriyse okyanus ejderiymiş. Ateş ejderi sıcak kaplıcaların yakınında yaşarken okyanus ejderi serin kaynak sularını tercih ediyormuş. Bu sıcaklık farkı, ileride hamam fikrinin doğmasını sağlamış. Yıllar boyunca cevapsız kalan *bir okyanus ejderinin okyanustan uzak, tatlı suda yaşamasının anlamı ne* sorusu, sonunda kaynakların dünyanın dört bir yanındaki okyanuslara portallarla bağlı olduğunun anlaşılmasıyla cevaplanmış.

İsobel Tarbundle, ejderlerle karşılaşınca derhâl saygılarını sunup hiçbir zarar verme niyeti olmadığını belli etmiş. Bu, onlar için alışılmamış bir durummuş. Ondan önce sayısız savaşçı ve maceraperest gelip bu efsanevi yaratıkları katletmeye çalışmış ve elbette başarısız olmuş. Ama yine de ejderler sık sık rahatsız edilmekten muzdaripmiş. Mağaranın açıkta oluşu dikkat çekiyormuş.

Bunun üzerine onurların en büyüğü sayılabilecek bir görevi, ejderlerin koruyuculuğunu üstlenen Kadim İsobel, uzunca bir süre gün yüzü görmeden yanlarında yaşamış. Onları davetsiz misafirlerden uzak

62 (İng.) Katrançıkın.

tutmuş. Aynı zamanda bir mimar cadı olduğundan bu süreçte mağaranın ilk odalarını inşa etmiş. İsobel'in bu yeteneğine hayran kalan ejderler, ondan mağaranın üstüne bir yapı inşa etmesini istemişler. Bu sayede açıklık gizlenecek ve eskisi gibi huzurları kaçırılamayacakmış.

Hep bir okul kurma hayali olan İsobel Tarbundle, büyüyle dolup taşan bu alanı değerlendirmiş ve Vhartlox'un temelleri o zaman atılmış. Uzunca bir süre yatırımcı ve bağışçı arayan İsobel, alanında öne çıkmış profesör ve eğitimcilerden seçme bir kadroyla Akademinin kapılarını açmış. Çok daha kısa sürede de eğitimde başı çeken okullar arasına girmiş.

Vhartlox Cadı Akademisi, asırlarca altında yatan ve İsobel dışında herkesin bihaber olduğu ejderlerle eğitimine devam etmiş. Ta ki bir gün iki ejder de hiçbir iz bırakmadan kaybolana dek. Onları korumaya yemin etmiş Kadim İsobel yüz yılı aşkın bir süre bu gizemi çözmeye, ejderleri bulmaya çalışmış. O gün ayrıldığı müdirelik görevine yıllar sonra, ejderlerin yok olduğuna ikna olduğunda dahi geri dönmemiş. Bunun yerine mağarayı onların anısına bir hamama dönüştürmüş. O zaman kadar söylentiden ibaret olan ejderlerin gerçekliği, bu şekilde gün yüzüne çıkmış.

Yer altı kaplıcaları ve hamamının bu kadar abartılmasının en büyük sebebi ise uzun yıllar ev sahipliği yaptığı ejderler sayesinde güçle dolup taşmasıymış. Suyunun şifalı olduğu, aurayı güçlendirdiği, zihni arındırdığı düşünülüyormuş. Sırf bu hamamlarda yıkanmak için okula keselerce altın ödeyen, farklı türe mensup misafirler şatoya gelirmiş.

Hikâyesini duymuş olmak beni heyecanlandırmanın aksine tedirgin etmişti. Böylesine büyük bir yer, böyle önemli... Her şey olabilirdi. Ya da hiçbir şey. Kaderin benim için biçtiği planlara artık güvenmiyordum. Burası altından bir şeyler çıkabilecek bir yerdi.

Üstümüze sardığımız bez peştamallar dışında anne karnından ilk çıktığımız günkü kadar çıplak, hamamın girişindeydik. Serene çıkarmadığı sargılar yüzünden daha giyinik görünüyordu. Yine de en huysuz olanımız oydu. Çünkü örgülerini açmak zorunda kalmıştı ve bu, bıçaklarına veda etmesi demekti. *Vah, zavallı şey!*

Hamamın merdivenlere gömülen, kireç taşından, sade işlemelerle donatılmış bir kapısı vardı. Hafifçe ittiğimizde zemine sürtünerek açıl-

dı ve üstüme sıcacık hava ve taze bir buhar bulutu püskürdü. Ama asıl şaşırtıcı olan içeriden buram buram yayılan enerji dalgalarıydı. Tenim gücün etkisiyle âdeta karıncalanmıştı.

Teker teker içeri girdik. Bir an için yerin altında olması gereken bu yerde açık havaya çıktığımızı sandım. Kocaman bir avluya açılan hamamın üstü, metrelerce yükselip yer yer kusurları olan bir kubbeye dönüşüyordu. Kemik rengi kireç taşlarının arasına işlemelerle ilişti rilmiş turkuaz kristaller, gün ışığıyla aşık atacak güçte bir ışık yayıyordu.

Kristaller her yerdeydi: Dar yürüyüş yolunun kenarlarında, duvarlarda, nişlere istiflenmiş heykellerin çevresinde, kemerlerin kilit taşlarında, az sonra göreceğimiz ve kireçli suyun rengini uçuk bir turkuaza boyayarak havuzların dibinde... Cadı mücevheratında kullanımı çok sakıncalı ve yasaktı. Yer altından beslenen enerji, zehirli bir etki bırakıyordu.

Birkaç adımda avlunun ortasında yükselen devasa çeşmenin önüne çıktık. Üstünde barok döneminin iç içe geçmiş formlarını andıran büyüklü küçüklü heykeller vardı. İki ejder onları kaideden ayırıyor ya da gövdelerini gerip bir şeyden koruyor gibi konumlandırılmıştı.

"Thegonia," diye adını söyledi Freya çeşmenin üzerinde parmaklarını gezdirirken. "Tanrıların doğuşu."

"Bunu bir yerden mi okudun?" diye sordum ilgiyle.

Freya omuz silkti. "Orleans' Witchler, dünya mitolojilerini bize çok erken yaşta öğretirler. En çok üstünde durulan Yunan Tanrılarını nerede görsem tanırım."

Ben de bu konulara ilgiliydim ama tanıdık gelen hiçbir Olimposlu yoktu. "Eski Tanrılar; *Titanlar*," diye ekledi Freya yüzümdeki ifadeden kafamın karıştığını anlayarak.

Serene sarsak adımlarla çeşmeye yaklaşıp heykellerin arasından kendine nehirler açmış suya dokundu. Havuz sularına göre daha berraktı ve rengi mürdüme kaçan bir kızıldı. Parmağını kokladı ve tatminkâr bir şekilde mırıldandı. "Tanrıların doğuşunun şerefine Tanrıların içeceği; Ambrosia. Güzel bir detay."

Çeşmenin, hamamın sıcak havuzlarında geçirilen saatler sonrasında harareti alması için konduğu söylenmişti. Yanında maşrapa, kadehler;

sulu kırmızı üzümler ve hafif mezelerden oluşan bir ziyafet de vardı. Ama akan sıvının Ambrosia olması şaşırtıcıydı. Pahalı demek bile anlamsızdı, Tanrı sıfatına yaraşır bir içecek paha biçilemezdi. Üretimini nimfalar yapar ve sağlam bir pazarlık yapılmadıkça da insanoğluna koklatmazlardı bile. Buranın ne tür misafirleri olduğunu şimdi daha çok merak ediyordum.

Avlunun devamında bizi yarım ay şeklinde dizilmiş bir odalar zinciri karşılıyordu. Sütunların ardından loş ışıklı cepler, içinde gizemli göletler gibi üstünden süzülen buharları aydınlatan ışıl ışıl havuzlar vardı. Bu odalara *Döngü* adı verilmişti. Düzenlendiği sıra takip edildiğinde tüm çakralarını açan, gücünün kapasitesini arttıran bir sistemi vardı. Biz de vakit kaybetmeden kendimizi sıcak suyun, misk kokuların ve yoğun buhar demetlerinin arasına bıraktık.

Zeytinyağı sabunlarıyla yıkanıp içine lavantalar, leylaklar, portakal ve mine çiçekleri kuruları karıştırılmış, yoğun esanslı havuzlarda tenimizi bu kokularla harmanlarken ya da içinde pelteleştiğim, gevşeyip her derdimi unuttuğum o sıcak, hatta bedenimin böylesine asla dayanamayacağımı düşündüğüm sıcaklıkta, sularda dinlenirken saatler geçti. Buhar odalarında yine terledik ve şok havuzlarında soğuğun neye benzediğini tekrar tekrar, her unutmaya başlayacağımız anda tekrar hatırladık. Fokurdayan doğal kaplıcaların içinde şarkılar söyledik, köz parçalarına benzeyecek kadar kızarmış taşlardan sıralar üstünde ciyaklamalarımız kahkahalara dönüşene kadar uzandık, birbirimize su sıçrattıkça köpüren sabunlu havuzun içinde sayısız kez kaydık, düştük ve her seferinde bizi kendimizden geçiren sıcağa geri döndük. Bergamot ve çay esanslarını süründük, lavanta yağlarıyla iyice yağlandık ve birbirimize masaj yaptık. Tenimiz daha önce görmediği bu muamele karşısında arsız bir alışkanlık gösterecek olsa da bu güzel geceyi sonuna kadar değerlendirdik. Susadık. Öyle susadık ki alkol etkisi yaratan ama kesinlikle alakası olmayan Ambrosia'dan kadehlerce içtik. Belki de çeşmeyi kuruttuk, sonrasında düşününce asla net hatırlayamacaktım ama gerçekten de denildiği gibi rüya gibi bir gece geçirdik.

Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bedenim kuş tüyü kadar hafiflemiş, sonuncu ve en çok zaman geçirdiğimiz havuzda, her bir yanı buruşmuş tenimle tatlı bir uyuşukluk içerisinde arkama yaslanmıştım. Bu havuz, aurayı yenileyen bir havuzdu. Büyülü suyu,

değdiğin yerden itibaren havuza karışan enerjinin rengiyle parlamaya başlıyordu. Yanımda Pitsy, öte tarafta ayaklarını suya daldırmış Freya, havuzun dışındaki sıralara yayılmış heykelsi bir pozla geriye yatırdığı başına yukarıdan üzüm veren Serene ile hamamın son dakikalarının tadını çıkarıyorduk. Kimsenin konuşası yoktu. Buradan çıkınca bebekler gibi çekeceğimiz uykunun hayalini kuruyor ve ertesi gün hamamda geçirdiğimiz güzel zamanı ballandıra ballandıra anlatınca diğer cadıların yüzünün kıskançlıktan alacağı şekli düşlüyorduk.

Suyun bin bir türlü sesi vardı. Hayranlıkla bunu düşünüyordum. Şırıl şırıl akanı ayrı, gürüldeyerek döküleni ayrı; kaynayanı, fokurdayanı apayrı, damlayanı ve sıçrayanı... Hepsi birbirine karışıp tatlı bir senfoniye dönüşüyordu; suyun kendi müziğine. Ve bu müzik, ani bir çığlıkla bölündü.

Yerimden sıçrarken benzer bir hareketle kendini havuzun dışına atmış Pitsy'le göz göze geldik. Yüzündeki dehşet ifadesi ne kadar yakınımdan gelmiş olursa olsun sahibini seçemediğim çığlığın ondan geldiğini açıklıyordu. Can havliyle ellerini sanki düşürdüğü ve toplaması gereken bir şey varmış gibi çevresinde dolaştırıyordu.

"Pitsy, ne oldu?" dedim tereddütle ona yaklaşırken.

Pitsy irkilip geriye sıçradı. Benden ayırmadığı gözlerinde korku vardı. Ve ne kadar anlamsız olursa olsun korktuğu bendim. "Yaklaşma!" Sonra ne yaptığını fark edip sesini alçalttı. "Lütfen."

"Ne oluyor? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bilerek yaptığını sanmıyorum ama evet, yaptın. Her anını hissettim."

"Neden bahsediyorsun Pitsy? Lütfen, daha açık konuş."

Freya, Pitsy'nin yanına gelmişti ve şimdi en az onun kadar afallamış görünüyordu. "Erin," dedi başımı işaret ederek. "Saçın."

Ellerim ıslak saç düğümünün arasına gitti ve bir tutamı avuçlayarak kendime çektim. Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Suyla rengi koyulaşmış bordo saçların arasında yer yer laciverte dönmüş bukleler vardı. Tam da Pitsy'nin saçının tonundaki bir laciverte.

Pitsy kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. "Gücümün bir kısmının kayıp gittiğini hissettim. Sanki bir an için senin enerjinle faz-

la haşır neşir oldu ama bana dönmeye kalkıştığı sırada..." Çenesi titredi. "Sen onu yuttun. Kopardın. Benden kopardın." Ağlamaya başladı.

Gözlerimi yere indirip çevreme saçtığım büyülü suya baktım. Hâlâ enerjimizin renkleriyle parıldıyordu. Ama şimdi, benimki sadece kırmızı değildi. Bir yanında yavaştan kızılla karışan bir mavi rengi vardı. Sanki suya bırakılan mürekkep gibi ağır ağır dağılıyordu.

14. BÖLÜM
DENİZ KIZININ ŞARKISI

Freya bu saatte rahatsız etmekten her ne kadar huzursuz olsa da revire gidip Bayan Çınar'ı bulmuş, onu kaplıcalara getirmişti. O kısa sürede Pitsy'den yüzlerce kez özür dilemiştim. Her ne kadar benim bir suçum olmasa da, ki kendisi de böyle diyordu, bu kadar kötü hissetmeme engel olamıyordum.

Bayan Çınar içeri girince, ikimize bir bakış atıp Pitsy ile ilgilenmek yerine derhâl bana yöneldi. Önce basit bir şekilde ateşimi ve temel fiziksel durumumu kontrol ettikten sonra *hare*mi incelemeye başladı. Bunun için stetoskoba benzer garip bir aleti vardı.

"Önce Pitsy'e baksaydınız," dedim kendimi tutamayarak.

"Bana hiçbir sorunu yokmuş gibi göründü," dedi Bayan Çınar benimle ilgilenmeye devam ederken. "Sadece enerjisinin büyük bir kısmı boşalmış ama güçlü bir büyü gerçekleştirdiğinde de benzeri bir enerji kaybı söz konusu olur. Abartılacak bir yanı yok. Vücudu kısa sürede kendini yeniler."

Saçlarımı parmaklarının arasına alıp sürterken konuştu. "Ama senin için aynını söyleyemeyeceğim."

"Nasıl?" dedim aniden buz keserek.

"Aura havuzlarının en büyük özelliği gücü yenilenmeye ve beslenmeye açık bir evreye sokmasıdır. Ama bu, aynı zamanda gücün kendisini korumasız bir duruma sürükler. Bu evredeyken çevreden kolayca etkilenebilir ve..." Yüzünde endişeli bir ifade oluştu. "Hastalık kapabilirsin."

"Hastalık mı?" Midem bulanmaya başladı.

"Siğil ya da kızarıklık gibi. Ama bunların kozmik türlerinden." Elindeki alette gördükleri içini rahatlatmış gibi gülümsedi. "Şanslısın

ki korkulacak bir şey yok. Arkadaşının da senin de güçlerin bakir sayılır. Henüz herhangi bir kirliliğe maruz kalmamışlar. O nedenle de ortada bulaşacak bir şey de yok."

Derin bir nefes aldım. Neden bahsettiğini katiyen bilmiyordum ama *korkulacak bir şey yok* kısmı bana yeter de artardı.

"Neyse," dedi ekipmanlarını hızlıca toplamaya başlarken. "İluna'nın yayılması durmuş. Artık daha ileriye gidemez. Ama gariptir ki onunla kusursuz bir bağ kurmuşsun. Bünyen garipsememiş, aksine içine almış. Normalde dışarı atardı. Birkaç gün verelim, zamanla seninki de atacaktır. Onun dışında herhangi bir sıkıntı yok. Gayet iyisin."

"Peki ya bünyem onu atmazsa?" diye sordum.

"Atmazsa yapacak bir şey yok. Hem Gorria hem de İluna olarak yaşamayı öğreneceksin. İki gücü bir arada barındırmak oldukça kıymetli bir yetidir. Şikâyetçi olmamalısın," dedi hemşire tatlı bir gülümsemeyle. "Yarın sabah erkenden Müdire'ye de görünürsün. Bilmek isteyecektir."

"Peki. Şimdi yapmam gereken ekstra bir şey var mı?"

"Hayır. Aslında yapabileceğin tek şey hayatına devam etmek. Bu güzel hamamın tadını çıkarmaya devam etmeni öneririm." Etrafa bakarken iç geçirdi. "Burası çok ıslak ve *nemli*." Şakaklarından kulaklarına uzanan mantarların büzülüp titreyişi, bunu iyi bir şeyi kastederek söylediğini açıklıyordu.

Aslında hiç keyfim olmasa da dediğine uydum. Pitsy hâlâ olanların etkisinde olduğu için geceyi burada kesmeyi düşünüyordu. Ve emindim ki ben odada, yanında olmadan daha kolay uykuya dalardı. Hemşireye haber vermeye giderken üstünü değiştirmiş ve kurulanmış Freya'nın da tekrar ıslanmaya hiç niyeti yoktu. Bu nedenle ikisi birden ayrılırken Serene ve ben baş başa kaldık.

Serene o uzun, rahatsız edici sessizlikleri seven tiplerdendi. Bakışlarımı yakalamakla da uğraşmıyordu. O an göz yuvasında gözü nerede rahat ediyorsa ya da en son hangi açıda kalmışsa oraya bakıyor ve dakikalarca bu psikopat katil ifadesini bozmuyordu.

"Söylesene, şu sargılarının olayı nedir?" dedim ortak bir konu bulmaya çalışırken.

Gözleri yavaşça bana kaydı ama bir cevap vermedi. *Tamam*, böylesi kesinlikle daha korkunçtu.

Gerginlik çeneme vurmuş ve daha fazla cevapsız bırakılan sorularla şansımı denemeye devam etmiştim.

Heddohant enteresan bir soyadı. Nereden geliyor?

Isırık'la çok yakın gibisiniz. Ne zamandır tanışıyorsunuz?

İsminin anlamı gibi, çok sakinsin. Sahi neden İngilizce bir isim?

Dersler için heyecanlı mısın?

Daha önce hiç büyü yaptın mı? Yapmış gibi görünüyorsun.

Her seferinde aramızdaki sessizlik daha koyulaşıyor ve bakışları daha nefretle doluyor gibi hissediyordum. Aramızdaki kısa arkadaşlık hukukuna dayanarak söylüyordum ki; bence beni öldürmezdi. Hem neden öldürecekti ki? O sırada göz kapağı seğirdi. *Tanrım*, kesinlikle beni öldürecekti.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Serene her zamanki duygudan yoksun hâlinden ödün vermeden. "Kim en uzun süre sessiz durabilir oyunu."

Gerginlikle güldüm. Eh, bu artık beni öldürmeyi düşünmediği anlamına geliyordu. "Bana uy..."

"Hâlâ konuşuyorsun."

Sustum dercesine ağzıma fermuar çektim ve ölülerden hoşlandığını bildiğim için bir süre nefes bile almamaya özen göstererek hareketsiz kaldım üstelik. Sonucunda alnıma bir altın yıldız yapıştırmasını falan beklerken huysuz bir kedi gibi silkindi ve bana ters bir bakış atarak uzaklaşmaya başladı.

"Nereye?" diye seslendim arkasından.

"Kaybettin," dedi ve son anda hatırlamış gibi ekledi. "Bu arada ne tür bir sapıksın bilmiyorum ama *tipim değilsin*."

Buhar odasının girişinde gözden kaybolurken arkasından dehşete düşmüş bir hâlde bakakaldım. *Harika*, bir sapık olmadığım kalmıştı.

Her yerimden ter attığımdan mı yoksa yeni keşfetmeye başladığım bir özelliğim olan alkolikliğimden mi kaynaklı emin değilim ama

kendimi yine Ambrosia çeşmesinin başında bulmuştum. Maşrapayı sıvının aktığı oluklardan birine dayayıp dolmasını beklerken gözüm çeşmedeki yansımaya takıldı. Kocaman sütunlar yüksek mağara tavanına uzanıyor ve loş ışıkta garip bir katedral etkisi yaratıyordu. Havada küçük yıldızlar gibi serpiştirilmiş kristal tanecikleri süzülüyordu. Nefes kesici bir görüntüydü. Benim kesinlikle aşina olmadığım bir görüntü.

Aklım karışmış bir şekilde yukarı baktım. Hamama girer girmez dikkatimi çeken işlemeli kubbeyi hatırlıyordum. Az önce gördüklerimle alakası yoktu. Hafızam beni yanıltmıyordu: Aynı kubbe, aynı işlemeler... Çeşmeye tekrar baktım ama orada da aynı tutarsızlık, aynı görüntü. Ve hemen sonrasında titreyen sıvının üstünde kendi yansımamı da göremediğimi fark ettim.

Büyülü bir şey bulduğumun bilinciyle nefesimi tuttum. Sadece kontrol etmek için, belki de tam olarak olacak şeylerin olmasını istediğimden, parmağımı yüzeye dokundurdum. Bu bir şeyleri harekete geçirdi. Ansızın midem burkulurken bir çekim hissettim. Saniyeler sonrasında suyun içindeydim ve yitirdiğim dengem yüzünden biraz da çırpınarak yüzeye doğru yükseliyordum.

Yüzeye çıkabildiğimde altımdaki zemin katılaştı ve kendimi şimdi bel yüksekliğinde olan sığ bir suyun içinde buldum. Daha yeni okuduğum kitaptan bir satırı anımsadım. *Büyü Bozunumları, sayfa 21, madde 3.1.1: Zaman, boyut ve mekân kısıtlamalarından tamamen uzaklaşabilir ve hâliyle alışık olmayan zihinleri zorlayabilirler.* Zorlamak da ne kelime, afallamıştım. Şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyordum.

Bu, bir tür gizli geçit olmalıydı. *Tam da hamamın iki ejder için biraz fazla mı küçük olduğunu sorgulayacakken*, diye geçirdim içimden. Burası adı üstünde Yer Altı Kaplıcaları ve Hamamları'ydı. Bizim gördüğümüz sadece onlardan biriydi.

Burada su soğuktu. Işık azdı ve mümkün mü bilmiyorum ama az önce Serene ile olduğumdan daha yalnız hissediyordum.

Çıktığım geçit, suyun girdaba dönüştüğü bir alandı. Ona arkamı vererek ilerlemeye başladım. Madem bu garip yerde bulmuştum kendimi, biraz macera aramakta herhangi bir sakınca yoktu. Hem dediklerim bir bir gerçekleşiyordu. Buranın altından bir şeyler çıkabileceğini söylemiştim ve şimdi altında, çıkacak şeyi arıyordum.

Şatonun devasa balo odalarından farksız büyüklükte bir sarnıçta olduğumu çözebildim. Kısa süre sonra bir iskeleye dönüşen taş basamakları buldum ve oradan kollara ayrılarak karanlık koridorlara dalan yollara baktım. Demek bu, karar vermem gereken andı. En sıkıntılı olduğum alan.

Neyse ki koridorlardan birinden iç ürperten bir melodi duyduğumda bu sorumluluktan kurtulmuştum. Şimdi peşinden gidebileceğim bir şey vardı işte. Belki de özellikle peşinden gitmemem gereken bir şey... Ama korku filmlerinde bir ses duyduğunda kaçmak yerine her seferinde dedektifçilik oynamaya karar veren ve en nihayetinde öldürülen sarışınlara şimdi hak vermiştim. Merak her şeyden üstündü.

Melodiler aslında öyle alakasız, öyle düzensizdi ki sanki rastgele seçilmiş bir nota kalabalığından ibaretti. Fakat tüm bunların yanı sıra içinde ham, büyüleyici bir tını gizliydi. Sanki tenimin içine sızıyor; damarlarımda, kalp ritmimde, dişlerimin zangırtısında hayat buluyordu. Bu müzik değildi, büyüydü ve kendimi kaynağına çekilmekten alıkoyamıyordum.

Notalar yavaş yavaş toparlanmaya ve bir ahenkle bütünleşmeye başladı. Sonunda hayatımda duyduğum ve duyabileceğim en kusursuz şarkılardan birine dönüştü. O sırada çoktan yarıladığım ve gitgide karanlıklaşan koridorda bana sözleri eşlik etmeye başladı. Bilmediğim hatta daha önce duyulmuş olup olmadığından dahi emin olmadığım bir dildeydi. Vhartlox'un büyü filtresi bile ona işlemiyordu. Ama garip bir şekilde, tüm gariplikleri bir çuvala koyup köprüden aşağı sallatacak türden bir gariplikti bu, bir şekilde sözlerin meallerini biliyordum. Anlamamam gerekiyordu. Oysa ben zihnimde canlanan bu müziği, bir şiire dönüşen sözlerini bir daha asla aklımdan çıkarıp atamayacağımı şimdiden biliyordum.

Lirik, kalbimi titreten bir aşk baladına benzer bu müziğin sözleri şöyleydi;

Gecenin içinde, kanayan bir yıldız kayıyor şafağa.

Tutun ona; iç arkasında bıraktığı kızıl izi.

Kapıl bana, birlikte kovalayalım ölümü.

Utanma sevgilim; gir kollarıma.

Gömebilirsin kızarmış yüzünü göğsüme.
Seni nefesim yaparım, taze ot kokuları olursun bugün de.
Gözlerimdeki ışık gibi parlarsın elbet, bir gün solup gitmeden feri.
Seni bekliyor olacağım, tapınağın soğuk taşları üstünde.
Son kez kapanacağım ona, kıyamet gelmeden önce.
Seni bana versin diye,
Sonsuza dek ayrılmayalım diye.
Şimdi bak yukarı.
Nasıl da parlıyor yıldızlar.
Hiç solmadan,
Bir kez yanıp hiç sönmeden.

Şarkı nakarata girerken müziği neredeyse duyulamaz hâle getiren bir şırıltı sesine boğulmuş hâlde olduğumu fark ettim. Ama sözlerin zihnimdeki etkisi hiç azalmamıştı şu ana kadar. *Bir büyü işte Erin,* diye kendi kendime konuştum sitemle. *Hazır etkisinden çıkabilmişken kaç kurtul buradan.* Ama içimden bir his, ne kadar kaçarsam kaçayım bu büyünün beni yine de yakalayacağını söylüyordu. Çünkü bu büyü benim içindi ve istediğini alana kadar durmayacaktı.

Onun yerine devam etmekte olduğum yolu koca bir hendek gibi ayıran havuza baktım. Havuzdan çok kuyuya benziyordu. Ağzından aşağıya spiraller çizecek şekilde kondurulmuş kristallerin zifirî bir karanlığa doğru uzadığını varsayarsak haksız da sayılmazdım. Aynı şekilde üstü de bir baca gibi yükseliyor ve sonu yokmuşçasına devam ediyordu. Çemberi tamamlayacak şekilde yukarı yerleştirilmiş ağzı açık ejder kafalarından şırıl şırıl su dökülüyor, minik akarsulardan bir çeper oluşturuyordu. Yürüdüğüm koridor ise burada sonlanıyor ve karşıda mağaranın doğal taş dokusuna dönüşüyordu. Müziği belli belirsiz de olsa hâlâ duyuyordum. Kafamdaysa hâlâ aynı düşüncenin silik emaresi vardı.

Burası altından bir şeyler çıkabilecek bir yerdi.

Derin bir nefes alıp mırıldandım. "Elma dersem *çık*, armut dersem *çık*ma!" Ve suya atladım. Beni hazırlıksız yakalayan suyun donduruculuğuyla kelimeyi aklımda çığlık çığlığa söyledim. *AVOKADO!*[63]

63 Tüm veganlara sevgilerimle. (Y.N.)

Soğuk öyle yakıcıydı ki tenime binlerce iğne batırılıyormuş gibi bir acıyla kasılmama sebep olmuştu. Çırpınıp kaldırma kuvvetinin görevini yapmasına izin veremedim bile. Geçici olarak felç olmuş gibiydim. Oksijen azalırken bedenimin kontrolü tekrar elime geçti ve kısa kulaçlarla yüzeyi bulabildim. Öksürükler eşliğinde yeterli havayı ciğerlerime doldurmaya çalışırken dudaklarımdan içeri süzülen suyun tadını fark ettim.

Tuzlu.

Bu, okyanuslara açılan portalların yer aldığı sulardan biri olabilir miydi? İçinde bir kadim varlığın, ejderin yaşadığı bir su... Tenimi kucaklayan güç, bundan mı kaynaklıydı? Ya da çehremde dönmeye başlayan turuncu hareler? Ayaklarım bu sırada külçe gibi ağırlaşmış, ıslak peştamalla birlikte beni dibe çekiyordu. Bunu fark etmekte bir saniye daha geciksem belki de gerçekten olacaktı bu. Aniden topladığım enerjiyle karşıya kulaç attım. Birkaç panik anından sonra güç bela havuzdan çıkmayı başardım.

Soğuk ve adrenalinle dinçleşmiştim ama devam eden müziğin sözleri aklıma geri sızınca üstüme puslu bir mahmurluk çöktü. İsteyen şarkının büyüsü desin, umurumda değildi. Ayaklarımın beni götürdüğü bu yere gidecektim ve sonrasında... Sonrasına o zaman bakardım.

Şarkının bu kısmı aniden ürpertici bir hâl alıyor, kilise orgu akorlarını andıran ürpertici melodisiyle yeni ıslanmış tüylerimi diken diken ediyordu. Ama şimdi o kadar yakındı ki vazgeçmem imkânsızdı. Zihnimde yankılananlarla şarkının asıl sözleri çatışırken sahibini görme düşüncesi beni daha çok cezbediyordu.

Gecenin kalbinde, bir yıldız kayıyor daha zifiri diyarlara.

Bırak onu; kan o arkasında bıraktığı kızıl iz.

Kaç benden, ölüm için fazla gençsin sen.

İnat etme sevgilim; bırak ellerimi, özgür kıl kendini.

Git. Kurtar sevdiklerini.

Son kez kapanabildim ona, kıyamet bitmeden önce.

Seni bağışlasın diye,

Uzaklara git ve asla geri dönme diye.

Şimdi bak etrafına.

Abartıldıkları kadar da yoklar aslında.

Yanıyorlar titreyerek ve solup gidiyorlar.

Ben de...

Kollarımı birbirine dolayarak koridorun açıklığa kavuştuğu yere doğru ilerledim. Şarkı uzayan ve silinerek yok olan notasıyla sona erince ani bir üşüme gelmişti. Sanki zihnim, içini dolduran her neyse terk edince bir an için boşlukta kalmış, kendi düşüncelerimin denizi ona yabancı gelmişti. Tekrar kabaran kuşku ve beni her an tetikte olmaya iten o korku, geri doluyordu şimdi. Ben daha çok üşüyordum.

Neyse ki tenimi okşayan tatlı bir yaz meltemi vardı burada. Buram buram deniz ve yosun kokuyordu. Mantığım yerin fersah fersah altında böyle bir şeyin olanaksız olduğunu savunurken gözlerim beni doğruluyordu. Karşımda muntazam bir kavis çizen upuzun bir sahil vardı. Işığın azlığından dolayı katran karasına çalan deniz, küçük dalgalarla simsiyah çakıl taşları üstüne kırılıyor; dinginlik yayan bu sesi sonsuz bir döngüye girmiş gibi tekrarlıyordu da tekrarlıyordu.

Onu bu enteresan manzaranın içinde görebildiğimde şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bu küçük *koy*un burada olması kadar beklenmedik bir şeydi benim için. Denizin içinde birer anıt gibi yükselen ve hiçbir yere tamamlanmayan sütunların altında, basamakların üstüne oturuyordu. Bacakları olması gereken yerde uzayan *kuyruğunu* yana yatırmış; ince, narin kollarından destek alarak bana bakıyordu. Tanrım, şimdi her şey anlam kazanmıştı. Şarkısı büyülüydü, çünkü *büyü oydu.*

Fiona şüphelerinde haklıydı.

Bu bir deniz kızıydı.

İçinde siyah lekeler barındıran ve sarı ışık hareleri hipnoz edercesine dönen turuncu gözlerinin üstünü yeşil parıltılı bir zar sarıyordu. Denizin altından güneşe bakmak ya da güneşi denizin altına hapsetmek gibiydi. Sırf bu yüzden bile bana Ejderin Kalbi'ni gördüğüm ilk zamanı hatırlatmıştı. Yüce; benden, olduğum ve olabileceğim şeyden

üstün bir güç hissi yayıyordu o gözler. İlgiyle beni süzüyordu. Acele etmeden bedenimi, etin ve kemiğin ardındaki şeyleri, bende benim göremeyeceklerimi tarıyordu âdeta. Bu ilgiden, o ilginin karşısındaki çıplaklık hissinden anında rahatsız olmuştum.

"Ah, şey, merhaba," diyebildim çekingenlikle.

Kafasını diğer yana kaydırdı ve tepki vermeden beni incelemeyi sürdürdü. Onu anladığım gibi o beni anlamıyor olabilirdi. Belki de ayrı bir gırtlak yapısı olduğu için deniz insanlarına özel bir dil konuşuyordu.

"Beni anlayabiliyor musun?"

Gözlerini kapattı ve sanki plajda güneş banyosunun tadını çıkarır gibi dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı.

"Sanırım anlamıyorsun," dedim hayal kırıklığıyla.

Başını geri indirdi ve bu sefer alayla bana baktı. Yunusların çıkardığına benzer melodik bir kahkaha, yüksek mağara tavanında yankılandı. Gülüşü ona kışkırtıcı, can yakan bir cazibe katmıştı. Kızardığımı hissettim.

Konuşmaya başladığında renksiz dudaklarından dökülen sözlerin, notaların kendi içinde dalgalanmasına benzer bir tınısı vardı. Bu da onlara bir tür ilahi havası katıyordu. "Anlıyorum küçüğüm. Sandığından çok daha fazlasını anlıyorum. Sadece, insan ırkının dilini konuşmayalı uzun zaman oldu. Önce sesindeki sade tonun tadını çıkarmak istedim."

Bana küçük demesine rağmen kendisi on beş yaşına henüz basmış bir genç kızdan büyük olamazdı. Çok taze bir güzelliği vardı. İç ferahlatan türden bir masumiyeti...

Sözlerinin iltifat olup olmadığını anlayamadığımdan gülümseyerek karşılık verdim. "Çok güzel bir şarkıydı."

Teşekkür edercesine başını eğdi. Tüm ıslaklığına rağmen ateşin en sıcak tonuna bürünmüş turuncu saçları, omzundan koynuna döküldü. Açık, pullarla kaplı göğsünü suladı. "Yıldızların Yangını," diye adını dillendirdi şarkının, iç geçirir gibi. "Zamanında bir kereliğine ağzımdan dinlemek için ölümü göze alanlar olurdu. Şimdi sadece bir *hiç*, kimse de değil, bir hiçlik dinler oldu şarkılarımı."

"Ya..." dedim üzüntüyle.

Bakışlarını düşürdü. Bir şey söylemedi. Dalgaların sesi tekrar kabardı kulaklarımda. Çünkü o konuştuğunda büyü vardı. Gerisi yok oluyor, hatta hiç var olmuyordu o an.

"Burada olmam yanlış mı?"

"Yanlış mı? Yanlış nedir ki? Kimin doğrusunu esas alır?" Daha yakınlaşmak istercesine öne eğildi ve beklemeden suya atladı. Kristallerin ışığında parıldayan teni, sudaki kısa yüzüşünü takip etmeme imkân tanıdı. Turkuaz pulları üstüne değen ışığı fosforik renklerde yansıtıyor, her hareketiyle beni bu büyülü tabloyu izlemeye davet ediyordu.

Kıyıya yaklaşınca sudan çıktı ve dalgaların vurduğu çakılların üstüne uzandı. Kuyruğu arkasından mağrur bir şekilde kıvrıldı ve çöküк beline sular damlattı. "Senin sıfatına herhangi bir yargım yok çocuk. Benim doğrularım ve yanlışlarım asla ulaşamayacağın bir yerde."

Pekâlâ, bir deniz kızına denk gelmişken felsefi sohbetlere gireceğimi hiç sanmıyordum. "Sakıncalı mı diyeyim o hâlde? Senin varlığından çoğu kişi habersiz."

Omuz silkti. "Kendimi herkese göstermeyi tercih etmiyorum, o kadar. Yalnızca benim ilgimi çekecek olanları çağırıyorum buraya."

"Senin burada olduğunu başka kimler biliyor?"

"Çok değil? Müdirenizi genç bir kızken görmüştüm, ondan sonra da... Sanırım en son davet ettiğim cadı oydu," dedi deniz kızı düşünceli bir tavırla. Aklını zorlaması normaldi, bildiğim kadarıyla Müdire asırlar yaşındaydı ve genç bir kızken buraya geldiyse onu epeydir gören olmamış demekti.

"Uzun zaman olmuş," dedim fısıldar gibi. Ama beni duydu.

"Öyle... Buradaki yalnızlığım beni bir bakıma da böyle kalmaya itti. Zaman çarkını terk edeli çok oldu. Belki bir saniye, belki bir yüzyıl... Ayrımını artık yapamıyorum."

"Neden bu yalnızlık? Böyle bir yerde, böyle..."

"Ben çok uzun yıllar yaşadım çocuk. Çok şey gördüm. Yapabileceğimin, kaldırabileceğimin çok fazlasını yaptım. En nihayetinde de burada kalmaya mahkûm edildim. Bu yalnızlığı kendim seçmedim.

Seçmedim ama zamanla bu dipsiz kuyuda alıştım. Alışmayarak kendime eziyet edecek kadar salak değildim." Deniz kızının yüzü, hatıraların kaldırdığı toz bulutuyla gölgelendi.

Çok enteresan bir hikâye anlatmak üzere olduğunu hissettim ama o anlatmak yerine tekrar bana baktı. Gözleri âdeta yüzümü okşadı. "Ama sen... Sen alışık olmadığım bir şeysin. Sayende zamanı hatırladım. Geçen sayısız yılı. Çünkü küçüğüm, *senin gibi birini* görmeyeli... İşte ona uzun zaman oldu denir."

Bana hiç cadı demediğini ve bunu özellikle yaptığını o an fark ettim. "Benim gibi biri mi?" diye sordum tereddütle. "Nasıl biriyim ben?"

"Durma. Hadi sor!"

O gözler... Gerçekten de baktığının fazlasını görüyordu. Günlerdir, hayır, haftalardır aklımı kurcalayan o soruyu -muhtemelen cevabını da- biliyordu.

Bundan ürkmek yerine merakla, gerçeğe olan önlenemez bir açlıkla istediğini yaptım. Kitaplardaki hayali dünyalardan kopup kendi dünyamın büyüsüyle tanıştığım ilk günden beri kafamda yankılanan, bazen silinse bazen de ben zorla susturmaya çalışsam da hep orada olan o soruyu sordum. "Neyim ben?"

Bana sadece bu soruyu sordurarak bile zafer kazanmış gibi gülümsedi. Doğruldu ve kuyruğunu kendine çekti. "Ne acaba?" dedi yapma bir merakla çenesini dizlerinin olacağı yere dayarken.

Bir sessizlik daha çöktü üstümüze. Yine üşüdüm.

Sonra ani ve yine yapma bir heyecanla ileri atıldı. "Cadı, değil mi? Evet, evet, cadı olmalı!" dedi oynarcasına. Alay ediyordu. Şüphelerimle, bana söylenilenlerle, cehaletimle dalga geçiyordu sadece. Şu ana kadar hep yaptığını yapıyor, kışkırtıyordu. Bu da hırçın ve can yakıcı bir tür kışkırtmaydı sadece.

"Sen bunu duymak istiyorsun, değil mi küçük kız? Merak ediyorsun. Cevap alıyorsun. Ama emin olamıyorsun. Emin olmana izin vermiyorlar. Yine de inanmak istiyorsun. *İnanmak için* soruyorsun."

"İnanıyorum," dedim meydan okumayla. Bu küçümser hâl ve tavırları beni gitgide çilden çıkarıyordu. Böyle zamanlarda çocuksu bir inat, tüm kuşkularımın yerini alıyordu. "Cadıyım ben!"

Saklamak istercesine yüzünü omzundan yana bastırıp kıkırdadı. "Ama yine de soruyorsun küçüğüm. Cevabını bildiğin bir soruyu neden sorasın?"

"Çünkü..." Sinirden dudağımı dişledim. "Neden benimle oynuyorsun!"

"Yanılıyorsun. Seninle oynayan onlar."

"Cadı olduğumu düşünerek mi?"

"Hayır," dedi keyifle. "Sana cadı olduğunu söyleyerek."

"Peki, neden onlara değil de sana inanayım? Bir kuyruğun olduğu için mi?"

"Tam olarak bu yüzden küçüğüm, bu yüzden," diyen deniz kızı parmaklarını pullarının üzerinde gezdirdi. "Kim onlar? Cadılar. Ve sana cadı olduğunu söylüyorlar. Ah, ne tesadüf!" Güldü.

"Ne var bunda?"

"Çok aç olsam suya girsin diye bir kuzuya deniz kızı olduğunu söyleyebilirim. Bu onu deniz kızı yapmaz."

"Cadıların aç olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"İnsan evladının hep aç olduğunu söylüyorum. Neye, niçin olduğunu bilmedikleri; doyurmanın asla mümkün olmadığı bir açgözlülük bu." Tiksinircesine ekledi. "En başından beridir söylüyorum. Yine söyleyeceğim! İnsan ırkı tam bir *israf*!"

"Peki. Bariz bir şekilde sevmediğin bu sevgili cadılar neye açlar öyleyse?"

"Basit değil mi? Güce. Ah, hem de böylesi bir güce..." İç geçirdi. "Senin ne olduğunu, kim olduğunu bilmediklerine yemin edebilirim. Varlığının yapı taşı, onların o *engin(!)* ilimlerinin çok ötesinde. Fakat seni isimlendiremiyor oluşları sahiplenmemeleri için bir sebep değil. Ne zaman ve ne sebepten ötürü olacağını bilmeseler de seni ve gücünü kullanabileceklerini biliyorlar. Senin gücünü kullanabilmenin büyük

bir ayrıcalık olacağının farkındalar. Bu yüzden yakınlarında tutuyorlar, tutacaklar. Yalanlarla uyutacaklar. Ve seni herkesten saklayacaklar."

"Ama sen biliyorsun," dedim sorarcasına. "Sen bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Net bir şey söyleyemem küçük kız. Ben sadece illüzyonlar perdesinin ardında gördüklerimi söyleyebilirim. Başkasını kandırabilir ama bu göz oyunları bana sökmez. Çünkü ben yalnızca gözlerimle bakmıyorum."

"Ne görüyorsun? Söyle!"

Sonundaki sabırsız emre sinirlenmiş gibi dudakları düz bir çizgi hâline geldi. "Küçük ve acemi bir kızın elinde can çekişen yüce bir güç. Tanrıların katında. Ama Tanrılardan olma değil. Bu inancın değil, evrenin gücü. Belki de daha önce görülmemiş bir şey."

"Ama neden benim ellerimde? Neden ben?"

"Bilemiyorum. Kim bir fili bir farenin bedenine sığıştırmak istesin ki? Ama gücün büyük. Sana çok büyük. Ve bu sakarlıklarınla zedelenmemesi gerekecek kadar değerli."

Bir leke gibi üstüme yayılan laciverti kastediyordu. "Benim suçum değildi."

"Bir suçlu aranacaksa o, sana bu gücü layık görendir."

Hekate, diye geçirdim içimden. Ama sözlerindeki yakıcı küçümserlikten çekinerek dile getirmedim bunu. Sanki benimle ben olduğum için değil, sadece bu güce sahip olduğum için muhatap oluyordu. Diğer türlüsü ben; çirkin, rezil bir böcektim gözünde. O an göz korkutucu bir gerçekle yüzleştim. Cadılar da bundan farklısını yapmıyordu. Bana gösterdikleri saygıyı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Bu saygı gücüme duyulan bir saygıydı. Tanrım, haklı olabilir miydi?

Benim bir şey dememe gerek kalmadan deniz kızı sürdürdü. "Gücün çevrendeki hiçbir güce benzemez küçüğüm. Dikkatli olmalısın. O öyle arı, öyle hassastır ki istediğin şeye bükebilirsin. Su gibidir. Benim tüm hayatım olan su gibi. İçine ne atarsan çözer, onu kendine katar ve ona dönüşür. Ufacık bir zerre bile olsa senin ellerinde o, hiçbir gücün aşık atamayacağı bir seviyeye ulaşır."

"İstediğim her şey olabilirim yani."

"Her şey. Hatta daha fazlası. Bir cadının tüm renklerini uyandırabilirsin. Beş mi? O bile yetmez. Bir peri, savaşçı, vampir... Ama onlar da çok küçük, değil mi? Minik piyonlardan başkası değil bunlar. Belki de doğanın sesini dinlersin. Doğa, her şey bir yana, kayıtsız şartsız güvenebileceğin tek şey. Elementlerin gücünü sahiplenirsin belki. Sana suyu verebilirim. Şu bulamaca çevirdiğin renkleri bünyenden akıtıp sana kutsal suyun gücünü verebilirim. İşte o zaman, o zaman Tanrılarla aşık atacak güce erişirsin." Sanki ortada komik bir espri varmış gibi güldü. "Bu güzel olurdu işte."

"Belki de *ateş*," dedim ağzımdan kaçırır gibi.

"Belki de ateş," diye yineledi geçiştirmek istercesine.

Sorularım tek tek açıklığa kavuşuyordu. Son günlerde yaşadığım sayısız olayın ana nedeni, gücümün ve kimliğimi net bir şekilde söylenememesi... Ama daha başka sorular, boşalan yerleri hemen doldu-ruvermişti. Şimdi daha allak bullaktım. Karşımdaki deniz kızı hâlâ cevapları varmış ama her cevabın da yeni sorusu varmış gibi bakıyordu.

Bilmek istemediğime karar verdim. O an, bunlarının hiçbirine ihtiyacım olmadığı hissine kapıldım. Ben, dediği gibi genç ve acemi bir kızdım. Böylesi bir gücün altına girersem ezilmekten başka çarem kalmazdı. Şu an sadece bir cadı olmayı bile doğru düzgün başaramıyorken bahsettiği gücün sorumluluğu fazlaydı, sadece fazla denemeyecek kadar hem de.

İnkâr mekanizmam hemen yardımıma koştu: *Gözlerini kapa Erin. Duyma. Kendin söyledin. Onun sözleri büyü. Aklını çelecek bir büyü. Konuşma. Sakla sözlerini. Gerçek senin kalbindekidir. Cadı ol. Şimdilik sadece cadı.*

Korumacı bir şekilde kollarımı kendime sardım. "Ama olmaz. Yapamam bunu. Dediğini yaparsam artık bir cadı olamam. Cadı olmayı seviyorum. Üstelik bana çoktan büyücülüğün Tanrıçası Hekate dokunmuşken, onun kutsamasını geri çevirip başka bir şey olamam."

Deniz kızı, Hekate adını duyunca aniden hiddetlendi. Boğazından garip bir yutkunma sesi çıktı ve sonraki kelimeleri sesindeki zarafete hiç yakışmayan bir hınçla, tükürür gibi sarf etti. "O palavracı sürtük

mü? Sandığımdan daha da aptalsın! Seni kandırdığını göremiyor musun gerçekten? Bu zaten senin. Bu güç şu an senin ellerindeyse, artık *senin*. Senin hakkın! Bunu sahiplenmesine izin verme. Sana verdiklerini sahiplenmesine izin vermeyeceğin gibi. Gücün farklı bir yerden, daha kudretli, daha eski; Hekate'nin kendisinin dahi aşık atamayacağı bir yerden geliyor. Şunu asla aklından çıkarma. O sadece büyücülüğün Tanrıçası değil. Aynı zamanda oyunların ve aldatmacaların da Tanrıçası."

Tanrım, bu deniz kızı her kimse kesinlikle Hekate'den nefret ediyordu. Ama nasıl olur da bir Tanrıçadan bu kadar nefret edebilirdin ki? Sanki şahsi bir geçmişleri var gibi konuşuyordu. Ve bilmesi gerekenden çok ama çok daha fazlasını biliyordu. Kimdi o? Sadece deniz kızı olamayacağı artık fazla aşikârdı.

"Kimsin sen?" dedim bıraksam devam edecek deniz kızının sözünü bir bıçak gibi keserken.

Öksürdüğümü ya da hapşırdığımı düşündürecek kadar ani ve bir çırpıda konuşmuştum. O nedenle bir anlığına ona bir soru sorduğumu anlamadı. Ama hemen akabinde yüzündeki ifade değişti. Tüm ziyaretim boyunca yüzünden geçen hiçbir ifadeye benzemeyen bir ifadeydi bu. Ne bir insana ne de insan aklının ereceği bir varlıkta görülemeyecek bir ifade...

İşte şimdi başlıyoruz dercesine dikleşti. "Sonunda merakın, bilgiye açlığının önüne geçti *Erin*. Daha tanışmadığın birine haddinden fazlasını soruyorsun."

Olduğum yerde donakalırken ensemden aşağı soğuk bir ürperti aktı. Adımı biliyordu. Constantine beni isimlerin bir değeri olduğuna inandırmışken bu deniz kızı karşımda bu değeri yerle bir ediyor, amansızca söküp alıyordu: Adımı, irademi, sorularımı ve cevaplarını... Gücüm benden çok büyük olabilirdi ama benden büyük olan başka bir şey daha vardı. Benim çok ötemde. O.

"Öyle ya. Sana kim olduğunu sormadan ne olduğumu sordum."

Güldü. Ama gülüşü bile değişmişti. Her kahkahasının beni sarmalayıp tenimde süzülüşünü hissedebiliyordum şimdi. Suya kapıldı ve kendisinin yönettiğini son anda fark ettiğim bir akıntının onu kıyı-

dan uzağa sürüklemesine izin verdi. Akıntı şiddetlendi ve deniz kızının merkezinde olduğu bir girdaba dönüştü. Yüzünü kaldırıp bana baktığında gözleri ateş gibi yanıyordu.

"Ben; Gaia ve Uranüs'ün Titaniçe kızı; toprağı besleyen, dünyaya hayat veren denizler ve suların Tanrıçası. Okeanos'un karısı, okyanusların hanımı. Derelerin, akarsuların ve tüm su nimfalarının annesi. Ben hiçlikle çalkalanan dünyayı ehlileştiren, ben dünyaya bakmak ve yalnızca iyileştirmek için gelen; ben Ezelî Su'yun Titaniçesi *Tethys*'im."

Şok ve dehşetle geriledim. Gerilemekten başka ne yapacağımı bilemedim. Eski Tanrılardan biri miydi? Nutkum tutulmuştu. Az önce yaşadığım her neyse, kolay kolay etkisinden çıkabileceğimi sanmıyordum. *Hekate sana dokundu*, denmesi başkaydı, ondan bile daha eski bir Titaniçe'nin karşısında olmak tamamen başka. Dizlerim her an beni taşımaktan vazgeçecekmiş gibi zangırdamaya başlamıştı. Ne diyeceğimi, ne yapabileceğimi bilemiyordum. Bir Titaniçe'nin huzurundaydım. Nasıl bilebilir, böyle bir ana nasıl hazır olabilirdim ki? Şu ana kadar rahatlıkla ve fütursuzca dudaklarımdan dökülmüş sözcükler, boğazıma düğümlenmişti. O'nu gücendirmekten, daha kötüsü karşıma almaktan korkuyordum.

"Sana yalnızlığıma alıştığımı söylemiştim çocuk," dedi Tethys sözcükleri şimdi her zamankinden beter içime işlerken. Sözlerinin büyü olduğunu anlamıştım. Ama bir Tanrıça'nın büyüsü olduğunu tahmin edememiştim. "Sana seçmediğim bu yalnızlığa alıştığımı söyledim. Çünkü biçareyken kabullenmekten başka şansın yoktur. Bir çıkış yolu yokken özgürlüğü düşleyemezsin. Ama sen... Senin varlığın... Bu her şeyi değiştirir."

Bana baktı. Gözlerindeki şefkatle yine okşadı beni.

"Şimdi düşlüyorum küçüğüm. Düşleyebiliyorum. O kadar özgürsün ki. O kadar kaygısız... Benim de özgürlüğüm olabilirsin. Benim bu izbe çukurdan kurtuluşum olabilirsin. Sen benim son zamanlarda ufukta hiç görünmeyen *çare*msin."

Ne demeye çalıştığını anlayınca irkildim. İtiraz etmek istercesine öne atıldım ama beni elinin bir hareketiyle durdurdu. "Hiçbir şeye evet demek ya da hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin. Düşün Erin. Yaşantına ekleneceklerle bir daha, bir daha düşün. Hemen cevap vermek zorunda değilsin."

Sonra havadaki elini bana doğru usul usul uzattı. Elinin hareketini takiben dalgalar kıyıya üşüştü ve genişleyerek çıplak ayaklarımın dibine kadar geldi. Ilık su tenimi sarmalarken kaçma dürtülerim geç kalmıştı. Aniden bedenimi ferah bir his kapladı. Sanki yenilenmiş, tazelenmişim gibi... Kulaklarımda serbest bırakılan bir nefes gibi ses yankılandı ve beni afallamış bir şekilde kendi etrafımda dönmek zorunda bıraktı. Bu sayede çehremde dalgalanan enerji demetlerinin lacivertten arınmış hâlde ve tıpkı eskisi gibi kıpkırmızı olduklarını gördüm.

"Bunu bir barış jesti olarak gör. Gelecek karşılaşmalarımız için bonkör bir hediye," dedi kıyıdan iyice uzaklaşmaya başlarken. "Tekrar görüşeceğiz sevgili Erin. Seni çağırdığımda yolun seni bana getirecek."

Ardından eğilip kafasını suya daldırdı. Kuyruğu yüzeye çıkıp kıvrılarak döndü ve tekrar gömülmeden önce etrafa su saçtı. Oluşturduğu girdap ağır ağır yok olurken, önümdeki sular geri çekilip ilk geldiğim zamanki dinginliğine geri döndü.

Kıyıdaki dalga seslerini dinleyerek bir süre orada öylece durdum.

Bir Titaniçe'ydi. Buna şüphe yoktu. Lekeli auramı öylece, saniyelerin arasındaki bir sekmede temizleyivermişti. Beni ve yardımımı istiyordu. Bunu söylemekten de çekinmemişti. Ama beni asıl korkutan bu bile değildi.

Şu kısa süre zarfında iki yüce Tanrıça ile öyle ya da böyle münasebetim olmuştu. Bu, artık güçlü cadıların kendi tarafına çekme çabalarıyla ilgili değildi. İşe kutsal güçler karıştıysa sahip olduğum şey gerçekten de önemli olmalıydı.

Bunu biliyorken ne yapmayı tercih edecektim? Aptalı oynamaya devam edecek ve cadı olarak mı kalacaktım? Ya da Tethys'in önerisini kabul edip suyun kutsal gücünü mü almalıydım? Bir Titaniçe'nin, Ezelî Su'yun Tanrıçasının bahşedeceği bir güçtü bu. Gerçekten de dediği gibi yenilmez olmalıydım. Peki ya içimde kabaran ve yakmaktan çekinmeyen o ateş ne olacaktı?

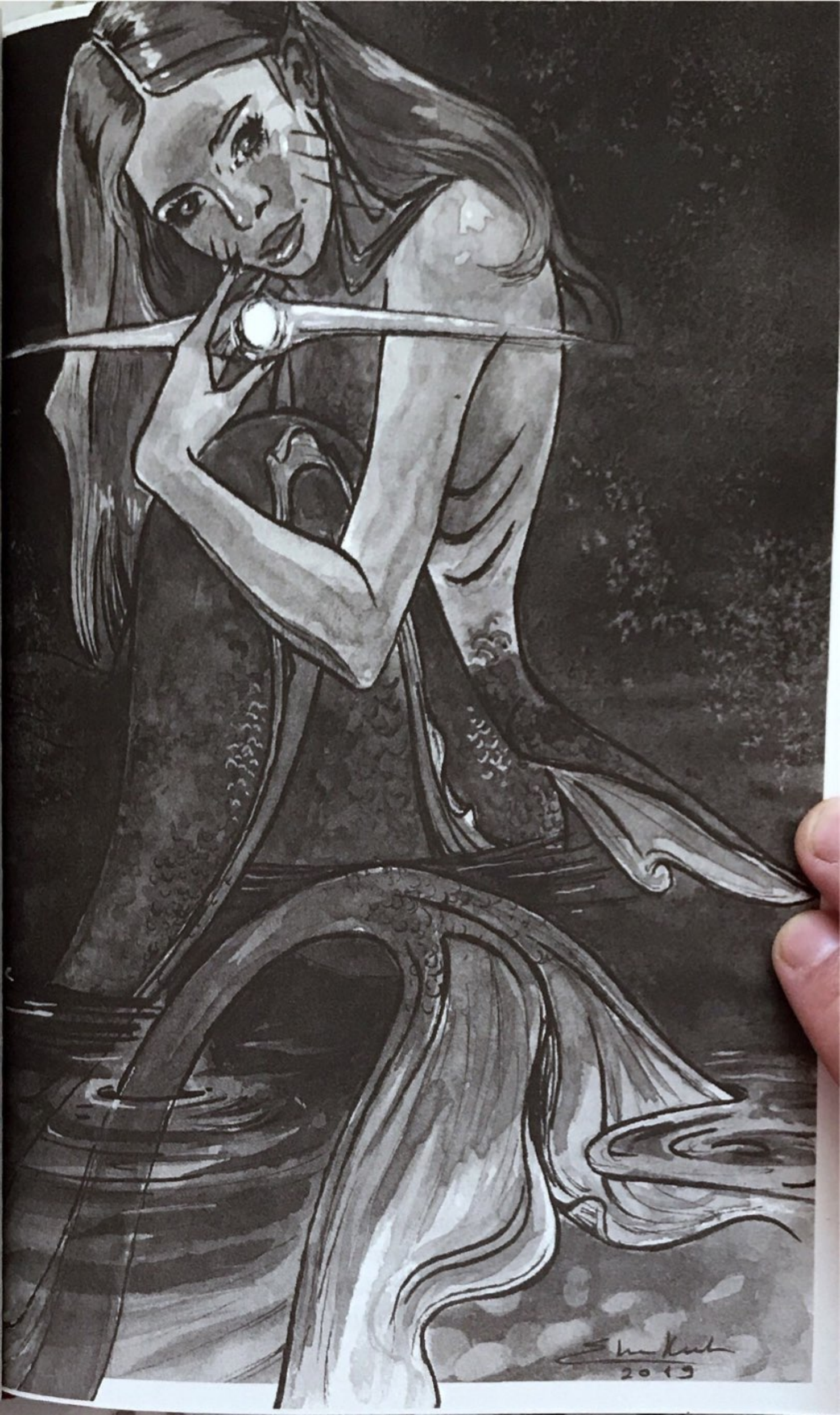
Olasılıklar tüm eziciliğiyle üstüme üşüşürken, arkamı dönüp geldiğim koridora yürümeye başladım. Artık katlanılmaz bir hâl almış ıslaklık hissinden bir an önce kurtulma, bedenimi iyice ele geçirmiş yorgunluğa teslim olup derin bir uykuya dalma düşüncesiyle adımlarımı hızlandırdım.

Şıp. Şıp. Şıp.

Bir gün için fazlasıyla su almıştım. Sanırım bir süre sadece kuru kalmak istiyordum.

(...) Sularla çevrili düğün kameriyesinde evlendi bereketli bakire.
Yalazlı bir birlikteliğe adım attı,
Serin kolları arasına aldı sıcak damadı.
(...) Ve Okeanos, gelini Tethys'in yanında
Boğazındaki tüm çeşmelerle dillendirdi şarkısını.

Nonnus - Dionysiaca, *38. 108*

2019

15. BÖLÜM
TETHYS HAKKINDA BİLİNENLER

Sabah beyaz çarşafların arasında uyandığımda bulutların arasında uyumuş gibiydim. Bedenim dünkü tüm o şımartıcı muameleden ötürü kuş tüyü kadar hafiflemişti. Ancak zihnim külçe kadar ağırdı. Ben kalksam da o, yatağa çökmüş kalmıştı.

Deniz kızıyla, pardon Tethys'le konuşmamız ufuk açıcı sayılabilirdi. Eğer ortada bahsedilecek bir ufuk olsaydı. Kendimi dünyadan tamamen koparılıp boşluğa atılmış gibi hissediyordum. Bana söyledikleri... Gerçek mi onu bile bilemiyordum. Oysa kalbimin derinlerinde bir yerlerde şu anın, şu anki gerçeklerin inkâr edilemez bir şekilde yalan olduğunun zaten farkındayım. Kandırılıyormuş gibi değil de sadece gerçeğe henüz erişememişim gibi.

Bir de her zamanki Erin'le hiç uyuşmayan şeyler vardı. Tüm öğrendiklerime rağmen gerçeğin peşinden gitmektense çaresizce, *sadece* bir cadı olmayı dilemem gibi. Ya da bana bahsettiği o güç için yanıp tutuşmamam, merak bile duymamam gibi.

Hepten kaybolmuştum işte. Kararsız, ne yapacağımı bilemez bir hâlde aval aval arşınlıyordum odayı. Çıkardığım seslerden huysuzlanan Pitsy'e baktım. Acaba uyandığında bana karşı nasıl olacaktı? Çünkü o hâlâ, gecenin aurasını yuttuğum anda kalmıştı.

Aniden Bayan Çınar'ın sözlerini hatırladım. *"Müdire bilmek isteyecektir."* Hızla hazırlanmaya başladım. Bilsin bakalım. Merak etmiyor olabilirdim ama bu hesap sormayacağım anlamına gelmiyordu.

Müdire Sisaundra'nın kapısının önüne geldiğimde kafamda düşüncelerimi ve konuşmak istediklerimi netleştirmek için bir süre bekledim. Yanlış bir şey söylememem gerekiyordu. Ya da gerekenden fazlasını anlatmamam. Sadece onu denemek istiyordum. Bakalım Tethys sözlerinin ne kadarında haklıydı.

Hemşire çoktan Müdire'ye durumu haber vermişti. Yetiştirmişti de denebilirdi. Odasında beni beklediğini söyleyen Bayan Pherillon dahi bana eşlik etmeye zahmet etmemiş, kısaca, "Yolu biliyorsun zaten," demiş ve şapkasını düzeltip yoluna gitmişti.

Kapıya yeltenip elimi tıklatmak için kaldırdım ancak kapı, bana fırsat vermeden gıcırtıyla açıldı. Harika, gerçekten de bekleniyordum anlaşılan. Acele etmeden içeri girdim.

Beni odanın tanıdık görüntüsü karşıladı. Yüksek kitaplıklar epeyce kurcalanmış, raflardan sayısız kitap çıkarılıp yerdeki yığının arasında yerini almıştı. Bugün odaya her zamankinden farklı bir dağınıklık hâkimdi. Camın önünde dikilen Müdire, uykusuz ve tedirgin görünüyordu. Benim gelişimi izlerken tek kaşını kaldırmış ve sözsüz bir selam vermişti. Kafamla onu taklit ederken el hareketiyle işaret ettiği koltuğa oturdum.

Müdire bana eşlik etmedi. "Bu kadar kısa sürede bu denli olaylı başlayana daha önce rastlamamıştım."

"Kusura bakmayın. Bu yoğunlukta sizi rahatsız ettim." Müdire Créatrice du Feu melodik olma çabası gütse de gerginlikten çatlayan bir kahkaha savurdu. "Rahatsız mı? Beni Pherillon'un kapıdan uzatılmış buruşuk suratı rahatsız eder. Sen etmezsin. Sende beni hep eğlendirmeye yeten taze bir büyü ve macera kokusu var."

Kitap yığınlarını kastederek konuştum. "Sanırım bir araştırma üzerinde yoğunlaştınız."

Yeni fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Ah, evet. Büyülü âlemde son zamanlarda bir hareketlilik var. Senin kafa yormanı gerektirecek bir şey değil."

Hay hay, benim derdim zaten başkaydı. "Dün gece olanları duymuşsunuzdur," dedim sabırsızlıkla.

"Ne yazık ki. Sana zincirleri taksam da bundan fazlasının olacağını bekliyordum. Gücünde ender görülen bir farklılık olduğu aşikârdı."

"Ama..."

"Dahası var," diye tamamladı bilgiç bir ifadeyle. "Görüyorum ki auran tamamen temizlenmiş. Duyduğum kadarıyla bir gecenin telafi edemeyeceği bir şekilde lekelenmişti."

"Biliyorsunuz."

"Tahmin edebiliyorum."

"O gece anlatılanlara ek birkaç şey daha oldu." Devam et dercesine bir jestte bulununca ağzımdaki baklayı çıkardım. "Dün gece kaplıcalarda gizli bir sahile gittim. Orada sizin de yıllar öncesinde karşılaştığınız birisiyle tanıştım; Tethys."

Müdire ismini duyunca irkilmiş gibi yerinde dikleşti. Bozuntuya vermemeye çalışsa da dudaklarını şiddetle birbirine bastırdığı belli oluyordu. "Uzun yıllar kendini kimseye göstermemişti. Ama böylesi bir güçle O'nun dikkatini çekmemen zaten imkânsızdı."

"Siz de O'nun süzgecine takılacak kadar güçlüydünüz, değil mi Müdire Sisaundra? O da sizi bu nedenle huzuruna çağırdı."

Müdire avucunu açtı. Kızıl bir enerji demeti parmaklarını yalayıp yukarı süzülürken önce siyaha sonra yeşile döndü. "Bana üç ayrı cadı üslubuna yetecek üç boş alanım olduğunu söylemişti. Harika şeyler başarmam için büyük bir potansiyel..."

"Ne yani? Sizi cadılık ve su arasında seçim yapmak zorunda bırakmadı mı?" dedim anlamayarak.

Müdire afallamış görünüyordu. Ayakta durduğu yerde dönüp koltuğuna oturdu ve sırf bana daha yakın olabilmek için sandalyesini iyice masaya yaklaştırdı. "Böyle mi yaptı cidden? Sana suyu mu önerdi?" İstemsiz bir şekilde titriyordu. *Tanrım, bu kadın kaç kahve içmişti?*

"Evet. Fazla üstelemedi ama peşini bırakacak gibi de görünmüyordu."

Aniden parladı. "Buna nasıl cüret edebilir? Kendisi Vhartlox'un, cadıların çatısı altında barınırken nasıl böylesine aşağılık davranabilir? Ama hayır Erin, benden böyle bir seçim yapmamı istememişti. Belki de o emellere uyacak bir güçte değildim."

İşler hiç de beklediğim gibi gitmiyordu. Hani nerede dramatik bir şekilde, "Siz bana ne hadle yalan söylersiniz!" diye bağırdığım an? *Bir şeyleri de inkâr et be kadın!*

"Sen en iyisi bana her şeyi en başından anlat Erin," dedi Müdire sessizliğimin ardından.

Dediğini yaptım. Tabii bilmesini istemediğim birkaç önemli ayrıntıyı gizli tutarak. Müdire ağzımdan çıkan her kelimeyi pürdikkat dinlerken bakışlarını bir saniye bile benden ayırmadı. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Tepkilerini dikkatle inceliyordum. Dudaklarındaki ufak bir seğirme, gözlerini saniyelik bir kaçırış; onu ele verecek herhangi şüpheli bir mimik... Ancak anlatacaklarım bitinceye dek ifadesini bozmadı. Sonra derin bir iç çekti ve koltuğuna âdeta gömüldü. Düşünceli düşünceli konuşmaya başladığında gözlerinde acıma vardı.

"Ah Erin. Bu kadar erken o gibi bir varlıkla yüzleşmek zorunda kaldığın için ne kadar üzgünüm, bilemezsin. O'nunla daha önceki münasebetlerime dayanarak söylüyorum; kendisi gerçek bir Titaniçe'ye yaraşır şekilde davranır. Bilgedir, her şeyi ya çoktan biliyordur ya da çok kısa sürede fark eder. Fakat acımasızdır. Gerçekleri öyle bir şekilde bahşeder ki kafanı allak bullak eder. O gerçeklere O'nun bakmanı istediği taraftan bakarsın, O'nun sana biçtiği planlara yönelirsin."

"Bir manipülasyon ustası yani."

"Hem evet hem hayır. O sadece bir Tanrı. Zeki. Senin aklının alabileceğinin çok ötesinde bir zekâ bu. Karşı koyması imkânsız."

"Ne düşünüyorsunuz yani? Ne yapmalıyım?"

"Başına gelenler benim de birkaç yitik anımı tazelememe yardımcı oldu. Önce sana kendi hikâyemi anlatayım. Sonra neler düşündüğümü söyleyeceğim." Müdire derin bir nefes aldı ve hikâyesine başladı. "O yıl, Akademideki üçüncü yılımdı ve sınavdaki üstün başarım yüzünden beni yine kaplıca hamamlarına göndermişlerdi. Sen oraya birkaç kişiyle gidecek kadar şanslıydın. Eğer tek başınaysan sıkılıyorsun ve bir şeyler aramaya başlıyorsun. Bu arayış Tethys'in dikkatini çekmiş olacak ki yolumu o gizli koya çıkardı.

"O'nunla ilk karşılaşmamda bana sadece bir deniz kızı olduğunu söylemekle yetinmiş ve gerisini baştan sona yalanlardan dizmişti. Bana anlattığı hikâyesinde güya O büyük bir deniz insanı kabilesindendi ve yaşadıkları sular o koya büyülü bir geçitle bağlıydı. Gerisi fazla meraklı ve afacan bir deniz kızının trajik bir şekilde arkadaşlarının gerisinde kalması ve geçidin üstüne kapanmasıydı. Benden istediği de buydu. O'nu serbest bırakmam.

İçimde üç cadı gücüne yer olduğunu ve eğer hepsinde ustalaşırsam o geçitleri açmanın çocuk oyuncağı olacağını söylemişti. Sanırım bana verdiği tek yararlı bilgi buydu. Kapasitemin farkına varmış ve iki ayrı disiplini daha çalışmaya başlamıştım. Ama yine de vicdanlıydım. Benim gözümü açan o *zavallı*, yerin bin kat dibinde mahsur kalmış deniz kızını unutmamıştım. Her gece kütüphanenin altını üstüne getirip tonla kitap araştırıyordum." Güldü ve odayı gösterdi. "Bu sana dağınık mı geldi? Beni bir de o zaman görmeliydin."

"Şöyle bir şey var ki Erin; ben senin yaptığın gibi doğrudan o zamanki müdireme gitmemiştim. İnatçıydım ve bununla kendim başa çıkabileceğime inanıyordum. Ancak aldığım kitapların sürekli su büyüleriyle ilgili olması, üstelik üç güce sahip olsa da o üçlünün arasında İluna olmayan bir cadının bu su merakı, Müdire Jacqueline'in dikkatinden kaçmadı. Beni yanına çağırdı ve hikâyemi dinlemek istedi. Tıpkı şimdi seninle olduğumuz gibi. Ama onun bildiği başka şeyler vardı. Orada duran bir deniz kızı değil, hapsedilmiş bir Titaniçe idi; *Tethys*." İsmini söylerken hafiften çenesi titredi.

"Mahkûm edildiğini kendisi de söylemişti. Ama nedeninden hiç bahsetmedi," dedim.

"Titanlar sinirli varlıklardır Erin. Tanrılar ortaya çıkıp onların güçlerini hiçe saydıklarında, insan evladının inanışına sahip olduklarında Titanlar unutuldu; *eski* Tanrılar oldu. Güçleri ve ebediyetleri göz ardı edildi. Kimileri katledilirken kimileri sürgün edildi. Savaşta tarafsız kalmış Tethys, kocasıyla okyanuslarda kalıp Poseidon'un O'na bıraktığı sularda hüküm sürüyordu; eminim senin de bildiğin Atlantis'te. Atlantis, okyanusun yegâne gücünü koruyan bir şehirdi. Çok özeldi. Tethys'in yarattığı ve dünyaya hayat veren *Ezeli Su*. Ona primordial ya da ilk su da denir.

Tethys burada sakin bir şekilde hüküm sürüyordu. Tanrılar O'na karışmamışlardı, O'nun topraklarındaki zenginlik ve üstünlük dedikodusu her yere yayılmıştı üstelik. Tethys ılımlı bir Titanın Tanrılardan ne kadar iyi iş çıkarabileceğinin kanıtıydı o zaman."

"Peki, ne oldu da Tanrıları O'nu hapsettirecek kadar sinirlendirdi?"

"Tethys'in Hekate'den nefret etmesinin bir nedeni var. Hekate masum Tanrılardan birisi değildi. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse bir

Tanrı bile değildi. Tıpkı Tethys gibi ama üçüncü nesilden bir Titaniçe idi. Tanrı Kral Zeus'un Hekate'ye verdiği değer sayesinde bir Tanrıçadan farksız yaşadı, sözü onlarınkiyle bir tutuldu. Belki de sırf bu yüzden Tethys'e ihanet ettiğinde herkesi kendine inandırabildi."

"İhanet mi? Tethys, Hekate konusunda yalan söylemiyor muydu yani?" dedim şaşkınlıkla.

"Bu sözlerin de çoğu Tethys'in ağzından çıkmış sözler. Geri kalanı ise âlim cadıların öğrendikleri. Yalan olsa da olmasa da herkes Hekate'nin masum olmadığını biliyor. O'nun kendi emelleri ve cadıları için yapmayacağı şey yoktur. Şimdi düşününce Ezelî Su'yun Hekate'nin ilgisini çekmemesi neredeyse olanaksızmış. Böyle engin bir güç Erin, böyle temiz ve dokunulmamış... Dünyanın yapı taşlarından biri, inanabiliyor musun? Onu alıp Gece'ye, koyuluğun mavisi; laciverte bağlarsa ne olurdu? Büyüye akılalmaz bir katkı: İluna.

Hekate bir plan yaptı. Tethys'e gitti ve kolayca aklına girdi. Ezelî Su'yu dünyaya bağışlayan bir Titaniçe'nin tüm denizlere hükmetmesi, böyle küçücük bir yerle sınırlı kalmaması gerektiğini söyledi. Hekate'ye göre Tethys, Ezelî Su'yu çalmalı, okyanusu yok olma tehdidiyle baş başa bırakıp Tanrılarla bir anlaşma yapmalı; kendisini tüm okyanusların yegâne gücü ilan etmeliydi. Tethys güç düşüncesiyle sarhoş - ve kör - olurken bundan Hekate'nin ne gibi bir kârı olacağını sorgulamadı bile. Suyu hiç düşünmeden çaldı; aslında bir bakıma kendinin olanı aldı da denebilir. Asıl O'ndan çalan Hekate'ydi. Sudan yalnızca küçük bir parça koparıp almış ve ortadan kaybolmuştu. Sular çekilip kuraklık başlarken Tanrıların azabıyla baş başa kalan da yalnızca Tethys olmuştu bu şekilde. Tanrılar öfkeyle Atlantis'i haritadan silip başka bir yere gönderdi. Ezelî Su'yu Tethys'ten aldıklarındaysa suyun eksik olduğunu söylediler. Tethys ne kadar yalanlarsa yalanlasın O'na inanmadılar ve ejderlerin mağarasına, O'nu bulduğumuz o koya hapsettiler. Yunan Mitolojisi ölüp, tarihin tozlu raflarında yerini aldığında Hekate korkusuzca Ezelî Su'yu büyüsüne kattı. Bu kadim güçle daha bir güçlendi. Tarihin O'nu da silmesine izin vermedi. Tethys'in hapsi ise asla bitmedi. Öfkesi büyüdü, acısı arttı, daha da tehlikeli bir hâle geldi."

"İnanamıyorum. Hekate'nin böyle bir şey yapabilmiş olmasını gerçekten aklım almıyor," diyerek başımı salladım. "Siz tüm bunları bi-

lirken nasıl bu kadar rahatsınız? Haksızlıklardan doğan bir güce sahip olmanız hiç gücendirmiyor mu sizi?"

Müdire alaylı kahkahalar eşliğinde, "Bizler cadılarız Erin, peri ya da melek değil," dedi. "Buna alışsan iyi edersin."

Hiç sanmıyorum, dercesine yüzümü ekşittim ama uzatmadım. Benim işim şu andaydı. Boğazımı temizledim. "Peki, bu hikâye ile benim öğrendiklerim arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

"Tethys öfkeli, fazlasıyla kindar. Yıllar O'nu ne hâle getirmiştir tahmin dahi edemiyorum. Geçmişte benden geçitleri açmamı isterken ne amacı vardı, biliyorum. O geçitlerden denizleri arayıp Kayıp Şehir Atlantis'i bulmaya çalışacak. İlk su hâlâ orada bir yerde çünkü. Ama bu sefer suyu alırsa O'nu durduracak kadar güçlü Tanrılar yok Erin. Bu yüzden O'ndan uzak dur. Seni yanına çekmesine izin verirsen feci şeyler olabilir. O çok tehlikeli." Sesinde sert bir uyarı vardı. "Seni çağıracaktır. Buna emin olabilirsin. Ancak sakın davetini kabul edip yanına gideyim deme!"

İşin aslı, artık neye emin olabileceğimi bilmiyordum. Yine de uslu bir ev hayvanı gibi başımı salladım. "Bir şey daha var."

"Nedir?" dedi Müdire ilgiyle.

"Suyu kabul etmeyebilirim ama Tethys bana tüm cadı renklerine sahip olabileceğimi de söyledi. Yalan söylemeyeceğim. Bu ilgimi çeken bir şey."

"Öyledir, bilirim. Ancak henüz böyle bir şeyin altından kalkabilecek bir beceriye sahip değilsin. Daha dersleri ve ne kadar ağır olduklarını bile görmedin. Bu acele niye?"

"Korkularım var Müdire. Böylesi büyüklükte bir güç elime geçmişken ona hak ettiği özeni göstermez ve kendisini en iyi şekilde değerlendirmezsem Hekate'nin dokunmadığı diğer tüm cadılara karşı suçlu hissederim. Anlıyor olmalısınız."

"Anlıyorum anlamasına. Fakat bu sandığından zor bir iş Erin. *Çocuk* oyuncağı asla değil," dedi sesine gitgide yayılan mesafeyle.

"Siz bu özelliğinizi keşfettiğinizde benden çok da büyük değildiniz. Yanılıyor muyum?"

"Hayır ama ben bu günlere bir günde gelmedim."

Başarısını küçümsediğim hissine kapılmış olmasın diye hemen düzelttim. "Bir günde gelebilmeyi beklemiyorum zaten. Sadece soruyorum."

"Ben de cevaplıyorum. Güçlerle tam anlamıyla bağlanmak dün geceki içler acısı lekelenişle bir tutulamaz. Ve en önemlisi, her güç bir bedelle gelir Erin. Bunu unutma."

"Öyleyse siz nasıl bir bedel ödediniz Müdire?" diye yapıştırıverdim hemen.

Üstüne düşünülmemiş bir soruydu ama Müdire Sisaundra sarsılmış gibi duruyordu. Parmaklarına baktı. Sonra bana. Cevaplamadı. Sadece baktı. Gitgide koyulaşan, sivrilen bakışlarla; baktı da baktı. Boğucu yaz rüzgârlarının camdaki uğultusu sessizliğimizi doldurdu. Dakikalar aktı.

Müdire sonunda silkindi ve kalemini eline aldı. "Başka bir sorun yoksa görüşmemizi burada sonlandıralım Erin. Bugün için başka görüşmelerim var." Sesindeki ton tamamen değişmiş, yeniden eski sevecen hâline bürünmüştü.

"Tabii," dedim aceleyle ayaklanırken. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yine gel." Ama yapmacıklığı aksini söyler gibiydi.

Kapıya yürüyüp odadan çıkarken kendimi öncekinden daha kaybolmuş hissediyordum. Buraya hesap sormaya gelmişken daha fazla şaibeli gerçekle yüzleşmiştim. Ama daha kötüsü anlamıştım: Müdire güvenilmezdi. Onda da bir şeyler vardı. Herkesin sakladığı sırları, aklında olan planları ve çıkarları...

Düşüncelere dalmış, odama doğru umutsuz bir yürüyüş tuttururmuşken koridorda tanıdık bir yüz gördüm. Dizleri üstüne çökmüş ve bir şeyin üstüne eğilmiş, mor rastaları şakaklarından aşağı salkım salkım dökülen Fiona'yı.

İçime anında sıcak, orman meyveleri kokan bir his yayıldı. Gizemlerin tüm ıssızlığı ve can yakıcılığının yanı sıra o, her zamanki gibi tasasız, cıvıl cıvıldı. Kimse olmasa bile o böyleydi işte. Mutluluğunu bana da bulaştırması umuduyla yanına sokuldum.

"Fiona?"

Sadece kendine has *uyp!* çığlığıyla yerinden sıçrayan Fiona, kalbi her an yerinden çıkacakmış gibi inip kalkan göğsüne elini bastırarak bana baktı. Yüzündeki dehşetle karışık öfke ifadesi ben olduğumu anlayınca yumuşadı ve dudakları yuvarı kıvrıldı. "Tanrıçam Erin! Öyle yaklaşılır mı? Aklımı başımdan gitti."

"Kusura bakma. Seni öyle görünce kendimi tutamadım." Sonra etrafında açılmış kitap ve parşömen tomarlarını gördüm. "Ne yapıyordun ki sen burada?"

Fiona hemencecik dikleşti, ağzını şapırdattı ve ballandıra ballandıra anlatmaya koyuldu. "Şimdi şöyle güzelim; bazen büyüyle oluşturulmuş mekânlarda boyutlar arası kayma olabilir. Bu kaymalar da yüzeylerde yırtık ya da cep gibi küçük özürlere yol açabiliyor. Geçenlerde koridorun şu kenarından onlardan birini keşfettim, bayağı derin bir oyuk. Üstelik sadece bu kadar da değil. İçinde altın işlemli bir kutu sıkışmış kalmış."

Beni, görebileceğim bir açıya gelinceye kadar çekiştirdi ve optik illüzyonların arasından oyuğu gösterdi. Elimi üstüne getirince içine girmiyor oluşu da cabasıydı. "Boş yere uğraşma. Normal maddeler içine giremiyor. Bu da kutunun içinde ne olduğuna dair merakımı daha da körüklüyor. Onu almaya çalışıyorum. Sen gelene kadar da neredeyse başaracaktım." Bir olta olarak kullandığı, birbirine misinayla bağladığı iki kristali işaret etti.

"Fiona, o sana ait olmayan bir şey. Çıkarsan bile asıl sahibine vermen gerekmez mi?"

Omuz silkti. "Sanıyorum ki bu kutu uzunca bir süredir buradaymış. Ben diyeyim bir asır, sen de iki. Sahibi onu isteseydi bu zamana kadar almış olurdu zaten."

"Hayata karşı garip doğruların var."

Fiona kıkırdarken aklıma Tethys'in doğru yanlış hakkında yaptığı vaaz geldi ve kendimi daha fazla tutamadım. "Fiona, sana anlatmam gereken önemli şeyler var."

Dakikalar sonra eşyaları toplamış Akademinin çan kulesinin altındaki terk edilmiş gibi duran balkonların birine gelip oturmuştuk. Bu-

rası o kadar yüksekti ki Savaşçılar Kışlasını, devasa ormanı ve şato ya da saray benzeri başka yapıları seçebiliyordum. Fiona normalde olsa parmaklarıyla her birini gösterir ve hangi okul ya da ne yapısı olduklarını tek tek sayardı. Ama şimdi bana dönmüş anlatacaklarımı bekliyordu.

Müdire'ye karşı yaptığım gibi kimi kısımları elemek ya da Tethys'leykenki gibi temkinli davranmak yerine ona her şeyi eksiksiz anlattım. Fiona'nın sadakatinden hiç şüphem yoktu. Başkası olsa bu kadar emin olmanın aptallık olacağını söylerdi ama o kişi Fiona Rebelleiche'nin gözlerine doğrudan bakmamış biri olabilirdi ancak.

Fiona sessizce dinledi ve sindirmek için bir süre bekledi. Sonra hiç kimsenin yapmayacağı bir şey yapıp ellerimi avucuna aldı ve şunu sordu. "Peki, sen nasıl hissediyorsun tüm bunlar hakkında? İyi misin? Gerçekten, iyi misin?"

"Bilmiyorum Fiona. Artık hiçbir şeyi bilmiyorum."

"Ama tatlım, bu harika bir şey!"

"Nesi harika Fiona? Az önce söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Birbirinden tehlikeli iki Titaniçe söz konusu. Beni aralarındaki meseleye oyuncak edecekler."

"İkisinin de seninle ilgilenmelerinin tek bir sebebi var: Akılalmaz derecede güçlüsün." Fiona sanki bizi duyabilecek biri varmış gibi öne eğildi. "Peki, bir seçim yapacak mısın?"

"Bunu söyleyerek bir taraf olmuş oluyor muyum, bilmiyorum ama cadı olmak en başından beri hayalimdi. Başka seçenekler yüzünden asıl kalbimde olanı kaçıracak değilim."

"İşte benim kızım!" diye sevinç dolu bir alkış tutturdu Fiona. "O zaman aklımda tam da sana yarayacak bir şey olabilir. Ama önce sana bir şey göstermem gerek."

"Olur. Şimdi mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Dolunayda. Bundan üç gün sonra. Ama kimseye bahsetmek yok. Seni bir geceliğine şatodan kaçırıyorum."

Modern Peri Anlayışının Ortaya Çıkışı

Periler, büyü bilimindeki adıyla *Spirio eî Negligence*ler, ortaya MS 6. yüzyılda çıkmışlardır. İlk peri halkının keşfini yapan, ünlü maceracı Kadim Agatha olmuştur. Astral projeksiyon severlerin yeni ünlenen uğrak noktası olan Tasarı Vadisi'nde, *Tanrılar ve yaratıcıların fikir üretip geliştirdikleri ve bunları içinde test ettiği bir beta dünya*, hayata geçirilmemiş büyülü yaratıklar avlarken Onlar'ı görmüştür. Periler anlaşıldığı üzere Tanrıların bir tür dikkatsizliği sonucunda ortaya çıkmıştır. Bir *Nimfa (bkz. sf.75)* ve *Yeraltı Cini(-bkz. sf.17)* gibi yaratma gücü olmayan iki varlığın yaratılışlarından arta kalan güçler birleşip kendi kendine şekillenmiştir. Esasında belirleyici herhangi bir türe mensup değillerdir. Tasarı Vadisi'ndeki çoğu yaratık gibi bir amacı ve kesin tanımlamaları olmayan varlıkladır. Ancak Kadim Agatha'yı takip ederek gerçek boyuta çıktıklarında diğerlerinde olduğu gibi *büyü kalıntısına* dönüşmeyişleri, onların çoktan tamamlanmış olduğunun, bir *tasarı* olmaktan çıktıklarının kanıtıdır. Bu nedenle de büyülü yaratılışlar arasında kabul görmüşlerdir. Fiziki benzerliklerinden yola çıkılarak "peri" adının onlara verilmesine Yüksek İlim Komitesi tarafından Tesalya Görüşmeleri (MS 893) esnasında karar verilmiştir.

Perilerle ilgili dikkat edilmesi gereken önemli bir ayrıntı, yaratıcıları bir Tanrı olmadığı için doğalarında belli başlı sınırlandırmalar eksiktir. Her büyü kullanıcısının belli bir kapasitesi varken perilerde böyle bir durum söz konusu değildir. Bunun keşfi Büyük Patlama (MS 1232) ile birlikte olmuştur. Aşırı büyü çeken bir perinin vücudu patlayarak çevrede büyük bir tahribata, can ve mal kayıplarına yol açmıştır. "Erin?" Bu olay cadılıkla ilgili şüphelerin gitgide arttığı döneme denk gelmektedir. Maalesef patlamanın cadıların ifşasında doğrudan bir rolü olmuştur. Büyük Patlama sonrası toplanan Yasama Konseyi, perilere bir büyü kotası verme kararı almış ve bunun denetimini cadılara bırakmıştır. Bu denetim günümüzde de cadılar tarafından yürütülmektedir.

"ERİN!"

İrkilerek kitaba gömüldüğüm yerden başımı kaldırdım. Freya öfkeli bir tavırla ellerini kalçalarına dayamış, onunla ilgilenmemi bekliyordu. "Tanrıça aşkına! Kaç saattir sana sesleniyorum. Duymuyor musun?"

"Kusura bakma, dalmışım," dedim gözlerimi kırpıştırarak. Saat kaç olmuştu? Ne kadar süredir bu kitabı okuyordum ben? Lanet olsun, sanırım akşam yemeğini bile kaçırmıştım. Gökyüzü gece mavisine dönmüş, kandilin ışığına alıştığım için içeri sızan ay ışığı hiç dikkatimi çekmemişti.

Ah Aida, bana ne yaptığına bir bak! Kitapları öyle heyecanlı ve hevesli anlatıyordu ki her kütüphaneye gidişimde elimde kucak dolusu kitapla dönüyordum. Kendime kaç kez söz vermiştim: *Bugün elindeki kitapları verip bu hafta okumaya biraz ara vereceksin Erin.* Ama kütüphaneye gidince Aida kolaylıkla aklımı çeliyordu. Al al yanaklarını kitaplara yatırıyor, kitapları öve öve can alıcı noktalarını anlatmaya başlıyordu. Ve bir bakmışım raflar arasında dolaşıyor, kucağıma koyduğu kitapları uslu bir çocuk gibi başımı sallayarak kabul ediyordum. *Bu hafta da uykusuz günler beni bekliyor desene,* diye iç geçirdim gözlerimi ovuşturup yatağımdan kalkarken.

"Ee, ne oldu? Senin için ne yapabilirim?"

Freya omuzlarını düşürdü. "Yapabileceğin bir şey değil. Mila gidiyor. Sadece haber vermek istedim."

"Ne demek gidiyor?" dedim şaşkınlıkla.

"Gidiyor işte. Yatakhanesini değiştirmiş, odadan ayrılıyor."

Gözlerimi devirdim. "Hem suçlu kendisi hem de bize trip mi atıyor? Çok saçma."

Freya gözlerini kaçırdı. "Erin, ya suçlu aslında bizsek? Düşünmeden edemiyorum. Günlerdir bir hayalet gibi odada dolaşışını, yanımızdan hızla kaçıp derslerde bize olabildiğince uzak oturuşunu izliyorum. Şimdi de bu." İç geçirdi. "Bize çok kırgın. Sence birisi yalanına inanmadığımız için bu kadar kırılır mı?"

"Ne demeye getiriyorsun Freya? Yani Müdire bize yalan söyledi, kendisi bizi sabote etmeye çalışmadı, öyle mi? Serene haklı. Görünen

köy kılavuz istemez. Kapris yaptı ve şimdi de sonuçlarına katlanmamak için kaçıyor," dedim aklıma Daphne'nin lisede sürekli bir işler karıştırışı ve yakalanınca da tamamen salağa yatma çabaları gelmişti. Mila gibi dikkat çekmeye çalışan çok kız vardı. Instagram'da şans yüzüne gülmüşken şimdi sıfıra geri dönmüştü. Bir şekilde yeniden zirveye oturmak istiyordu işte.

"Bence çok taraflı yaklaşıyorsunuz. Geceleri uykularından çığlıklarla uyanıyor. Uyanamadıklarında da sürekli bir şeyler sayıklıyor. O günden beri normal değil." Derin bir nefes aldı. "Söyledikleri doğru olabilir; en azından onun için. Hayatta tek bir gerçeklik yoktur. Gerçekten tehlikede olduğuna inanmış olabilir. Aslında öyle bir durum olmasa bile onun tek yaptığı bizi düşünmekti Erin. Sapasağlam karşısında durduğumuzu görünce nasıl rahatladığını görmediğini söyleme bana."

Tereddütle kapıya baktım. Arkasında bir hareketlilik vardı. Afroz tozunun etkisini gösterdiğinde çıkan ışığa benzer bir ışık, düzenli aralıklarla tekrarlanıyordu. Eşyalarını taşıyor, daha doğrusu yeni odasına gönderiyor olmalıydı. Ya Freya haklıysa? O zaman ne olacaktı? Bu yaptığımız sadece zalimlikle açıklanabilirdi. Korkmuş, bizim için endişelenmiş birini tokat atar gibi suçlamak... Benim de içime sinmeyen bir şeyler vardı fakat sonraki günlerdeki tavırları, durumunu kestirip atmama neden olmuştu. Hemen kaçıp gidiyor, konuşmuyor, yüzümüze bile bakmıyordu. Sonra bir de şu yeni arkadaşlık meselesi vardı. "Ama yine de," diyerek içimdeki şüphe kırıntılarını başımdan savmaya çalıştım. "Bu hemen sonrasında gidip Uzurilerin grubuna dördüncü olmasını gerektirmezdi. Sana oyunlardan önce ne dediğini duydu. Nasıl çirkinleşebileceğini bile bile onların yanında kalmak Mila'yı da en az onlar kadar kötü yapmaz mı?"

"Bize en çok ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bırakarak biz nasıl olduk sence?" Freya başını sallıyordu ama beni daha fazla ikna etmeye çalışacak gibi görünmüyordu. "Neyse, gel. İstersen bir veda et. İstemezsen de etme. Sen bilirsin." Kapıdan çıkıp gitti.

Arkasından bir süre baktım.

Mila su gördüğünü söylemişti. Odanın suyla dolduğunu. Ve tehlikede olduğumuzu. O günün gecesi kendimi bu hayatta karşılaştığım

ve karşılaşabileceğim en tehlikeli varlıklardan birinin yanında bulmuştum; sudan buruş buruş olmuş bir şekilde. Tethys'in her şeyi biliyor gibi, içimi ve arkasını görebiliyor gibi bakan o gözleri aklıma geldi. Mila bir de şunu söylemişti; bir şarkı duyduğunu...

Bugün için hata yaptığıma inanmak istemeyişim, özür dileyip bir şeyleri telafi etme fikrinden üstün geldi ve belki de onu kaybetmemenin tek yolu tam da bugün özür dilmekti. Ama ben kapıdan başımı uzatmış, mahcup olmadığım gibi eskisi gibi acımasız da davranmayarak Mila'ya veda etmiştim. Merdiven basamakları arkasında kaybolmadan önce geri dönüp buruk bir gülümsemeyle bize bakmıştı ve işte o an pişman olmuştum. Ama yine, çıkıp onu yolundan döndürecek kadar değil.

Freya akşam boyunca bizimle konuşmayı reddetti. Ama yatma saati yaklaşınca Isırık korkusu üstün geldi ve Mila da olmayınca o hayvanla geceyi geçiremeyeceğini, korkudan gözüne uyku girmeyeceğini itiraf etti. Bununla birlikte ufak bir oda değişikliği daha oldu ve olduğu tarafa her bakışımda beni komik bir manzarayla karşılayan oda arkadaşım Pitsy'e de veda etmek zorunda kaldım. Benim odama taşınan Freya, bir panterle kalmak zorunluluğundan kurtulduğu için tekrar neşelenmiş, konuşkanlığı geri gelmişti. Ne yazık ki bu benim o gece kitap okuyamamamla sonuçlandı. Bundan sonraki birkaç gece de aynı şekilde.

İyi yanından bakılacak olursa şatonun içinde okumaya ve çalışmaya elverişli gizli köşeleri bu sayede keşfetmiştim. Ancak onların da *gizli* olmalarının sebepleri vardı.

16. BÖLÜM
BÜYÜ ÖPÜCÜK

Sonunda okulun ilk günü gelip çatmıştı. İnanılmaz bir heyecan ve talihsiz bir sakarlıkla tüm gün kendimi rezil etmekten başka bir şey yapmamıştım. Etrafımda olup bitenlere ayak uydurmaya çalışmaktan konuşma yetimi bile kaybetmiş olabilirdim. Antik Cadılık Tarihçesi dersinde Bayan Pherillon'un yanlış sayfada olduğum ikazına bile doğru dürüst cevap verememiştim. Oysa bilmiyordu ki kitabı günler öncesinden bitirmiştim.

Daha ilk dersten on iki sayfayı yazıya geçirmemiz ve bu sayfalardan seçtiğimiz bir konu hakkında da kısa bir makale yazmamız istenmişti. Alfabeyi henüz öğrenmemişler için zorlu bir ödev olacağa benziyordu. Bense ödevi, akşam yemeğinden hemen sonra bir buçuk saatte bitirip bu yükten kurtuluvermiştim.

Öğleden sonra Uçuş Eğitimi dersimiz vardı ama bir dönem boyunca uçuştan söz edilmeyecekti bile. Öncelikle satın aldığımız fideleri serada bize ayrılan yere dikecek, sonra onları çeşitli büyülü ritüeller eşliğinde büyütecek ve ergin bir ağaç hâlinde geldiklerinde keseceğimiz bir dal ve toplayacağımız otlardan önümüzdeki yıllarda onunla uçacağımız süpürgeyi yapacaktık. Bizzat kendimiz, ellerimizle *süpürge yapacaktık*. İlk ders için daha çok botanik profesörümüz Gilda ile tanışmış, alanları paylaşmış ve toprağı havalandırmıştık.

Tüm o beceriksizliğime rağmen güzel, dopdolu bir gün geçirmiştim ve hemen yatağıma girip huzurlu bir uyku çekmeyi düşlerken o gece için başka planlarım olduğunu hatırladım. Bu gece dolunay vardı. Fiona'nın bana göstereceği şey her neyse, bu gece görecektim.

Fiona gece yarısına doğru odama geldiğinde çok heyecanlı görünüyordu. Normalde tercih edeceği mor renk yerine siyah, kukuletalı iki cübbeyle çıkagelmişti. Bu şapkalarımızı yanımıza almayacağımız

anlamına geliyordu. İpucu 1: Cadılıkla alakası olan bir yere gitmeyecektik. Ayrıca siyah, kamufle olmak içindi. Bu da bir yasağı çiğnemek üzereyiz demekti. Ama hangi yasağı? Normalde Akademide yatma saati olmazdı. Gece dörtte biten ritüel dersleri ve sabah erken başlayan teorik dersler olduğu için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Belki de gizlendiklerimiz Akademi değil başkalarıydı.

Fiona'nın beni balkonlardan birine götürüp, süpürgesine bindirmesini bekliyordum ancak o beni bahçelerden geçirdi ve oradan da ormana. Seri adımlarla ilerlerken aniden tenimi sarmalayan bir ürperti hissiyle Akademinin sınırlarını terk ettiğimizi anladım. Sonrası Fiona'nın cebinden çıkarıp durduğu bir pusulayı inceleyip beni farklı yönlere sürüklemesi ve bunu yaparken normal sesine eş değer şiddette fısıldayarak nereye gittiğimizi anlatmasıyla geçti.

"Erin, bugün çok güzel bir olay gerçekleşecek. Anlattıklarından sonra senin de görmeni istedim çünkü tam olarak senin ihtiyacın olan şeyi bulmuş olabiliriz. Nimfa arkadaşlarım bu gece bir doğum gerçekleşeceğini söyledi. Normalde bir nimfanın doğurması imkânsızdır. Ancak Tanrılar düştükten sonra onlar ayla bir anlaşma yaptılar ve yalnızca dolunaya mahsus olmak üzere hamile kalabilme ve doğurma ayrıcalığı kazandılar. O nedenle de bir nimfanın doğumu çok büyüleyici ve eşsiz bir andır. Ama asıl senin şahit olmanı istediğim şey doğumun hemen öncesi.

"Bilirsin ki her varlığın taşıyabileceği belli bir güç kapasitesi vardır. Büyülü varlıklarda hamilelik sırf bu yüzden çok tehlikelidir. Çünkü anne iki can değil aynı zamanda iki güç taşır. Ama nimfa ya da cadı gibi büyülü varlıklarda, kendi gücünün ötesinde bir bebeğin gücü fazla gelebilir hatta anneyi yakabilir. Bu yüzden sahip olacakları güç annenin rahmine ilk düştüğü vakit kanına yazılı olsa da bebekler, doğum anının hemen öncesine kadar güçlerine kavuşamazlar. Bu güç onlara Büyü Öpücük ile verilir."

"Büyü Öpücük'ü kim veriyor peki?"

"*Öcü*ler tabii ki," dedi Fiona her zamanki bilmem gerekiyormuş tavırlarıyla. "Neyse sessiz ol. Geldik sayılır."

Cidden de ormanın bu tarafında farklı bir şeylerin olduğu hissediliyordu. Soluk yeşil bir ışık, ağaçların arasında yarı cismi yarı ilahi bir

şekilde akıyordu. Vhartlox'taki ilk gecemde gördüğüm o tuhaf ruhani yaratıklar merakla dallara ya da ağaçların köklerine doluşmuş, bir şey izliyorlardı. İleride bir hareketlilik vardı. Şaman ritüellerindekine benzer hafif bir davul sesi duyuluyordu. Flüt ve lir ona eşlik ediyordu.

Temkinli hareketlerle ilerleyen Fiona, çıt çıkarmasam dahi sessiz olmam için dakika başı beni uyarıp duruyordu. Neredeyse kulağına yapışarak çok sessizce sordum. "Davet edildiğimize emin misin?"

O da aynı şekilde bana sokularak fısıldadı. "Davetliyiz diye bir şey demedim. Böyle bir günde insan evlatları aralarında hoş karşılanmıyor."

"Fiona! O hâlde bizi neden getiriyorsun buraya?"

"Sessiz ol! Duyacaklar," dedi Fiona hırçınlıkla. "Bak, şu çalının arkası iyi gibi. Hadi gel şuraya sinelim."

Her ne kadar onaylamasam da peşi sıra gittim. Artık buraya kadar gelmiştik ve bununla nereye varacağını gerçekten merak ediyordum. Çalının arkasına yerleştiğimde ses çıkaracak herhangi bir şeye basmamak için yerde tuttuğum gözlerimi, sonunda yeni manzaraya yönlendirebildim.

Çok kutsal bir anın ortasında olduğumuzu anlayabiliyordum. Ağaçların gövdelerindeki yarıkların arasına tekli ya da ikili yerleşmiş Dryadlar, ilgiyle doğum yapacak nimfaya bakıyordu. O da onlar gibi bir orman ruhu, Dryad'dı. Sırtını ulu bir ağaca dayaması ve ayaklarının altına kilden çömlekler iliştirilmesinin dışında, doğum yapan herhangi bir anneye benziyordu. Karnı burnunda, acılı ve ihtiyatlı... Üstü örtülü olmak yerine tamamen çıplaktı. Odunsu teni ter damlacıklarıyla parlıyor, ıkınmaktan kızaran yerlerinde ağaç gövdesindekine benzer yeni çatlaklar açılıyordu. İki yanındaki nimfalar annenin bileklerini yeşil otlarla ovalıyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sözleri kulağıma tatlı ninniler gibi geliyor, uykuya teslim olmamak için dudaklarımı dişlememe sebep oluyordu.

Sonra birden dolunayın ışığı, üstlerini saran yaprakların ağındaki boşluktan içeri yoğun hüzmeler şeklinde akmaya başladı. Bembeyaz, saf ışık içerideki yeşil pırıltılara karıştı ve toprağa değdiği noktalarda taze filizler oluşturdu. Işık kayarak anneye, kadının bacak arasına doğ-

ru süzüldü ve nimfanın beli geriye doğru bükülüp karnını daha öne çıkarmasına neden oldu. Nefesler öyle eş zamanlı tutuldu ki sanki tüm dünya sessizlik yemini etmişti o an. Rüzgâr yaprakları hışırdatmıyor, gecenin yaratıkları uzaklardaki yuvalarında ciyaklamıyordu artık.

Zamanı gelmişti.

Fiona'nın, "Gözlerini kısarak bak," demesine rağmen ben görüyordum. Yavaş yavaş anneye doğru süzülen yaratığı çıplak gözle görebiliyordum. Yerle ya da havayla bir bağlantısı olmayan bir varlıktı bu. Fiona'nın öcü demesinin hiçbir yardımı olmamıştı çünkü bu gördüğümün, kafamda canlandırdığımla bir alakası yoktu. Dişiydi. Bembeyazdı ve dolgun etli, kıvrımları hatları olsa da yaşıyor olmak için fazla ölgündü. Pudra banyosundan çıkmış gibi her hareketiyle arkasında silik bir duman bırakıyordu. Üstündeki kumaşlar yığını kendini rüzgâra değil de bizim boyutumuzda yer almayan su akıntılarına bırakmış gibi dalgalanıyordu. Bir yüzü yoktu; sadece dudakları. Çevresine semboller ve tılsımlar bezenmişti. İnce parmakları nimfanın karnını kavrarken dudaklarını yaklaştırdı.

Büyülü bir andı. Öyleydi. Hipnotize olmuş gibi izliyordum. Belki de gerçekten olmuştum çünkü saniyenin onda biri gibi bir süreliğine de olsa bir transa girmiş gibi hissettim. Öcü durdu ve sanki bana *baktı*. Karna çok yaklaşmışken kafasını kaldırdı ve gözleri olmayan yüzünü bana çevirdi. Birden tüm görüşüm kızıl ve turuncu bir ışıkla filtrelendi. Her şey daha karanlık, kötücül bir görünüm aldı o an ve öcünün kafası ateşler içinde kaldı.

Silkinip kendime geldiğimde her şey gayet normal görünüyordu ve öcünün kafası Büyü Öpücük'ü vermek üzere hâlâ nimfanın karnının üzerindeydi. Yanan bir şey yoktu. Sadece Büyü Öpücük vardı ve kanallar şeklinde karna akışını hayranlıkla izlediğim yemyeşil enerji dereleri. Işık, öcünün dudaklarından başlayıp kadının tüm karnına yayıldı. Âdeta bir abajura benzetti ve nimfa canhıraş bir çığlık eşliğinde ıkındı.

Saniyeler sonrasında yeni doğmuş bebek Dryadların kollarında, kucak kucak dolaşıyordu. Herkes yeni doğan bebeğin müjdesini kutluyordu. Ama müjdelemek için çok erkendi. Anne şiddetle kasıldı ve hâlâ şişkin karnını bir daha öne itti. Bacaklarının arasından yılanlar dökülmeye başladı. Cılız, bebek yılanlar. İrkilerek kaçışan Dryadların

yalnız bıraktığı anne, tek başına cebelleşerek bir yavrucak daha dünyaya getirdi. Ama pullarla kaplı derisi ve ağzını açar açmaz bastığı kan donduran çığlıyla herkesi geri çekilmeye zorladı.

Dehşete düşmüş şekilde yerimde donakalmıştım. Fiona'nın bacağını kavrayan elim dışında benim hâkimiyetimde kalan bir yer yoktu ve onu da var gücümle sıkıyordum. En az benim kadar sarsılmış olsa da Fiona, beni geriye doğru çekiştiriyordu. "Erin, gitmeliyiz. Tanrıça aşkına Erin! Hadi, biri bizi görmeden dönelim, lütfen! Burası bizim için güvenli değil artık!"

Neredeyse sürükleyerek de olsa beni oradan uzaklaştırmayı başardığında hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ki ne diyeceğimi bileyim. Sadece şatonun bahçelerine geldiğimizde sesimi bulabildim. "Fiona... Sence bizim yüzümüzden mi oldu?"

"Saçmalama Erin. Biz hiçbir şey yapmadık. Sadece izliyorduk."

"Ama ben bir şey gördüm. Şey gördüm..." dedim kekeleyerek. "Ateş... Yanıyordu." Düzgün ve anlamlı bir cümle kurmak şu an için hayaldi.

"Hayır, Erin. Kendine gel!" diyen Fiona beni sarsıyordu. "Bizimle bir alakası yok. Anladın mı yok!" Sanki daha çok kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Kahretsin! Neden sadece beklediğim gibi büyülü bir an yaşanmadı orada? Neden!"

"Gördüm Fiona. O şey bana baktı."

"Sus! Bu gece yaşanmadı. Tamam mı? Unut bunları. Yaşanmadı!" Sonra takip edip etmediğime bakmadan şatoya doğru yürüdü. Sarhoş gibi yalpalıyor, bir an için duruyor sonra tekrar daha hızlı yürümeye başlıyordu. Fiona'yı ilk defa böyle görüyordum.

Çığlık atmak, neden, nasıl olduğunu bile anlamadığım şeyler için ağlamak istiyordum. Ama bu gece için yeterince çığlık ve gözyaşı vardı.

Saatler sonra Fiona'nın yatakhanesinde, psikolojisi bozuk tipler gibi bir koltuğun arkasına sinmiş konyak içiyor ve katiyen konuşmuyorduk. Tamam, belki de psikolojimiz gerçekten bozuk olduğu içindi. Neredeyse tüm ortak alan boş olmasına rağmen Fiona *burası daha ra-*

hat diyerek deri koltuğun arkasındaki boşlukta, yere, dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturtmuştu bizi. Konyağın keskinliği beni kendime getirmiş, ardından da usul usul yatıştırmıştı.

"Fiona, hâlâ aklım almıyor. Ne oldu bu gece orada?" Artık ikimiz de normal konuşabiliyorduk.

"Sanırım doğuma bir tür karanlık müdahale oldu. O ikinci doğan şey... Sanki..."

"Canavardı?" diye tamamladım sorarcasına.

"Muhtemelen." Fiona yüzünü bardağa gömdü ve büyük bir yudum aldı. Anında yüzünü ekşitmeseydi belki biraz havalı bile olabilirdi bu hareketi. "O yavru yılanlara ne demeli?"

"Tamam, tamam," dedim konusunu tekrar açtığıma pişman olarak. "Daha fazla bahsetme."

"Erin bu her açıdan aykırı bir durumdu, anladığından emin değilim. Nimfalar ilahi yaratıklardır. Tanrısal bir yaratılışları var yani ve sadece öyle varlıklara gebe kalabilmelilerdi." Bardağına baktı. "Fakat bu gece gördüklerimizin tanrısal bir yanı yoktu."

"Yoktu," diye fısıldadım.

"Seni böyle bir anın içine sürüklediğim için üzgünüm."

"Bu anın içine seni sürükleyen benim Fiona. Baksana şuna. Benim etrafımda olan, elimi attığım her şey lanetleniyor resmen. Ben, ben..." Tekrar gözyaşlarına boğulmadan kendimi susturmayı başardım.

"Kendini suçlama. Lütfen," diye çıkıştı Fiona aynı zamanda beni sakinleştirmeye çalışırken. "Suçlama kendini. Bunlar senin ötende olan şeyler. Sen sadece denk geliyorsun, o kadar."

Bir süre bir şey demeden parmaklarımıza baktık. Fiona parmak adamcıklarını benim dizime zıplatıp küçük bir müsabaka yapmayı bile teklif etti ama havamda değildim. Bir süre de olacağa benzemiyordum.

"Peki," diye söze başladım ansızın. "Sen bana bunları, tabii tüm dehşet verici anları dışında, bana gösterdikten sonra ne önerecektin? Niye götürmüştün beni bu doğumu izlemeye?"

Fiona yeni hatırlamış gibi elindeki bardağı yere bıraktı ve hafiften doğruldu. "Ah, doğru. Büyü Öpücük'ten bahsediyordum ve kendi göz-

lerinle de gördün. Dediğim gibi öcüler doğum öncesi hemen hemen her cadının ya da hangi büyülü varlıksa onun yanına gider. Ama bazı durumlarda bu gerçekleşmez. Öcü gelmez ve Büyü Öpücük gerçekleşmez. Bu gibi durumlar için geliştirilmiş bir ritüel var; kanda yazılı hakkı onlara bahşeden bir büyü. Ben İluna gücüme bu büyüyle eriştim Erin. Gerçekten de işe yarıyor."

"Ne yani? Senin doğumunda bir öcü gelmedi mi?"

"Hayır, geldi. Ben Movea doğdum. Ama Büyü Öpücük bana İluna'mı vermedi. Onu sonradan gerçekleştirdiğim ritüelle elde ettim."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Fiona sesini alçalttı. "Ritüel basit kısmı. Ama asıl sorun sana sahip olacağın güç için kendi gücünü bağışlayacak bir donör bulmakta."

"Sana Pitsy'le olanları anlattım. Kızcağız öyle korktu ki... Ben onu gördükten sonra kimsenin böyle bir şeye gönüllü olacağını düşünmüyorum."

"Ben de düşünmezdim ama bu iş için harika bir yer buldum ve İluna'mı gidip aldım," dedi çokbilmiş bir tavırla.

"Ne demek gidip aldım? Tam olarak nasıl aldın Fiona?"

"Akademide önemli cadıların ve profesörlerin gömülmeyi tercih ettikleri bir okul mezarlığımız var: *Tarbundle Mozolesi*. Bu Mozolede cadıların her biri, ölmeden önce bir yerde depoladıkları enerjilerini de mezarlarına koyduruyorlar. En güçlülerden bahsediyorum Erin. Kadim cadılardan," dedi Fiona heyecanla.

"Ne yani, ölülerin mezarlarını mı açıp çıkaracağız o şeyleri?" Dehşetle Fiona'ya bakıyordum.

Fiona yüzünü ekşitti. "Tanrıça aşkına Erin, sen benim ne tür bir psikopat olduğumu sanıyorsun? O enerjilerle birlikte gömülmüyorlar herhâlde. Lahitlerinin ucuna koyuyorlar."

"Eminim, elini kolunu sallayan alsın diye oraya konulmamışlardır ama."

"Yani, sonsuza kadar orada durması için de bırakılmamıştır herhâlde. Bir işe yaramaları daha mantıklı, değil mi?"

"Fiona..." dedim ciddi bir şekilde. "Sen onları çalmaktan bahsediyorsun."

"Ödünç almak, diyelim," dedi Fiona masum bir şekilde.

"Ben ölüden çalamam. Bu, çok aşağılıkça olur."

"Ölen cadılar zaten o güçleri okula bağışlıyor. Bir bakıma ölüden değil okuldan çalmış olacağız," diyen Fiona, sanki şimdi az öncekinden daha kabul edilebilir bir şeyden söz etmişti.

"Bu hırsızlıktan başka bir şey değil," dedim ısrarla.

"Eminim orada boş boş kuruyacağına sende can bulması daha iyidir."

"Hayır Fiona. Sen bu olanlardan hiç ders çıkarmıyor musun? Bir şeyler ben böyle istedim ya da herhâlde böyledir denilerek öyle olmuyor. Bunlar algımızın ve kontrolümüzün çok üstünde."

Fiona, "Ama Erin..." diye itiraz edecek oldu ama konuşmasına izin vermedim.

"Hayır dedim Fiona. Bir daha konusunu bile açma. Rica ediyorum." Bardağın dibinde kalan konyağı tek dikişte bitirdim ve ayaklandım. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın erken saatte dersim var. İyi geceler."

Ne kadar erken yatıp kendimi derslerin akışına bırakırsam bu geceyi de öncesinde olanları da unutmam bir o kadar kolay olurdu. Bu her şeye yüzüncü kez baştan başlamak isteyişimdi. Oysa hiçbir seferinde başa sarmıyordu. Hep birbirine ekleniyordu. Eklenerek de devam edecekti.